

MÁRK EVANGÉLIUMA

1. fejezet

Amikor Jézust keresztre feszítették Márk még nagyon fiatal volt, csak körülbelül 12 éves lehetett.

Igy Márk evangéliuma Péter beszámolóira épül, aki beszélt Márknak Jézus Krisztusról és az Ő cselekedeteiről.

Péter fiának nevezi Márkot, de ez nem vér szerinti rokonságot jelent, hanem azt, hogy Péter Márkot hit szerinti fiának tekinti.

Márkról azt is tudnunk kell, hogy Péter segítőtársa volt a szolgálatban, elkísérte őt, és így hallgathatta Péter beszámolóit Jézus Krisztusról. Így Márk evangéliumában lényegében Péter beszámolóját olvashatjuk Jézus Krisztusról.

Ennek az evangéliumnak csak egy olyan része van, amelyet személyes élmény ihletett. Ez egy olyan rész, amely nem található meg a többi evangéliumban, és Jézus Krisztus elfogatásához kapcsolódik, amely a Gecsemáné kertben történt. Márk evangéliumából megtudjuk, hogy akkor ott volt egy kisfiú is, aki körülbelül 12 éves lehetett. Őt is megragadták a katonák, de gyorsan ledobta magáról az ingét és elmenekült.

Feltételezések szerint itt Márk saját, személyes élményéről számol be, így Ő az a 12 éves kisfiú, aki ott volt a Gecsemáné kertben Jézussal és az Ő tanítványaival, amikor Jézust elárulták és elfogták.

Márk édesanyját Máriának hívták, aki egy gazdag nő volt és Jeruzsálemben élt, otthonát pedig megnyitotta a korai egyház tagjai előtt. Így, többek között nála gyűltek össze a hívők.

Amikor Heródes Pétert börtönbe vetette, a hívők, Márk édesanyjának Máriának a házában gyűltek össze, hogy közösen imádkozzanak.

Emlékezzünk csak vissza, hogy mi történt. Pétert egy angyal kiszabadította a börtönből, ő pedig Mária házához ment és bekopogott. Egy fiatal szolgálólány kukucskált ki az ajtón, és amikor meglátta, hogy Péter az, annyira megörült, hogy elfelejtette Péternek kinyitni az ajtót. Visszarohant a többiekhez, és elújságolta nekik, hogy Péter várakozik az ajtó előtt, a többiek pedig azt gondolták, hogy szellemet látott. Mindez tehát Márk és édesanyja Mária otthonában játszódott le.

Mária testvérét Barnabásnak hívták, és ő kísérte el Pált első missziós útján, amelyre Márk is velük tartott. Márk azonban egy idő után elhagyta őket.

Nem tudjuk pontosan, hogy miért történt ez, ezért ezzel kapcsolatban különböző elképzelések vannak. Az egyik ilyen feltételezés szerint Márk azért nem ment velük tovább, mert félt Pálékkal tartani Ázsia belsejébe, ami már sokkal ellenségesebb régióknak számított.

Ez azonban csak egy feltételezés, valójában nem tudjuk, hogy milyen okból tette Márk azt, amit tett. Úgy tűnik azonban, hogy Pált nagyon kellemetlenül érintette Márk távozása. Olyannyira, hogy amikor Barnabás és Pál második missziós útjukra

indultak, és Barnabás szerette volna, ha az unokaöccse, Márk is elkíséri őket, Pál nagyon komolyan ellenkezett, pontosan azért, mert az első missziós úton Márk elhagyta őket. Ennek nyomán olyan komoly nézeteltérés támadt Pál és Barnabás között, hogy útjaik kettéváltak. Barnabás maga mellé vette Márkot és elment Ciprus szigetére, Pál pedig Szilásszal Ázsiába indult.

A Pál és Barnabás közötti viszály azonban nem tartott sokáig, Pál ugyanis később egyik levelében megemlíti Márkot, aki vele van Rómában, és segít neki.

Márk evangéliuma az egyik legkorábban íródott evangélium, a feltételezések szerint időszámításunk szerint 63 előtt készült. Állítólag Márk ezt az evangéliumot a rómaiaknak írta, amikor Pállal Rómában tartózkodott. Megfigyelhetjük ugyanis, hogy amikor az evangéliumban a zsidó szokásokról esik szó, Márk mindig nagy gonddal magyarázza azokat, amire nem lenne szükség akkor, ha Márk zsidóknak írta. Ezért tehát sokan úgy vélik, hogy Márk ezt az evangéliumot a rómaiaknak szánta.

Márkra a szűkszavúság jellemző. Nem igazán megy bele a részletekbe, inkább csak pár szóban meséli el a történeteket. Ennek köszönhetően azonban nagyon sok minden belefér az evangéliumába.

Később Pál az egyik levelében kéri a hívőket, hogy küldjék el hozzá Márkot, mert, amint írja „Márk nagy segítség volt számára és vigaszt nyújtott.”

E rövid bevezető után tehát lássuk Márk evangéliumát.

A Bibliában három kezdetet találunk.

János evangéliuma 1:1

Kezdetben volt az ige és az ige Istennél volt és Isten volt az ige.

1Mózes 1:1

Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.

Márk evangéliuma 1:1

Jézus Krisztus az Isten fia evangéliumának kezdete.

Márk tehát nem számol be nekünk Jézus Krisztus születéséről, ezt Mátéra és Lukácsra hagyja. Ehelyett ő a Keresztelő János általi bemerítésénél kezdi a történetét. Ő ezt tekinti Jézus Krisztus evangéliuma kezdetének.

Mivel Márk ekkor Rómában van Pállal, biztosan eszébe jutott Pál kijelentése, a rómaiakhoz írt levelében:

Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek üdvösségére.

Látjuk, hogy könyvében Márk is sokat utal majd az evangéliumra, sőt számos helyen idézi Jézus szavait is az evangéliumról.

Márk Jézust szolgaként mutatja be.

Ezzel szemben Máté úgy mutatja be Jézust, mint a királyt, mint Júda törzsének orozslánját.

Márk arra fekteti a hangsúlyt, hogy Jézus az embereket szolgálta itt a földön.

Máté evangéliumában Jézus a király, Márk evangéliumában pedig a szolga, Lukács evangéliumában az Emberfia, János evangéliumában pedig Isten fia.

Amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében.

A továbbiakban Márk Malakiás könyvéből idéz, utána pedig Ézsaiás könyvéből.

Íme elküldöm előtted követemet aki elkészíti utadat.

Ez az idézet tehát Malakiás könyvéből van, és Jánosra, Jézus Krisztus előfutárára vonatkozik. A 3-as versben azután Márk egy Ézsaiási idézettel folytatja.

Kiáltó hangja szól a pusztában, készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit.

Történt pedig, hogy János keresztelt a pusztában és hirdette a megtérés keresztességét a bűnök bocsánatára.

Akkor kiment hozzá Júdea egész vidéke, kimentek a jeruzsálemiek is mind és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán vizében.

János ruhája teveszőrből volt, derekán bőrvet viselt, sáskát evett meg erdei mézet. És ezt hirdette. Utánam jön aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva, saruja szíját megoldjam.

Én vízzel keresztellek meg titeket, ő pedig szentlélekkel fog megkeresztelni.

Márk tehát egy rövid összefoglalást ad Keresztelő János szolgálatáról, és idézi azokat a próféciákat az Ószövetségből, amelyek Keresztelő János szolgálatára vonatkoznak.

Történt pedig azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből és megkeresztelte őt János a Jordánban.

És amikor jött ki a vízből, látta hogy megnyílik a menny és leszáll rá a lélek, mint egy galamb.

A mennyből pedig hang hallatszott. Te vagy az én szeretett fiam, benned gyönyörködöm.

Itt megint csak az Istenség három személyét látjuk. Ahogy Jézus kijön a vízből, Isten Szentleke száll le rá, az Atya pedig kijelenti: „Te vagy az én szeretett fiam, benned gyönyörködöm.”

A lélek pedig azonnal kivitte a pusztába.

Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a sátán, vadállatokkal volt együtt és angyalok szolgáltak neki.

Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába és így hirdette az Isten evangéliumát.

Betelt az idő és elközelített már az Isten országa, térjete meg és higgyetek az evangéliumban.

Amikor a galileiai tenger partján járt meglátta és Simont és Andrást, Simon testvérét amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak.

És így szólt hozzájuk Jézus. Jöjjetek utánam és emberhalásszá teszek benneteket.

Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt.

Amikor kissé tovább ment, meglátta Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban.

És azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat Zebedust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva elmentek ő utána.

Márk evangéliumából úgy tűnik, hogy Jézus egyszerűen csak arra jár, és találkozik Simonnal és Andrással, majd azt mondja nekik gyertek velem, kövessetek engem, ők pedig azonnal otthagynak csapot, papot, és Jézussal tartanak.

Valóban ez is történt, csak hogy Márk evangéliumából nem derül ki, hogy ők ekkor már nem első ízben találkoznak Jézussal. Igaz, hogy Jézus ekkor hívta el őket, hogy legyenek az Ő tanítványai, ők azonban már korábban is találkoztak Jézussal.

Erről a korábbi találkozásról János evangéliuma számol be, ahol arról olvashatunk, hogy András Simon Péter testvére találkozott Jézussal, majd pedig elmesélte Simonnak, hogy megtalálták a Messiást, majd utána el is vitte őt Jézushoz.

Ők tehát már ismerték Jézust, látták azokat a csodákat, amelyeket véghezvitt és így érkezünk el arra a pontra, amivel Márk evangéliuma foglalkozik. Jézus odamegy hozzájuk és arra kéri őket, most hogy már ismerik Őt, hogy teljesen szánják oda neki magukat, legyenek a tanítványai és kövessék Őt.

És mivel Péterék már ismerik Jézust, azonnal otthagyták a hálókat és követték Jézust.

Ezen kívül még ott volt Jakab és János is, Zebedeus fiai. Később Jézus őket a mennydörgés fiainak nevezte el. Az ige azt írta, hogy otthagyták apjukat a napszámosokkal együtt. Mivel tehát édesapjuknak napszámosai voltak, valószínűleg ők jómódú családból származtak.

Ezután elmentek Kaperneumba.

Péter egyébként ebben a városban lakott.

Szombaton azonnal a zsinagógába ment és tanított.

Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, nem pedig úgy, mint az írástudók.

Amikor ugyanis az írástudók tanítottak, mindig más rabbikra hivatkoztak. Az mondták például, hogy ez és ez a rabbi azt mondja, hogy ez az adott rész ezt jelenti. Soha nem mondták egyenesen azt, hogy az Úr ezt mondja nekünk. Tanításuknak nem volt igazi tekintélye, mert mindig valaki más elképzeléseit, gondolatait idézték.

Jézus azonban hatalommal, tekintéllyel tanított. Emlékezzünk csak vissza, mit mond Jézus a Hegyi beszédben, a Máté 5:21-től.

Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek, ne öl, mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyja fiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette.

Jézus tehát hatalommal és tekintéllyel szólt. Az emberek pedig ezen igencsak elámultak, mert nem voltak hozzászokva az efféle tanításhoz. Nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy valaki tekintéllyel hirdeti Isten igéjét. Így hát Péter tanításán is elámultak, mert ő is úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, nem pedig úgy, mint az írástudók.

Éppen ott volt a zsinagógában egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott fel.

Mi közünk hozzád názáreti Jézus! Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad ki vagy, az Isten szentje.

Jakab ezt írja levelének 2.ik fejezetében:

Te hiszed, hogy egy az Isten? Jól teszed, az ördögök is hiszik és rettegnek.

Jakab tehát azt írja, hogy attól hogy valaki azt mondja, hisz Istenben, még nem hívő, még nem üdvözült, hiszen az ördögök is hiszik, és rettegnek. Pusztán ezért tehát, mert valaki hisz Istenben, még nem biztos, hogy üdvössége van. Sajnos sokan tévesen, mégis ezt gondolják. Azt mondják például: „én nem vagyok ateista, én hiszek Istenben.”

Ez azonban még nem egyenlő az üdvösséggel. Ez egyszerűen csak azt bizonyítja, hogy nem vagy ostoba. Ugyanis ostoba az az ember, aki azt mondja szívében, hogy nincs Isten. Ha tehát valaki azt mondja, hogy hisz Istenben, ez még nem jelenti azt, hogy üdvözült. Akkor üdvözülünk ugyanis, amikor egy bensőséges kapcsolatba kerülünk Jézus Krisztussal. Egy olyan kapcsolatba, amely megváltoztatja az életünket.

Mindenki, aki hisz őbenne, egy ilyen mély kapcsolatba kerül Jézus Krisztussal, és akkor nem fog elveszni, hanem örök élete lesz.

Visszatérve Márk evangéliumához, nézzük csak meg, hogy mit kiált a tisztátalan lélektől megszállott ember. *Mi közünk hozzád názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad ki vagy, az Isten szentje.*

Ez a tisztátalan lélek felismerte és elismerte Jézus hatalmát és kijelentette Jézusról, hogy Isten fia. Pedig a tisztátalan lélekről nem mondhatjuk, hogy megtért, vagy hogy üdvössége volt.

Így tehát lehetséges, hogy te is felismered és elismered, hogy Jézus Krisztus Isten fia aki hatalmas, de nem üdvözülsz, nem térsz meg. A megváltás ugyanis egy olyan élmény, ami megváltoztatja az ember életét. Üdvösségre az jut, aki élő kapcsolatba kerül Jézus Krisztussal.

Jézus ráparancsolt. Némulj el és menj ki belőle.

Jézus tehát hatalommal szól.

A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, hangosan kiáltott és kiment belőle.

Márk több olyan esetet is említ evangéliumában, amikor Jézus tisztátalan lelket űz ki valakiből, ezzel is szemléltetve, hogy Jézusnak hatalma volt a tisztátalan lelkek fölött. Erről majd részletesebben is szólunk, amikor Márk evangéliumának 5. fejezetéhez érünk. Ott találkozunk ugyanis a gadarai megszállottal.

Mindnyájan annyira megdöbbenek, hogy ezt kérdezték egymástól. Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és azok engedelmeskednek neki.

És gyorsan elterjedt Jézus híre mindenfelé, Galilea egész környékén.

Jézus hírére tehát felbolydult a környék, futótűzként terjedt a názáreti Jézus híre, és mindaz amit mondott és amit tett.

Mindjárt ezután kimentek a zsinagógából és Jézus elment Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába.

Simonnak és Andrásnak tehát Kapernaumban volt háza.

Simon anyósa lázasan feküdt és mindjárt szóltak felőle Jézusnak.

Aki odamenve megfogta a kezét és talpra állította úgy, hogy az asszonyt elhagyta a láz és szolgált nekik, vagyis vacsorát készített nekik. Estefelé amikor pedig lement a nap, hozzávittek minden beteget és megszállottat.

Az egész város összegyűlt az ajtó előtt.

Sok, különféle betegségben sínylődőt meggyógyított, sok ördögöt is kiűzött.

A pontosabb fordítás itt az lenne, hogy sok démont is kiűzött, ördögből ugyanis csak egy van, a sátán. Itt a görög eredetiben egy olyan kifejezés szerepel, amit démonként kellene fordítani.

Sok különféle betegségben sínylődőt meggyógyított, sok ördögöt is kiűzött és nem engedte beszélni az ördögöket, azok ugyanis felismerték őt.

Jézusnak igencsak sűrű napja volt itt a szolgálatának kezdetén.

A nap azzal az emberrel kezdődött, akit egy tisztátalan lélek szállt meg. Azután Jézus a zsinagógában tanított, és meggyógyította a megszállott férfit. Azt követően egész nap hozták hozzá az embereket, hogy gyógyítsa meg őket, és egészen az esti órákig ezt tette. Nem tudjuk pontosan meddig, de az egész város összegyűlt Simon háza előtt.

Micsoda nap lehetett! Az ember ilyenkor alig várja, hogy másnap jó sokáig alhasson, hiszen egy ilyen nap lelkileg is nagyon kimerítő lehet. De nézzük csak meg, mit tesz Jézus másnap reggel.

Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

Érdekes, hogy Jézus számára a felfrissülést nem az jelentette, hogy egy nehéz nap után reggel tovább alszik. Ehelyett inkább nagyon korán felkelt mindenki más előtt, és közösségben volt az Atyával. Az Ő ereje az imából származott.

Ennél erősebb érvet nem tudok mondani arra, hogy miért fontos, hogy mi is imádkozzunk, hisz Isten Fiaként Jézus is imádkozott. Imában kért erőt, útmutatást, életet. Ha tehát Jézus Isten fiaként szükségét érezte annak, hogy imádkozzon, mennyivel inkább van nekünk is szükségünk arra, hogy imádkozzunk. A hívő számára az ima elengedhetetlen fontosságú!

*Simon és a vele levők azonban utána siettek.
És amikor megtalálták, így szóltak hozzá. Mindenki téged keres.*

Vagyis amikor Simonék reggel felébredtek, Jézus nem volt ott. A ház ajtaja előtt azonban nagy sokaság várakozhatott ismét, így elmentek, hogy megkeressék Jézust, és amikor megtalálták mondták neki, hogy mindenki Őt keresi.

*Ő pedig ezt mondta neki. Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert azért jöttem.
És elment galilea-szerte a zsinagógákba, hirdette az igét és kiűzte az ördögöket, vagyis démonokat.*

Vegyük észre, hogy Márk itt ismét, immár negyedszer említi azt, hogy Jézus valakiből tisztátalan lelket űzött ki.

Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá. Ha akarod, meg tudsz tisztítani.

Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette és így szólt hozzá. Akarom, tisztulj meg.

És azonnal eltávozott róla a lepra és megtisztult.

Jézus erőiesen rászólva azonnal elküldte.

És ezt mondta neki. Vigyázz, senkinek semmit el ne mondj, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak és ajánld fel tisztulásodért, amit Mózes rendelt bizonyságul nekik.

Az pedig elment és elkezdte mindenfele hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan a városba, hanem kint lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől.

Jézus valószínűleg azért parancsolta meg ennek az embernek, hogy senkinek el ne mondja ami történt, mert szabadabban szeretett volna járni-kelni a vidéken. Amikor azonban a megtisztult leprás híresztelni kezdte az esetet, és mindenkinek a fülébe jutott, hogy micsoda gyógyításokat végez Jézus, akkor már nem mehetett többé nyíltan a városba, olyan nagy tömeg verbuválódott volna köré.

Később majd látni fogjuk, hogy Jézus sok időt tölt egy csónakban a Galileai tengeren. Így a tömeg nem tudta annyira körülvenni, hiszen a tömeget nehéz féken tartani. Az emberek sokszor tolakodnak, lökdösődnek, úgyhogy Jézus beszállt egy

csónakba, valamennyire eltávolodott a parttól és úgy beszélt a tömeghez. Az emberek pedig ott álltak a parton és hallgatták.

Jézus tehát azért mondta ennek az embernek is, hogy ne mesélje el, hogy mi történt vele, hogy szabadabban járhasson-kelhessen. A megtisztult leprás azonban nem hallgatott rá, mindenfelé elhíresztelte, mit tett Jézus. De ugye ez érthető. Nehéz titokba tartani, amikor Isten nagy munkát végez valaki életében.

Érdekes, hogy Jézus nem azt mondta ennek az embernek, hogy „barátom, hadd tanítsam meg neked, hogyan tégy bizonysgot. Vedd ezt a kis könyvet a négy lelki törvénnyel, utána menj és végezz egy felmérést, tegyél fel egy csomó kérdést az embereknek, ezzel megnyílik számodra az ajtó, és végül felteheted a kérdést, hogy Ön ismeri-e a négy lelki törvényt.”

Jézus nem ezt mondja, de nincs is rá szükség. Amikor ugyanis Isten egy csodálatos munkát végez az ember életében, teljesen természetesen következik majd, hogy bizonysgot tesz róla, és ekkor a bizonysgtétel a legtermészetesebb dolog a világon. Ilyenkor az ember egyszerűen nem tudja magában tartani azt amit az Isten elvégzett az életében, és egyszerűen meg kell ossza azt másokkal.

Ezeket az embereket sem lehetett leállítani. Nem volt szükség kedd esti evangelizációra, amikor megyünk és végigjárjuk a környéket, és mindenkinek beszélni akarunk az evangéliumról. Isten munkálkodott ezeknek az embereknek az életében, őket pedig ez megérintette, mert hatással volt rájuk Isten munkája. Ebből pedig teljesen természetesen fakadt az a vágy, hogy megosszák másokkal is azt, amit Isten értük tett.

Az egyik érdekes dolog ezzel a leprás emberrel kapcsolatban az, amit Jézusnak mond. Így szól. *Ha akarod, meg tudsz tisztítani.*

Vajon meg akar-e gyógyítani bennünket Isten? Mit ír az Ige? Jézus megszánta és így szólt hozzá. *Akarom, tisztulj meg.*

A másik érdekes dolog ezzel az emberrel kapcsolatban az, hogy Jézus kinyújtotta felé a kezét és megérintette, pedig törvényt szegett az, aki egy leprás embert megérintett, és egy bizonyos ideig ő is tisztátalannak számított.

Jézus azonban mindezek ellenére megérintette a leprást. Ő azonban nem vétett a törvény ellen, ugyanis az ember abban a pillanatban megtisztult, amikor Jézus hozzáért. Nézzük csak meg, hogy ezt követően mit mondott Jézus ennek az embernek. *Menj és mutasd meg magadat a papnak és ajánld fel tisztulásodért, amit Mózes rendelt.*

Nagyon érdekes, hogy ez az ember tulajdonképpen gyógyíthatatlan betegségben szenvedett. A leprások az egészséges emberektől távol éltek, és kiközösítették őket. Érdekes azonban, hogy Isten sokkal korábban már a mózesi törvényekben olyan szertartásokat is meghatározott, amelyek arra vonatkoztak, hogy mi tegyen valaki, aki meggyógyul egyébként gyógyíthatatlan betegségéből és visszatér a társadalomba.

De gondoljunk csak bele, hogyan lehetséges ez? Hogyan gyógyulhat meg valaki, egy gyógyíthatatlan betegségből?

Úgy, hogy Isten teret hagyott saját munkájának az általa felállított rendszerben, az Ő akarata szerint.

A leprásnak tehát megtisztulása napján a mózesi törvények értelmében bizonyos szertartásokon kellett végigmennie. Ennek értelmében a megtisztult ember meg kellett mutassa magát a papnak. Azután a pap őt egy külön házban helyezte el, majd hét nappal később ismét megvizsgálta, hogy megnézze, nem támadtak-e rajta új foltok. Ha a hét nap elteltével nem voltak rajta a lepra tünetei, tisztának nyilvánította, és akkor kellett hoznia két galambot.

Az egyiket levágták, vérének egy edénybe csepegtették, a másikat életben hagyták, és belemártották a vérbe, utána pedig szabadon engedték, miközben szárnyáról lecsepegett a másik galamb vére, amit tisztulásáért felajánlottak Istennek. Ezután ez az ember visszatérhetett a társadalomba.

Számomra azonban alapvetően az az érdekes, hogy az egész rendszerben Isten önmagának helyet hagyott arra, hogy munkálkodjon.

Bárcsak mi is mindig teret biztosítanánk Istennek arra, hogy munkálkodjon!

És ne próbáljuk Istent beskatulyázni. Igen, a lepra gyógyíthatatlan, és mégis, hagyjunk teret Istennek, hogy munkálkodjon. Isten is hagyott teret magának. A mózesi törvények csodálatos részét képezik azok a szakaszok, amelyekben azt láthatjuk, hogy Isten önmagának teret biztosít arra, hogy megtehesse a csodát, ha éppen ez az Ő akarata.

Érdekes, hogy az Igében a lepra a bűn jelképe. Mégpedig azért, mert egy olyan szörnyű betegségnek számított, amely szépen-lassan leépítette az embert. A beteg emberek eltorzultak, mert az idegvégződések mindenfelé elhaltak, és így már nem tudták érzékelni a dolgokat.

Mivel a leprás ember már nem érzékel dolgokat, például nem érzékeli a fájdalmat, ezért már olyan is történt, hogy a leprások lábából patkányok falatoztak éjjel alvás közben, mert ők ezt nem érzékelték.

Az is elképzelhető, hogy valami forró dolgot megérintenek, és megégetik magukat, mert nem érzik a forróságot sem és ennek nyomán fájdalmat sem. Így gyakran elüszkösödik a kezük.

Tehát nem arról van szó, hogy a leprában szenvedőnek leesik az ujja, hanem sokkal inkább arról, hogy nincs már érzés az ujjában. A lepra azért jó képe a bűnnek, mert valahogy a bűn is érzékelésképtelenné teszi az embert. Az ember már egyes dolgokat nem érzékel, és így szépen lassan tönkremegy.

A bűn betegsége is gyógyíthatatlan, mint a lepra. Csak Isten munkája hozhat gyógyulást.

Jézus tehát ezt mondja. Akarom, tisztulj meg. Miután pedig megtisztult, meghagyta neki, hogy mutassa be magát a papnak.

MÁRK EVANGÉLIUMA 2-3. Fejezet

Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét.

Nekem ez nagyon tetszik, hogy hirdette nekik az igét. Sajnos, ha rádiót hallgatunk vagy TV-t nézünk, akkor azt látjuk, hogy sok minden mást is hirdethet valaki. Vannak, akik mindenféle vad élményeket hírdetnek, pedig mennyire fontos lenne, hogy egyszerűen csak az igét hirdessük.

Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. Mivel a sokaság miatt nem értek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt.

Jézus tehát bent volt a házban, körülötte pedig olyan sok ember gyűlt össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely. Akkor megjelent négy ember, akik hozták barátjukat, aki nem tudott járni. Ez a négy férfi pedig elkeseredetten próbálta eljuttatni barátját Jézushoz. Mivel azonban az ajtóhoz nem értek oda, valószínűleg hátulról felmásztak a tetőre, megbontották azt, és így eresztették le az ágyat, amelyen béna barátjuk feküdt.

Jézus bent van a házban, beszél az emberekhez, és egyszer csak leereszkedik közéjük az ágy ezzel a mozgásképtelen emberrel.

Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattam a bűneid.”

Szerintem a négy barát ekkor csalódott volt, mert azt gondolták, hogy mi nem azért hoztuk Jézushoz, hogy üdvözüljön, hanem azért, hogy meggyógyuljon. Jézus azonban először a legfontosabb dologgal foglalkozik.

Mi a legfontosabb dolog? Az ember üdvössége vagy gyógyulása?
Minden ember esetében a legfontosabb dolog, hogy üdvözüljön.

Jobb az, ha az ember bár mozgásképtelen, de a mennybe jut, mint az, ha egészséges, de a pokolra kerül. Minden embernek a lehető leginkább az üdvösségre van szüksége. A legnagyobb Isten által végzett csoda az életünkben a bűntől való megszabadítás csodája. Ezután Isten bevisz minket a fény országába.

Jézus tehát először a legfontosabb dologgal foglalkozott. Szavaival a jelenlevő sokasághoz kívánt szólani, és a farizeusok azonnal megértették az üzenetet. Amikor ugyanis Jézus azt mondta ennek az embernek, hogy „fiam, megbocsáttattam a te bűneid”,
*Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben:
„Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”*

Abban teljesen igazuk volt, hogy senki nem bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül. Abban viszont tévedtek, hogy Jézus Istent káromolja kijelentésével, hiszen Ő Isten maga.

Dávid király az 51.-ik zsoltárban, miután Náthán próféta szembesítette őt azzal a bűnnel, amit Betsabé ellen elkövetett, így kiált:
Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

*Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem!
Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.
Egyedül ellened vétkeztem*

Az emberek vétkeit csak Isten bocsájthatja meg, ahogy ezt az írástudók nagyon helyesen vették észre. Jézus viszont nem káromolta Istent, hanem azt akarta megmutatni, hogy Ő Isten.

Hasonló helyzetet látunk a Márk 10-ben is a gazdag ifjú esetében. A 17-es versben a gazdag ifjú megkérdezi Jézust:

„Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Jézus így szólt hozzá: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül.

Jézus ezzel nem azt mondja, hogy Ő nem jó, sokkal inkább azt, hogy „te felismerted az igazságot velem kapcsolatban, felismerted, hogy én Isten vagyok. Miért mondasz engem jónak: azért, mert rájöttél, hogy én Isten vagyok.” Jézus próbálja felnyitni a gazdag ifjú szemét, és rávilágít arra, amit a gazdag ifjú, talán nem is tudatosan mondott.

Ehhez hasonló a helyzet itt a Márk 2-ben is. Jézus is tisztában volt azzal, hogy csak Isten bocsájthatja meg az emberek bűneit, és Istenként mondta a béna embernek, hogy fiam, megbocsáttatok a te bűneid. Jézus tudta, hogy szavai megütik majd a farizeusok fülét.

Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben?”

Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! - vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!?

Vajon melyik a könnyebb? Kimondani valószínűleg mindkettőt egyformán könnyű, hiszen az ember azt mond, amit akar, azt azonban már nehezebb bizonyítani, hogy igaz az, amit mond.

Amikor Jézus azt mondja, hogy „megbocsáttatok a bűneid”, ezt nehéz bizonyítani, mert ennek nincsenek látható külső jelei. Ilyen szempontból tehát sokkal nehezebb azt mondani, hogy „kelj fel, fogd az ágyadat és járj”, ugyanis egy szempillantás alatt kiderül, hogy az illető képes-e ezt megtenni, vagy sem.

Ha tehát én azt mondom, hogy „kelj fel, fogd az ágyadat és járj”, az a béna ember azonban még mindig magatehetetlenül fekszik az ágyon, akkor azonnal kiderül, hogy csaló vagyok és a levegőbe beszéltem. Ha azonban ezután az a férfi valóban felkel és elkezd járni, nyilvánvaló, hogy óriási hatalommal bírok.

Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön - így szólt a bénához:

Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!”

Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgyhogy ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Ilyet még sohasem láttunk!”

Csodálatos! Jézus a Hegyi beszédben, a Máté 5:16-ban a következőket mondja:

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Ne feledjük, hogy kétféleképpen is világíthatunk. Egyrészt úgy, hogy az emberek utána bennünket kezdenek el dicsőíteni, ámulnak és bámulnak rajtunk, csodálatosnak tartanak bennünket.

De úgylátva világíthatunk, hogy amikor látják ezt az emberek, azt mondják, hogy hát nem nagyszerű az Isten, hát nem jóságos az Isten. Jézus is oly módon munkálkodott, hogy az emberek Istent dicsőítették.

És nekünk is így kellene munkálkodnunk.

Be kell azonban vallanom, hogy vágyom arra, hogy magamra vonjam mások figyelmét. Valahogy ez is a bűnös természetemből fakad.

Kisfiúként imádtam amerikai focizni. Megragadtam a labdát és csak futottam vele, miközben a kommentátor hangja üvöltött a hangosbemondóból: Chuck Smith-nél a labda, és rohan vele mint a villám, és touchdown! Éljen! És mindenki tapsolt, és engem ünnepelet.

Amikor 4-5 éves voltam, akkor egyedül kimentem az iskolaudvarra, és elképzelttem, hogy ez történik: hogy mindenki engem ünnepel.

Ilyen típusú figyelemre és elismerésre vágytam. Ezért nem meglepő, hogy később, amikor valóban amerikai fociztam továbbra is a tömeg éljenzésének éltem, és megvalósítottam fiatalkori álmomat.

Ez tehát valahogy benne van az ember régi természetében. Amikor azonban megtérünk, akkor azt kell tartanunk óemberünkről, hogy halott. Többé nem saját dicsőségünket keressük, hanem úgy munkálkodunk, hogy amikor az emberek meglátják jó cselekedeteinket, akkor a mi Atyánkat dicsőítsék a mennyben.

Ebben Jézus példát mutat nekünk itt a Márk 2-ben is.

Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket.

Amikor továbbhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az pedig felkelt és követte őt.

Máté tehát vámszedő volt. Érdekes, hogy Jézus több tanítványát is Kapernaum környékéről hívta el.

És történt, hogy mikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt.

Máté egy vacsorát ad Jézus tiszteletére, erre pedig meghívja bűnös barátait is, mert azt akarta, hogy ők is találkozzanak Jézussal. Érdekes, hogy a többi evangéliumban azt olvashatjuk, hogy Máté készítette el ezt a vacsorát.

Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, szóltak tanítványainak, hogy a vámszedőkkel és bűnösökkel eszik.

Ahhoz, hogy megértsük, hogy miért kavart Jézus viselkedése ilyen nagy port a farizeusok körében, meg kell értenünk a zsidó kultúrát. A zsidó kultúrában ha te egy asztalnál ettél valakivel, mondhatni egyé váltatok. Általában ugyanis volt egy nagy tál leves, illetve egy vekni kenyér az asztalon, evőszközt pedig nem használtak. Egyszerűen törtek egy keveset a kenyérből, belemártották a közös levesbe, majd megették.

Amikor lenyeljük a kenyeret, akkor az tulajdonképpen a testünk részévé válik. Mivel ugyanazon kenyérből törünk, ezért ugyanazon kenyér válik az asztalnál ülő minden ember testének részévé is. Ilyen értelemben tehát, ha én veled együtt vacsorázok, akkor egymás részévé válunk.

Ezért volt az, hogy egy zsidó nem volt hajlandó egy asztalhoz ülni egy pogánnyal, hiszen ők nem akartak egyé válni a pogányokkal.

Ezért, amikor Jézus vámszedőkkel és bűnösökkel egy asztalhoz ült le, a zsidó gondolkodás szerint egyggyé vált velük. És ez is volt a szándéka, hogy velünk, bűnösökkel azonosuljon. Isten azonban bűnné tette Őt értünk, Őt aki nem ismert bűnt, hogy általa mi lehessünk Isten igazságává. Jézus a mi bőrünkbe bújít, hogy megtartsa bennünket.

Az írástudók tehát nagyon csodálkoztak és nem értették, hogy miként lehetséges ez.

Amikor ezt Jézus meghallotta, így szólt hozzájuk: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.”

János tanítványai és a farizeusok tartották a böjtöt. Odamentek Jézushoz, és így szóltak hozzá: „Miért böjtölnek János tanítványai és a farizeusok tanítványai, a te tanítványaid pedig miért nem böjtölnek?”

Jézus ezt mondta nekik: „Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek.

De eljön az a nap, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak.

A böjt nem más, mint egy szellemi értelemben vett önmegtartóztatás, ami arról szól, hogy az ember ellenáll a testi vágyának, és meghal önmagának. Amikor Jézus a tanítványaival volt, nem kérte tőlük, hogy böjtöljenek. Tulajdonképpen azt mondta, hogy amíg itt van a vőlegény, addig örvendezzünk, bulizzunk, és majd eljön a böjt napja is, amikor már nem lesz itt a vőlegény.

Az Ószövetségben láthatjuk például, hogy Dániel böjtöl, vár az Úrra és imádkozik. Dániel pedig úgy böjtölt, hogy nem evett húst és kalácsot, és nem ivott bort.

Az ember egy ideig sokmindenre mondhat nemet, például a fagyaltkehelyre.

A böjtnek tehát különböző fajtái vannak. Az egyik fajtája az, hogy egyáltalán semmit nem eszünk és nem is iszunk, egy másik pedig az, hogy nem eszünk de vizet iszunk.

Azt is megtehetjük, hogy egy ideig bizonyos dolgokra nemet mondunk. Ily módon megtagadjuk a testünket, azért, hogy imában az Úrra várjunk.

Lelkünket az ima és Isten Igéje táplálja, ugyanúgy, ahogy az étel táplálja a testünket. A testünket nagyon hűségeesen szoktuk táplálni, naponta háromszor. Azonban nagyon gyakran elhanyagoljuk a lelkünk táplálását.

Ne feledjük, hogy a lelkünk és a testünk folyamatosan tusakodnak, és sokszor a testünk győz a lelkünk felett. Ez azonban nyilvánvaló, mert testünket hűségeesen tápláljuk, ugyanakkor következetesen elhanyagoljuk lelkünk táplálását.

Amikor tehát imádkozom és böjtölök, mondhatni felborítom a dolgok természetes menetét. Egy ideig nem a testemet táplálom, hanem a lelkemet. Ennek eredményeként a testem elleni harcban a lelkem kezd megerősödni, és győzedelmeskedik. Ezért fontos tehát a böjt.

Itt tehát a farizeusokról van szó, akiknek életében meg voltak határozva a böjt napjai, illetve a különféle szertartások. Jézus azt mondja:

Senki sem varr foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitépne belőle, az új a régiből, és még csúnyább szakadás támadna.

Képzeld el, hogy van egy nagyon régi köpenyünk, amit már régóta hordunk. Számtalanszor kimostuk már, annyiszor, hogy biztosan nem megy már össze. Tegyük fel, hogy kilyukad, és egy teljesen új rongydarabot használnánk foltként. Ha ezt tesszük, az első mosás alkalmával

a folt összemegy, mert új anyagból van, és ezáltal méginkább szétszakítaná régi köpenyünket.

És senki sem tölt újbort régi tömlőbe, mert szétrepesztené a bor a tömlőt, s odalenne a bor is, a tömlő is; hanem az újbor új tömlőbe való.”

Mi akar Jézus ezzel mondani? Azt, hogy egyes vallási rendszerek annyira megkövesednek, hogy szinte lehetetlen rajtuk változtatni. Így, amikor Isten egy új munkát akar elvégezni, akkor általában a meglévő vallási rendszeren kívül kezd el munkálkodni, mert a régi köpeny nem viseli el az új posztóból készült foltot, nem viseli el Isten új munkáját.

Mennyire igaz ez, hisz személyesen is láthatjuk e kijelentés igazságát. Mi is tanui lehettünk ennek, amikor az Isten a hippiket akarta megmenteni. A fennálló rendszer azonban nem tudott mit kezdeni ezekkel a hosszúhajú, mezítláb mázskáló srácokkal. És Isten elindított egy új szolgálatot azért, hogy elérje azokat, akiket el szeretett volna érni.

Az én imám is az, hogy segítsen Isten, hogy rugalmasak maradjunk. Nem akarok egy olyan séma szerint működni, amelyben nincsen hely az újításoknak. Nem akarom, hogy azt szajkózzuk, hogy „már évek óta így csináljuk, és Chuck pásztor is így csinálja”. Szeretnék mindenkor rugalmas lenni Isten követésében.

Áldottak a rugalmasak, mert nem törnek meg!

Nem szabad begyepesedetté válljunk, nem szabad a sémáinkhoz annyira ragaszkodjunk, hogy nem mozdulunk akkor, amikor Isten mozdulni és munkálkodni szeretne. Isten így is, úgy is munkálkodni fog, vagy velem, vagy nélkülem. Rugalmas szeretnék lenni, és ha Isten tovább indul, akkor tovább akarok indulni én is.

Érdekes dolog Istennel kapcsolatban, hogy Ő nem hagyja magát beskatulyázni. Hiába mondjuk, hogy Isten ezelőtt ezt így és így csinálta. Lehet, de mi van akkor, ha most másképp szeretné ezt elvégezni?

Az emberek elkövetik azt a hibát, hogy szinte kijelölik Isten számára azt az utat, amelyen járnia kell, pedig Isten mindig letér az általunk kijelölt útról. Mindig másként munkálkodik az emberek életében. Ezért mindig legyünk nyitottak és rugalmasak, és álljunk készen arra, hogy Isten Szentlelke különféle módokon munkálkodhasson.

És történt, hogy Jézus szombaton gabonaföldeken ment át, és tanítványai útközben tépdésni kezdték a kalászokat.

Májusban és kora júniusban kezd a búza beérni, és ha az ember egy kalászt letép, és morzsolgatni kezdi, akkor egy idő után néhány búzaszem lesz a tenyerében. Ha a szájába veszi és elég ideig rágja, akkor rágószerűvé válik, és így ezt egész nap is rághatja. Emlékszem, hogy gyerekkoromban a búzaszemeket kiszedegettük a csirkéknek szánt eledelből, ugyanis nem volt pénzünk rágóra, és addig rágcsáltuk a búzaszemeket, amíg rágó nem lett belőlük.

A tanítványok is tépkedni kezdték a kalászokat és megették a búzaszemeket.

*A farizeusok így szóltak hozzá: „Nézd, miért tesznek szombaton olyat, amit nem szabad?”
Erre ő ezt kérdezte tőlük: „Sohasem olvastátok, mit tett Dávid, amikor szükségét szenvedett, ő is, meg azok is, akik vele voltak?
Bement az Isten házába Abjátár főpap idején, és megette a szent kenyereket, amelyeket nem szabad megenni másnak, csak a papoknak; és azoknak is adott, akik vele voltak.”
Majd hozzátette Jézus: „A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért;*

tehát az Emberfia ura a szombatnak is.”

Az emberek szükségletei elsőbbséget élveznek a törvénnyel szemben. Dávid és emberei éhesek voltak, és azért cselekedtek úgy, ahogy cselekedtek. A törvény értelmében amikor valaki egy ember gabonaföldjén kelt át, akkor téphetett a kalászból és ehetett belőle, de nem vihetett magával búzát, és nem is kezdhette learatni azt. Ugyanez a szabály volt akkor is érvényes, amikor valaki egy gyümölcsösön áthaladt.

Isten tehát így gondoskodott azokról, akik éhesek voltak.

De ma már nem mondhatom itt Kaliforniában, hogy ha éhesek vagytok, akkor menjetek el egy narancsligetbe, és szedjétek narancsot, mert esetleg egy nagy büntetést róhatnak ki rátok.

A tanítványok tehát egy szombati napon kezdték el tépdesni a kalászokat. A farizeusok és írástudók szemszögéből ezzel megszegtek a szombat napra vonatkozó törvényt, amely értelmében szombaton nem volt szabad dolgozni. Jézus azonban rámutatott arra, hogy a tanítványok szükségleteikről gondoskodnak, majd Dávid esetére emlékeztette őket, akit nagyon tiszteltek.

Dávid és emberei akkor éppen Saul elől menekültek. Nagyon megéheztek, és Dávid bement az Isten házába, és ételt kért. Mászt nem tudtak adni neki, csak a szent kenyereket, így Dávid azokat vette magához, és az embereinek is adott belőle. Ezzel azonban vétett a törvény ellen, mert csak a papok ehetek a szent kenyérből. Azonban az emberi szükséglet fontosabb, mint a törvény.

Mindezt követően Jézus kijelenti, hogy Ő a szombat nap Ura. Nagyon fontos ez, mert a szombat lett az emberért, és nem az ember a szombatért.

Ugyanakkor bölcs dolog lenne, ha mindannyian megtartanánk a szombat napot, és így a testünknek lehetőséget biztosítanánk, hogy kipihenje magát és erőt gyűjtsön.

Ha az ember minden szombatját az ágyban tölténé, akkor egészségesebb lenne. Mi azonban csak dolgozunk és robotolunk szüntelen, pedig Isten kimondottan miattunk rendelte el a szombatot. Használjuk hát ki, és pihenjünk!

Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadtt kezű ember; figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene.

Ekkor ezt mondta a sorvadtt kezű embernek: „Állj ki középre!”

Hozzájuk pedig így szólt: „Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?” De azok hallgattak.

Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Amikor szombaton Jézus a zsinagógában találkozott egy sorvadtt kezű emberrel, a farizeusok egyemberként szegezték Jézusra tekintetüket, és figyelték, hogy az ő értelmezésük szerint megszegi-e a szombat napra vonatkozó törvényt. Szerintük ugyanis szombaton gyógyítani törvényszegés volt. Csak életet lehetett menteni szombaton, de gyógyítani nem. A vérzést meg lehetett állítani, hogy az ember életben maradjon, de sebtapaszt már nem lehetett használni.

Érdekes, hogy a farizeusok bizonyos értelemben jobban értették Jézust, mint tanítványai. Tudták ugyanis, hogy Jézus felfigyel majd a sorvadtt kezű emberre.

Tudták, hogy amikor Jézus látja az ember életében a nyomorúságot, akkor arra fog törekedni majd, hogy segítsen neki. Ezért szemmel tartották, hogy meggyógyítja-e őt.

Sokszor úgy érezzük, hogy Jézust mi nem érdekeli, mert a mi szükségleteink túl nagyok, és hogy Jézus csak a szépekkel, a gazdagokkal, a sikeresekkel szeret időt tölteni.

Jézus figyelme azonban mindig arra az emberre irányul, aki a legnagyobb szükségben szenved.

Igy volt ez most is a zsinagógában. Jézus parancsára az ember felállt, és Jézus megkérdezte a jelenlevőket, hogy szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni? Szabad, tehát azért nem válaszoltak, mert Jézus sarokba szorította őket, hisz nem mondhatták, hogy szabad és törvényes rosszat tenni, pedig igenis gonosz dolog nem segíteni akkor, ha képesek vagyunk rá. Nyilván életet kioltani sem szabad soha, és nem is törvényes ez soha.

Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; A vallási hagyományaik miatt ugyanis ők legszívesebben nem engedték volna meg, hogy ez az ember megtapasztalja Isten erejét, és meg akarták ezt akadályozni.

Ma is vannak olyan emberek, akik hátráltatják Isten munkáját a szükségben szenvedők életében, csak azért, mert ez nem illeszkedik az ő teológiájukba. Isten gyógyító erejét akarják hátráltatni, mert szerintük az apostolok ideje után a csodák is megszűntek.

Ez azon ritka esetek egyike, amikor Jézus dühös volt. Igaz, hogy akkor is haragra lobbant, amikor a templomban galambokat árultak és pénzt váltottak. Ostort ragadott, és kiűzte onnan ezeket az árusokat.

Lényegében Ő az emberek vak, vallásos buzgalmára haragudott, és az dühítette, hogy az embereket annyira el tudja vakítani a vallásuk, hogy nem látják, hogy Isten egy létfontosságú, életmentő kapcsolat kialakításán munkálkodik.

Az emberek pedig az egészet egy vallási rendszerre próbálják korlátozni.

Mit mondott Jézus a sorvadtkézű embernek?

„Nyújtsd ki a kezedet!”

Pedig ez lehetetlen.

Az ember is, Jézus is tudta ezt, de Ő mégis erre kérte az embert, aki kétféle képpen reagálhatott volna. Elkezdhetette volna Jézusnak magyarázni, hogy mindez miért lehetetlen, és elmesélhetette volna neki azt a sok esetet, amikor már megpróbálta kinyújtani a kezét és képtelen volt rá.

A másik lehetőség az volt, hogy engedelmeskedik Jézusnak, és valóban kinyújtja a kezét. A választás az övé volt, és abban a pillanatban, amikor megpróbálta, azt vette észre, hogy valóban ki tudja nyújtani, és meggyógyult a keze.

Itt egy alapvető törvényszerűséget láthatunk. Abban a pillanatban, hogy az ember szabad akaratából eldönti, hogy engedelmeskedik Krisztusnak, akkor Isten minden szükséges dologgal ellát bennünket ahhoz, hogy valóban engedelmeskedni tudjunk neki.

Az Úr sokszor lehetetlent kér tőlünk, amikor az életünk olyan területére mutat, ahol fogyatékosok vagyunk, amely hátráltat bennünket, és megakadályozza, hogy győzedelmeskedjünk: ez lehet egy adott hozzáállás, a temperamentumunk, a testünk gyengesége, vagy egy terület, ahol újra és újra elbukunk.

Jézus az életünkben foglalkozni akar ezzel a területtel. Őt nem a sorvadttal kezű embernek a működő keze érdekelte, hanem az, amelyik sorvadttal volt.

A te életedben is elsősorban azok a területek érdeklik, amelyek nem működnek megfelelően. Neked is azt akarja mondani, légy szabad, megszabadítalak attól az adott jellemvonástól, amely tönkreteszi az életedet.

Mondhatod Istennek, hogy Uram, Te nem tudod, hogy én milyen régóta próbálok tőle megszabadulni, és ez sohasem sikerült. Ő azonban nem azt várja tőled, hogy okosan érvelj és kifogásokat keress, hanem Ő egy konkrét kéréssel fordul hozzád, hogy tegyél meg valamit. Ne szállj vele vitába, hajtogatva a múltbeli bukásaidat, inkább tedd meg azt, amire kér.

Azt mondod, hogy erre képtelen vagy? Hát persze, de tedd meg csak azért is, mert ha eldöntöd, hogy akarsz engedelmessé válni, akkor abban a pillanatban megad neked mindent ahhoz, hogy engedelmessé tudj válni. Amikor azt mondja, hogy ne tedd azt többé, akkor abban a pillanatban, hogy elhatároztad, hogy nem fogod ezt többé tenni, ahelyett hogy magyarázkodni kezdenél, Isten képessé tesz arra, hogy engedelmessé tudj válni.

Isten soha nem fog olyat kérni tőlünk, amihez ne adna erőt nekünk. Ő mindannyiunknak azt parancsolja, hogy tartsunk ki, legyünk szabadok, és engedjük, hogy betöltsön a Szentlélek, és éljünk egy új életet általa.

Ha erre hajlandóak vagyunk, akkor Ő képessé tesz rá.

A farizeusok pedig kimenne, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzék vele.

Mindez tehát már túl sok volt a farizeusoknak, úgyhogy elhagyták a zsinagógát. Figyeljük meg, hogy a vallás milyen vakká teheti az embereket. Tönkre akarják tenni Isten munkálkodását, és nem bírják azt elviselni, hogy az általuk felállított határokon kívül munkálkodik. Kijelentik, hogy Isten hogyan kellene munkálkodjon, hisz ők mindenkinél jobban tudják, mert teológiát végeztek.

Jézus pedig tanítványaival együtt elvonult a tenger mellé, ahová nagy sokaság követte Galileából;

valamint Júdeából és Jeruzsálemből, sőt Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről is nagy sokaság ment hozzá, amikor hallottak arról, milyen nagy dolgokat visz véghez.

Jézus pedig szólt tanítványainak: legyen készen számára egy csónak a sokaság miatt, hogy ne tolongjanak körülötte.

Mert sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse.

Az emberek tömegesen tódultak Jézushoz.

Gondolj csak bele, hogy ha te lettél volna beteg, akkor te is ugyanúgy tolokodnál volna, hogy megérinthesd Őt. Így egyre nehezebb lett számára az, hogy csak úgy járjon-keljen, ezért fogtak egy csónakot, és nem messze a parttól kikötötték.

A tisztátalan lelkek pedig, amikor látták őt, leborultak előtte, és így kiáltoztak: „Te vagy az Isten Fia!”

Ő azonban ezt erélyesen megtiltotta nekik, nehogy felfedjék kilétét.

Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá.

Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az igét,

és hogy a tőle kapott hatalommal kiűzzék az ördögöket.

Kiválasztotta tehát a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta,

Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai;

továbbá Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, az Alfeus fiát, Taddeust és Simont, a Kananeust,

Júdás Iskariótest, aki el is árulta őt.

Azután hazament, és ismét összegyűlt a sokaság, úgyhogy ők még enni sem tudtak emiatt.

Amikor ezt meghallották hozzátartozói, elindultak, hogy elfogják, mivel azt mondták: magán kívül van.

Másszóval azt gondolták, hogy Jézus megőrült. Mivel teljes idejében az emberek szükségleteivel foglalkozott, ezért még az evésre sem maradt ideje. A „magán kívül van” kifejezést a skizofréniában szenvedőkre is szokták használni, olyanokra, akik önmagukkal beszélgetnek.

Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták, hogy Belzebub van benne, és hogy az ördögök fejedelmének a segítségével úzi ki az ördögöket.

Jézus odahívta őket, és példázatokban szólt hozzájuk: „Hogyan űzheti ki a Sátán a Sátánt?”

Ha egy ország meghasonlik önmagával, nem maradhat meg az az ország;

és ha egy háznép hasonlik meg önmagával, az a háznép sem maradhat meg.

Ha tehát a Sátán önmaga ellen támadt, és meghasonlott, akkor szintén nem maradhat meg tovább, hanem vége van.

Viszont senki sincs, aki egy erős ember házába hatolva el tudná rabolni annak javait, ha csak előbb meg nem kötözi azt az erős embert; akkor kirabolhatja a házát.”

„Bizony, mondom néktek, minden bűn meg fog bocsáttatni az emberek fiainak, még a káromlások is, bármennyi káromlást szólnak, de ha valaki a Szentlelket káromolja, az nem nyer bocsánatot soha, hanem vétkes marad bűne miatt örökké.”

Azt terjesztették ugyanis, hogy tisztátalan lélek van benne.

Azáltal, hogy azt mondták „tisztátalan lélek van benne, tulajdonképpen Isten Szentlelkének munkáját a Sátánnak tulajdonították. Ez önmagában még nem jelentett megbocsáthatatlan bűnt, de jel volt arra, hogy egyre közeleb kerülnek ahhoz, hogy elkövessék ezt a bűnt.

Mi tehát a megbocsáthatatlan bűn? Jézus Krisztus elutasításának vétke.

A János 3:16-tól olvashatjuk:

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.

Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.

Az emberek nem voltak hajlandók kijönni a világosságra – megbocsáthatatlan bűn az, amikor az ember nem hajlandó kérni és elfogadni bűneinek bocsánatát.

Pedig Isten gondoskodott arról, hogy megbocsátassanak a bűneink.

És ez csak egyetlen egy módon lehetséges: az Ő Fia, Jézus Krisztus vérén keresztül. Ha ezt nem fogadod el, akkor megbocsáthatatlan bünt követsz el. Ha nem fogadod be Őt, mint Uradat és Megváltódat, akkor nincs más mód a bűneid bocsánatára.

Ha valaki újra meg újra elutasítja Jézus Krisztust, pedig szembesül annak tagadhatatlan tényével, hogy Krisztus valóban Isten Fia, akkor csak magyarázatok gyártásával tudja Őt elutasítani, mert meg kell valahogy magyarázza a Jézus által tett csodákat, és az életében levő hatalmas erőt.

Ezért szokták azt mondani egyesek, hogy Jézus esetében tömeghipnózisról van szó – de ez szörnyű vád, mert ez is azt mutatja, hogy az ember tudomáson kívül akarja hagyni az egyértelmű tényeket, a nyilvánvaló igazságot, és irracionális érvekkel próbálja meg elpusztítani a bizonyítékokat Jézus Krisztust illetően.

Mindezt csak azért, mert ez a bizonyos ember a szívében már Jézus ellen döntött, és kijelentette, hogy márpedig ő nem fog hinni Jézus Krisztusban.

Az ilyen irracionális magyarázkodás egyre közelebb viszi őt a megbocsájthatatlan bűn elkövetéséhez, hisz ekkor már a saját értelmének sem hisz.

Az írástudók azt a magyarázatot kezdték mondogatni, hogy Jézus az ördögök fejedelmével úzi ki az ördögöket. Így tulajdonképpen irracionális módon utasítják el az orruk előtt levő bizonyítékot, mert eleve elhatározták, hogy nem fognak hinni Jézusban.

Ekkor megérkeztek anyja és testvérei;

Korábban azt gondolták, hogy megőrült, tehát ezért jöttek el érte. Ott áll tehát az édesanyja, Mária, és testvérei, Jakab, Júdás és Simon a ház előtt, és

kint megállva beküldtek hozzá, és hívták őt.

Körülötte pedig sokaság ült, és szóltak neki: „Íme, anyád, a fivéreid és nővéreid odakint keresnek téged!”

De ő így válaszolt nekik: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?”

És végignézve a körülötte körben ülőkön, így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim.

Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Jézus ezzel azt mondja, hogy Isten családjában az emberek között mélyebb kötelékek alakulnak ki, mint vér szerinti családjukban. Amikor valaki Jézus Krisztust követi, akkor egészen csodálatos, mély, bensőséges kapcsolat alakul ki a hívők között. Olyannyira, hogy az embernek bensőségebb kapcsolata lehet például egy benszülöttel Új-Guineában, aki pár évvel korábban még kannibálként élt, mint saját vér szerinti testvérével, vagy akár ikertestvérével, aki még nem tért meg. Persze mindez abban az esetben igaz, ha az a benszülött szintén Jézus Krisztusba vetette hitét és ujjászületett.

Emlékszem, hogy egyszer Új-Guineában egy benszülött törzsfőnökkel beszélgettem egy tolmács segítségével. A kezében lándzsákat tartott és azt mondta nekem: „én ezekkel korábban embereket öltem, most azonban, hogy ez az enyém – és felmutatta a Bibliáját – nincs szükségem a lándzsákra, és ezért szeretném neked adni őket.”

És azonnal egy nagyon szoros kötelék alakult ki köztünk. Ő is az én testvérem Jézusban, és bár nem beszéltük ugyanazt a nyelvet, mégis szellemi értelemben nagyon jól tudtunk kommunikálni Jézus Krisztus szeretetével.

Éreztem, hogy ez a bennszülött törzsfőnök Krisztus szeretetét önti ki rám. Ez egy csodálatos szellemi megtapasztalás volt egy olyan emberrel, aki pár évvel korábban még kannibálként élt, most azonban már Isten munkájának köszönhetően ő is a testvérem Krisztusban. A kulturális háttérünk teljesen eltérő, és nem beszéljük ugyanazt a nyelvet, mégis egy olyan lelki kapocs alakult ki közöttünk, amelyet még korábban sohasem éreztem.

Jézus is ezt mondja: *„Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?”*

És végignézve a körülötte körben ülőkön, így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim.

Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

Isten családjában tehát egyik vagyunk Krisztus testeként.

Bárcsak felismernénk ezt!

Terjünk egy pillanatra vissza a 33-as vershez. Jézus feltette a kérdést Máriával kapcsolatban, hogy *„Ki az én anyám,...?”*

Ennek fényében bizony meg kell gondolni, hogy érdemes-e Máriához imádkozni: „Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért...”

De álljunk csak meg egy pillanatra!

Jézus felteszi a kérdést: „Ki az én anyám?”

Miért nem megyünk inkább közvetlenül a forráshoz, minden forrásához.

Menjünk tehát bátran a kegyelem trónusához, hiszen Jézus megnyitotta előttünk az utat. Hát nem csodálatos, hogy egyenesen Istenhez mehetünk Jézus Krisztus által?

MÁRK EVANGÉLIUMA

4-5. Fejezet

Márk evangéliumának 4. fejezetében kezdődnek Jézus példázatai.

Sokszor az emberek téves elméleteket gyártanak arra vonatkozóan, hogy Jézus miért kezdett el példázatok formájában tanítani. A példázat célja nem az, hogy elkendőzze az igazságot, hanem sokkal inkább az, hogy az igazságot szemléltesse.

Gyakran amikor az emberek egyszerűen nem hajlandók meghallani az igazságot, amikor nem hajlandók meghallani az egyenes tanítást. És amikor a diák már nem figyel oda a tanárra, a szemléltetéssel ismét meg lehet ragadni a diák figyelmét.

Ilyenkor például érdemes elmesélni egy történetet, hiszen az élet mindannyiunkat nagyon érdekel. Sőt nem csak az élet, hanem konkrétan az élet dolgai. Így hát, amikor elkezdünk

egy történetet mesélni, hirtelen sikerül ismét megragadni az emberek figyelmét. A történettel pedig szemléltetni lehet azt az igazságot, amit az ember szeretne eljuttatni a közönséghez.

Jézus minden egyes példázatában bizonyos igazságokat szemléltet. Olyan igazságokat, amelyeket az emberek egyszerűen nem hallottak volna meg, ha Jézus azt közvetlenül csak úgy elmondja nekik. Így tehát Jézus példázatokban kezdett tanítani, hogy továbbra is elmondhassa nekik az igazságot, most azonban már közvetett módon.

Jézus példázatai között akadtak olyanok, amelyeket az emberek nagyon jól megértettek. Igazság szerint egyes példabeszédek hallatán a farizeusok nagyon dühösek lettek, amikor rádöbbenek, hogy Jézus ezt nekik szánta, és hogy ez róluk szól. És valóban Jézus számos példázatát a farizeusok hozzáállása ellen célozta.

Voltak persze olyan példázatok is, amelyeket nem értettek meg az emberek, vagy a tanítványok. Olyankor azonban Jézus elmagyarázta azt nekik. Amikor a tanítványok odamentek Jézushoz, és megkérdezték tőle, hogy Urunk, mit akartál ezzel a történettel mondani, akkor Jézus tulajdonképpen azt mondta, hogy a mennyek országáról szóló példázatok jelentik a többi példázat kulcsát.

Ezekkel a példázatokkal foglalkoztunk, amikor a Máté 13-at tanulmányoztuk. Márk azonban valamit még hozzátesz, amit a Mátéban nem találunk meg.

Ismét tanítani kezdett a tengerparton, és igen nagy sokaság gyülekezett hozzá, ezért hajóba szállva a tengeren tartózkodott; az egész sokaság pedig a tengerparton volt.

Emlékezzünk vissza, hogy Jézus a 3. fejezetben kérte tanítványait, hogy készítsenek elő számára egy csónakot a sokaság miatt, hogy ne tolongjanak körülötte.

Valaki felfedezte, hogy amikor hozzáért Jézushoz, meggyógyult. Így tehát mindenhol, ahol Jézus megfordult, az emberek próbáltak a közelébe férkőzni, hogy megérinthessék őt. Ezt látjuk a Márk 3:10-ben, ahol azt olvashatjuk: *Mert sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse.*

Bevett szokás volt tehát az emberek körében, hogy ha valakinek valami baja volt, akkor megpróbált Jézus közelébe férkőzni, hogy megérinthesse Őt, és így meggyógyulhasson. Egy idő után ez már kellemetlenné válik, amikor az emberek folyamatosan tolonganak valaki körül, és megpróbálják megérinteni.

Amikor tehát azt írja az Ige, hogy igen nagy sokaság gyülekezett hozzá, az valóban igen nagy sokaságot jelent. Később az ötezer ember megvendégelésénél látni fogjuk, hogy akkor konkrétan ötezer férfi volt jelen, nem számolva az asszonyokat és a gyerekeket. Így hát, ha azt vesszük alapul, hogy minden férfinak volt egy felesége és egy gyermeke, akkor akár tizenöt ezer ember is összegyűlhetett azon a helyen, hogy Jézust hallgassa.

Elképzeltük tehát, hogy milyen hatalmas tömeg mozgott Jézussal együtt. Ez pedig szükségessé tette, hogy Jézus hajóra szálljon, és valamennyire eltávolodjon a parttól, hogy szólni tudjon az emberekhez anélkül, hogy azok körülötte tolongának és lökdösődjenek.

Ismét tanítani kezdett a tengerparton, és igen nagy sokaság gyülekezett hozzá, ezért hajóba szállva a tengeren tartózkodott; az egész sokaság pedig a tengerparton volt.

Sokat tanította őket példázatokban; és ezt mondta nekik tanítás közben:

„Halljátok! Íme, kiment a magvető vetni, és történt vetés közben, hogy egyik mag az útfélre esett, de jöttek a madarak, és felkapkodták.

Másik meg a sziklás helyre esett, ahol kevés volt a föld, és azonnal kihajtott, mert nem volt mélyen a földben;

amikor pedig felkelt a nap, megperzselődött, és mivel nem volt gyökere, kiszáradt.

Egy másik a tövisek közé esett, de a tövisek megnőttek, megfojtották, és így nem hozott termést.

A többi pedig a jó földbe esett, és termést hozott, miután kikelt és szárba szökken, és meghozta egyik a harmincszorosát, másik a hatvanszorosát, sőt némelyik a százszorosát is.”

Majd hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”

Ez a társadalom alapvetően a mezőgazdaságra épült. Valamilyen formában mindenki kötődött a mezőgazdasághoz, még azok is, akik a városokban laktak, hiszen a városok kívül ők is rendelkeztek földterülettel. Még a városiaknak is volt kőházuk kint a földjükön, és magvetés, illetve aratás idején ott laktak, télire pedig beköltöztek a városba.

Így hát, amikor Jézus a magvetésről beszél példázatában, olyan hasonlattal él, mely mindannyiuk számára érthető volt. Mindannyian pontosan tudták, mit mond Jézus, amikor arról beszélt, hogy hányféle helyre eshet a mag, és ennek mi a következménye.

Hallottam egyszer egy nagyon érdekes előadást. Egy szociológus beszélt arról, hogy milyen változások mentek végbe Amerikában, ahogy a mezőgazdaságra épülő társadalomból Amerika egy ipari társadalommá vált, és ahogy lezajlott az elvárosiasodás. Ez a szociológus arról is beszélt, milyen hatással voltak ezek a folyamatok az életünkre, a családi életünkre, és a gyermekekhez való hozzáállásunkra.

A mezőgazdaságra épülő társadalmakban szívesen látták a gyermekeket. Mindegyik gyermek kb. 10.000 dollárt érő munkát végez el, amikor betölti 18. életévét. A gyermekek korán megtanulják, hogyan kell a ház körül az egyes feladatokat elvégezni. Megtanulnak traktort vezetni, megtanulnak szántani és aratni. A gyermekekre tehát áldásként tekintenek, mert a gyermekek jó befektetések.

Ezért a múltban kint a farmokon nagy családok éltek sok gyerekekkel, és minden gyermeket szívesen fogadtak. A fiúknak pedig még a lányoknál is jobban örültek, mert keményebben tudtak dolgozni a mezőn.

A mostani ipari társadalmunkban azonban a gyermekek kötelezettségekkel járnak. Most a 80-as években járunk, és a feltételezések szerint kb. 60.000 dollárba kerül egy gyermek felnevelése csecsemőkorától mondjuk 18 éves koráig, vagy egyetemista koráig. Így hát sokan csak újabb kiadásokat, költségeket látnak a gyermekekben, és azt mondják, nekünk nincs több gyermekre szükségünk. Ez pedig mindenképpen befolyásolja a születendő gyermekekhez való hozzáállásunkat.

És a szociológus hozzátette: Ha ezt nem értjük meg, akkor nem fogjuk megérteni a gyermekekkel kapcsolatos problémákat, vagy a gyermekbántalmazások számának növekedését sem. Mindezeket a jelenségeket tehát csak úgy érthetjük meg, ha tudatosítjuk, hogy a XIX. sz. végén, és a XX. sz. elején változás indult meg Amerikában.

A szociológus mondanivalójában sok igazság volt, ugyanakkor nagyon érthetően fejtette ki a véleményét. Akárcsak Jézus. Úgy beszélt az emberekhez, hogy értsék, azt amit mondani akar. És ez nagyon fontos.

Miközben Jézus elmondja az embereknek ezt a példázatot, ők pontosan értik, hogy miről van szó, hiszen mindannyian vetettek már magot. Ismerősen csengett tehát számukra az, amiről Jézus beszélt.

Amikor egyedül maradt, a körülötte levők a tizenkettővel együtt megkérdezték őt a példázatokról.

Jézus így szólt hozzájuk: „Nektek megadatott az Isten országának titka, de a kívülvalóknak minden példázatokban adatik;

hogy akik néznek, nézzenek ugyan, de ne lássanak, és akik hallanak, halljanak ugyan, de ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és bűneik meg ne bocsáttassanak.”

Vajon ez azt jelenti, hogy Jézus el akarja rejteni az igazságot az emberek elől, nehogy megtérhessenek?

Nem, nem erről van szó. Ahogy már korábban mondtam, a példázatok arra szolgálnak, hogy megragadják az emberek figyelmét, és szemléltessék az igazságot. Az emberek azonban már nem hallgatták a tanításokat. Mégis fontos volt, hogy hallják az igét. Ezért kezdett Jézus példázatokban beszélni. És bár hallgatták, de nem értették, mégis fontos volt, hogy hallják.

Isten igazságosan ítéli majd meg az embereket. Mindenkinek lesz lehetősége, hogy meghallja az üzenetet, még akkor is, ha becsukja a fülét.

Hihetetlen látni, hogy mit hall egy ember a tanításból, ha egyszer már becsukta a fülét az igazságra. A mi gyülekezetünkbe is jöttek már el emberek kényszerből, mert a barátaik rákényszerítették őket. És bámulatos, hogy ezek az emberek mit hallanak ki a tanításaimból. Kimondottan keresik a lehetőséget arra, hogy szavaimon feldühödjenek. Az üzenet tartalmára nem is igazán figyelnek oda. Csak arra figyelnek, hogy milyen hibát találhatnak a szavaimban, és utána felmérgeződnek, hogy azt mondhassák: Na oda, én többet nem megyek vissza.

Tulajdonképpen csak kifogást keresnek, hogy ne kelljen többé eljönniük gyülekezetbe. Ők tehát nem is igazán hallják meg az igazságot, mert nem is igazán akarják azt meghallani.

Ezután így szólt hozzájuk: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többit?

Jézus itt egy kulcsot ad a kezünkbe. A példázatok magyarázatában ugyanis egyfajta következetességet figyelhetünk meg. Ezért mondja Jézus, ha nem értitek ezt a példázatot, akkor hogyan fogjátok megérteni a többi példázatot. Hadd adjam kezetekbe a kulcsot.

A magvető az igét veti.

Vagyis a vetőmag az Ige. Ez egy nagyon fontos kulcsa a példázatoknak. Bármelyik példázatban előfordul a vetőmag, tudhatjuk, hogy az az Ige jelenti. Hiszen Jézus azt mondja: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többit? Azután pedig elmagyarázza, hogy mi mit jelent. És a kérdése véleményem szerint arra utal, hogy ezek a szimbólumok mindegyik példázatban ugyanazt jelentik.

A magvető az igét veti.

Akik az útfélen vannak: oda hull az ige; de amikor meghallják, azonnal jön a Sátán, és kiragadja a belőlük vetett igét.

A madarak a Sátán jelentik. A magot kiragadja a Sátán az ember szívéből, így esélye sincs arra, hogy meggyökerezzen.

Akiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az igét, azonnal örömmel fogadják, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való, és ha nyomorúságot vagy üldözést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal eltántorodnak.

Másoknál a tövisek közé hullott a mag: ezek meghallják az igét,

de e világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az igét, úgyhogy ez sem hoz termést.

Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”

A megvető példázata tehát arról szól, hogy különféle emberek hogyan fogadják Isten igéjét. Egyes embereknél a magnak esélye sincs arra, hogy gyökeret eresszen. Ezek az emberek ugyanis egyáltalán nem nyitottak Isten igéjére. Abban a pillanatban, hogy a szívükbe hintik Isten igéjének magját, ők ellenállnak, a Sátán pedig könnyedén kiragadja a beléjük vetett igét. Így annak nincs rájuk hatása.

Mások nagy örömmel, izgatottan fogadják Isten igéjét. Biztosan mi is találkoztunk már ilyen emberekkel. Nagyon lelkesen indulnak, de amikor jön az üldöztetés, amikor jönnek a próbák, a nehézségek, akkor eltántorodnak, mert hitüknek nincs igazi mélysége. Az egész inkább egy nagy érzelmi megtapasztalás volt. Bár nagy örömmel fogadták az evangéliumot, az egésznek nem volt mélysége, így amikor próbák és nehézségek támadtak, elfordultak Istentől.

Engem leginkább azonban a harmadik kategória érdekel. Szerintem ugyanis az egyetemes egyházból több ember sorolható ebbe a kategóriába, mint bármely másikba. Azokra gondolok, akik befogadják az igét, és az elkezdi lélegezni az életükben. A mag azonban tövises közé hullott. A világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása pedig megfojtja az igét az életükben. Ezért aztán nem hoznak igazi termés. Az Úrnak azonban az a vágya, hogy sok gyümölcsöt teremjünk.

A János 15,8-ban azt mondja Jézus: *Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”*

Ilyenkor az is eszembe jut, hogy milyen gyakran kudarcba fullad, vagy falba ütközik egy ember szolgálata, és így élete nem igazán gyümölcsöző Isten országára nézve, azért, mert szíve eltávolodott Istentől. Nem lehet róluk azt mondani, hogy nyíltan lázadnak Isten ellen, vagy, hogy bűnben élnek. Vágynak Istenre, de a világ dolgaira is. És így életükben soha nem érik el azt amit elérhetnének Isten dicsőségére, mégpedig azért, mert e világ gondja, a gazdagság csábítása vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az igét, és nem hoznak termést. Pedig Isten arra vágyik, hogy gyümölcsöt teremjünk.

Nagyon nehéz megőrizni a dolgok helyes fontossági sorrendjét a mai világban. A világ ugyanis nagy nyomást helyez ránk. Nagyon nehéz Isten országát keresni először, és az Ő igazságát egy olyan világban, amely az anyagi dolgokra olyan nagy hangsúlyt fektet.

János 15,16-ban Jézus a következőket mondja tanítványainak: *Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon,*

Az én legnagyobb vágyam is az, hogy gyümölcsöt teremjek. Olyan gyümölcsöt, ami megmarad.

Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”

Ezután így szól hozzájuk: Vajon azért veszik-e elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék?

Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne, és semmi titok, ami napfényre ne jutna.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!”

Jézus gyakran intézi ezt felhívást az emberekhez: Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. És bizony, ha a Szentlélek nem nyitja meg a fülünket, akkor nincs fülünk a hallásra.

1 Kor 2,14: *A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.*

A Jelenések könyvében azonban sokszor mondja Jézus: *Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek.*

Ezután pedig Jézus azt mondja a tanítványainak, hogy ők lámpások. A lámpás lényege pedig az, hogy fénnel bevilágítsa a sötétséget. A lámpás nem azért van, hogy elrejtsek. Így hát nekünk sem kéne magunkban őrizni azt a világosságot, amit Istentől kaptunk. Azért kaptuk ugyanis, hogy világítsunk másoknak.

24: *Vigyázzatok, hogy mit hallotok.*

Ugye napjainkban sokszor mondogatják az emberek, hogy jó, akkor hallgassuk meg, mit akar mondani. És szinte mindent válogatás nélkül meghallgatnak, annak jegyében, hogy hallgassuk meg, mit akar mondani. Jézus azonban azt mondja? Vigyázzatok, hogy mit hallotok.

Van egy barátom, aki egészen bámulatos úton tért meg. Egy rendkívül sikeres üzletember volt öt különböző vállalkozással. És bizony csak névlegesen volt keresztény. Tipikusan olyan valaki volt, aki minden évben karácsonykor és húsvétkor ment el templomba. Az egyik éjjel azt álmodta, hogy egy beteg csecsemőt tart a kezében. Elkezdett imádkozni érte, a csecsemő pedig meggyógyult. Azután felébredt, de az álom nagyon valóságosnak tűnt.

Amikor visszaaludt, még háromszor megisméltődött ez az álom, úgyhogy amikor másnap reggel felébredt, felhívta lelkészét, és elmesélte neki ezt az álmot. A lelkész erre azt mondta neki, hogy ő erre nem tud mit mondani, hívja fel Paul Smith-t, aki egyébként az én testvérem, hátha ő tud ezzel valamit kezdeni. Úgyhogy ez az ember fel is hívta a testvéremet. A testvérem pedig elbeszélgetett vele a Bibliáról, és arról, hogy mi áll a gyógyításról a Bibliában.

Az egyik alkalommal egy traktor alkatrészt kellett elvinnie egyik ügyfélnek. Már este volt, az ügyfélnek sürgősen szüksége volt az alkatrésze, így elhatározta, házhoz viszi azt. Amikor azonban odaért, ezt a férfit nem találta otthon, így a feleségének kezdte elmagyarázni, mit kell kezdeni ezzel az alkatrésszel.

És ahogy már indulni készült, egy kisbaba felsírt a másik szobában. Az édesanyja bement hozzá, majd kisvártatva megjelent karjában a csecsemővel.

Az ember pedig nagyon meglepődött a csecsemő láttán, pontosan ezt a kisbabát látta álmában. Az édesanyja akkor elmondta neki, hogy korábban a kisbaba valahogy lenyelt egy kis benzint, és az kimarta a gyomrát. Így minden egyes alkalommal, amikor evett, óriási fájdalmai voltak.

Ezért a baba minden egyes alkalommal addig várt, amíg már olyan éhes volt, hogy nem bírta tovább, és csak akkor akart enni, amikor már jobban fáj az éhség, mint az, hogy evett. Nem volt mit tenni azonban, ki kellett várni, amíg szépen lassan begyógyulnak a sebek.

Ezúttal is úgy tűnt, hogy éhes volt a gyermek, azért sírt. Az édesanyja kénytelen volt megetetni. De mindennek a tudata az édesanyját is felkavarta. Erre a férfi azt mondta: Hölgyem, nem tudom, hogy mi történik, én nem értem ezt az egészséget, de volt egy álmom, és nem is igazán értem, de álmomban egy kisgyermeket tartottam a kezemben. És most ahogy

megláttam ezt a babát, ez pont az ön kisgyermeké volt. Álmomban, ahogy a karjaimban tartottam imádkoztam érte és meggyógyult. Megengedné-e, hogy most is imádkozzam érte?

Az édesanya beleegyezett, így a férfi karjába vette a csecsemőt, és imádkozott érte. A gyermek pedig már nagyon éhes volt, így az anyuka elkezdte etetni őt, és mondta a férfinak, hogy maradjon még. Pár másodperc múlva elképzelhető, hogy nagyon sírni fog a gyermek, ahogy az étel a gyomrába kerül. Úgyhogy a férfi ott maradt. A gyermek pedig egészen nyugodtan evett, és szemmel látható volt, hogy tökéletesen meggyógyult.

A férfi nem igazán tudott mit kezdeni a történetekkel, de elkezdte tanulmányozni az Igét. Behatóan tanulmányozta az evangéliumokat, és az Apostolok Cselekedeteit. Úgy érezte, hogy Isten misszióba hívja őt. Ezért eladta vállalkozásait, és a clermonti teológiára kezdett járni, ami sajnos egy nagyon liberális intézmény. Úgy vélem, több ateizmust és hitetlenséget találunk ott, mint a legtöbb világi egyetemen.

Ott ült az előadásokon, és hallgatta, hogy a professzorok megkérdőjelezték a csodákat, megkérdőjelezték Isten Igéjének szavahihetőségét, megkérdőjelezték magát Jézus Krisztust, annak tényét, hogy Ő szűztől született, és még sok minden mást is.

Ő igazából csak egy diplomát akart szerezni, hogy utána az egyházban szolgálhasson. De mindvégig az járt a fejében, hogy ő ezeket a dolgokat nem hiszi el, és meg volt győződve arról, hogy ő immunis ezekkel a dolgokkal szemben. Folyamatosan azt mondogatta, hogy ő nem hisz abban, amiket ezeken az előadásokon mondanak, ő csak azért csinálja végig, hogy kapjon egy diplomát és végre elkezdhesse szolgálni az Urat.

Mégis minden nap teletömték a fejét ezzel a sok szeméttel, és minden nap ezeket hallgatta. Végül azon kapta magát, hogy amikor keresztény barátaival beszélgetett, és valaki egy igérészből idézett, akkor azonnal odalapozott és azt mondta: „Ezt nem gondolhatod komolyan, az eredetiben nem ez áll.”

Rá kellett döbbenjen, hogy ez a sok szemét, amelyet hallgatott, kezdett gyökeret verni a fejében, és igenis hatással volt arra, amit a Bibliáról gondolt. Az egyik este aztán egy narancsligetben találta magát. Az autójában ült és egy pisztolyt szorított halántékához. Már csak az volt hátra, hogy meghúzza a ravaszt. Annyira összezavarta őt az a tanítás, amit a clermonti teológián kapott, hogy elhatározta, megöli magát.

És akkor az Úr ismét szólt hozzá, és így életben maradt. Otthagyta a teológiát, és elkezdett szolgálni.

Vigyáznunk kell tehát, hogy mit hallgatunk, hiszen ki, mint vet, úgy arat. Ha testi dolgokat vetünk, nem arathatunk lelki dolgokat. Vigyázzunk tehát, hogy mit engedünk bemenni a fülünkön, mert az igenis hatással lesz ránk.

Én sem szeretem, amikor mindenféle szeméttel tömik tele a fejem.

„Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak.

Vagyis amilyen mércével mi megítélünk másokat, azzal a mércével ítéltetünk majd meg. *Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.”*

Jézus ezt is mondta: „Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe,

Ne feledjük, hogy a mag Isten Igéjét jelenti.

azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, ő pedig nem tudja, hogyan.

Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán. Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás.”

Az Úr itt azt mondja, hogy amikor az ember szívében elültetik Isten igéjét, egészen természetesen és csodálatosan indul el a növekedés. Ahogy eljönnek az emberek a gyülekezetbe, hallgatják a tanítást hétről hétre, a mag elültetődik a szívükbe. És az ember este hazamegy, lefekszik aludni, éli tovább az életét, de Isten igéje kifejti hatását az életében.

Nem mindig lehet ezt azonnal látni. A mag szépen lassan kikel, szárba szökken és elindul a növekedés. Isten Igéjének tehát lesz hatása az ember életére. Szépen lassan megváltozik az ember élete. Átformálódik Isten Igéjének köszönhetően, ha beengedi azt az életébe. Isten igéjének ugyanis óriási ereje van, és dicsőségesen megváltoztatja az ember életét.

Mert aki a léleknek vet, a léleknek is arat.

Persze van, amikor elveszítjük türelmünket, és azonnal szeretnénk látni a gyümölcsöket. Szeretnénk, ha az történe, mint az érig érő paszuly meséjében, amikor az egyik napról a másikra az érig nőtt. Azonnali látványos növekedésre vágyunk. Pedig lelki növekedésünk gyakran nem látható, csak amikor egy idő után visszanezünk, akkor vesszük észre, milyen messzire jutottunk már. Akkor felismerjük Isten munkáját, és azt, hogy Ő milyen messzire hozott el minket. És ez mind az Ige magjának köszönhető, amit elvetettek a szívünkben.

Egy idő után az ember rádöbben, hogy Isten megváltoztatta hozzáállását és azok a dolgok, amelyekről régebben dühössé vált, most már nem teszik dühössé. Elcsodálkozik azon, hogy ilyen újszerűen reagál a dolgokra. Mindez pedig annak tudható be, hogy Isten igéje elkezdett hatni az életében.

Isten Igéje egészen természetes módon megváltoztatja az ember életét. Nem mi próbálkozunk, nem mi próbáljuk kikényszeríteni a változást, hanem egyszerűen csak Isten gyönyörű, természetes módon zajló munkája ez, az Ő Szentleke által, ahogy Jézus Krisztus képmására formál az Igéjén keresztül, amelynek magját elültette a szívemben.

Majd így folytatta: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát, vagy milyen példázatba foglaljuk? Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, A mustármag valóban egy aprócska sötét színű mag. miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél,

Az embereknek volt veteményes kertjük, ahol fűszernövényeket is termesztettek. A 32. versben pedig azt olvashatjuk, hogy miután elvetették a mustármagot, az megnő és nagyobb lesz minden veteménynél. Erre azonban jól oda kell figyeljünk, mert a mustármagból nem szökken szárba minden veteménynél nagyobb növény. Itt természetellenes növekedésről van szó. Olvassuk csak tovább!

és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.”

Ez bizony aggodalomra ad okot. Hiszen emlékezzünk csak, mit jelképeznek a madarak! A Sátánt, aki jön, és kiragadja az elvetett magot az emberek szívéből.

A keresztények kifejezést először Antiókhában használták, mégpedig az antiókhiai lakosok, akik ezzel a névvel illették azokat, akik Krisztushoz hasonlóan éltek. Azt mondák róluk, hogy hasonlítanak Krisztushoz. A keresztény kifejezés tehát alapvetően azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonló.

Az idő múlásával azonban sokkal tágabb értelmet nyert ez a szó. A Közel-Keleten például úgy használják ezt a kifejezést, hogy ha valaki nem muzulmán, akkor keresztény. Amerikában pedig, ha valaki nem ateista, akkor kereszténynek hívják. És Amerikáról is azt szoktuk mondani, hogy keresztény ország, pedig távolról sem az. Az is nyilvánvaló, hogy ami a Palesztin táborokban történt, egyáltalán nem Krisztusra vall.

Jézus ugyanis a Máté 5:44-ben azt mondja: *Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket,* és hozzát teszi: *Jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, áldjátok azokat akik átkoznak titeket.*

Jézus azt is elmondja nekünk, hogy szeretnünk kell, meg kell bocsátanunk, és segítenünk kell. Így tehát egyáltalán nem helyes a szóhasználat abban a kifejezésben, hogy a keresztény milicisták berontottak és lemészárolták a palesztinokat. Igen, a milicisták berontottak oda, ez így van, de nem keresztény milicisták. Ha ugyanis keresztény milicisták mentek volna be, akkor ők élelmet és ruhát és gyógyszert vittek volna be, és segítettek volna azoknak az embereknek. Hiszen Krisztus erre tanít bennünket.

És bizony rendkívül szomorú, hogy a médiában mindenütt dolgoznak olyan emberek, akik Jézus Krisztus ellenségei, akik nagy előszeretettel alkalmazzák a keresztény milicisták kifejezést, és igyekeznek magát a kereszténységet hibáztatni a palesztinok lemészárlásáért, vagy pedig a zsidó népet, akiket szintén gyűlölnék.

Nem meglepő tehát, hogy az újságokban karikatúrák jelennek meg a kereszténységről és a keresztényekről. Most is volt az egyik újságban egy furcsa kinézetű ember füstölő fegyverrel a kezében holttesteken állva a 2. számú menekült táborban, és a kép alatt a következő állt: Előre, keresztény katonák!

Ez a Santa Anna-i újság tulajdonképpen mindenkit támad, minden hívőt, aki hisz Jézus Krisztusban. Ez egy nyilvánvaló istenkáromló támadás Isten igaz gyermekei ellen, és ráadásul egy igazságtalan támadás. Bár őket nem érdekli, hogy mi a tisztességes, ebben a háborúban.

Mi azonban ha szeretnénk Krisztushoz hasonlóvá válni, követnünk kell az Ő utasításait: Szeretnünk kell, meg kell bocsátanunk.

A világban sok helyen az emberek még mindig nagyon erős antiszemitizmust táplálnak szívükben. Ez már évszázadok óta így van, és úgy tűnik, az emberek folyamatosan okot keresnek a zsidógyűlöletre.

Pál apostol azonban minden igaz keresztény érzéseit tolmácsolta.

Róma 10:1: *Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek*

Róma 9:3: *Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett;*

Csakhogy ők is megismerhessék Istent.

Sajnálatos módon azonban a kereszténység és az egyház nevében a zsidókat évszázadok óta üldözik.

Az idegenvezetőnk Izraelben elmesélte nekünk, hogy életében először akkor találkozott a kereszténységgel, amikor Argentínában elkezdett iskolába járni. Az első nap megverték őt a többiek, és Krisztus gyilkosának nevezték. És azt mondta, hogy minden nap úgy kellett hazafutnia az iskolából, mert üldözték őt, kövekkel megdobálták és Krisztus gyilkosának nevezték, pedig ő azt sem tudta, ki az a Krisztus. Bár azt sem tudta ki Ő, mégis meggyűlölte Őt, azért ami vele történt.

De hát hogyan nyerhetünk meg bárkit is Jézus Krisztusnak, ha ennyire gyűlöljük? A gyűlölet nagyon távol áll Jézustól és az Ő tanításától. Jézus ugyanis arra tanít bennünket, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Őbenne etnikai hozzátartozásunktól függetlenül.

Kolossé 3,11: Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenkiben Krisztus.

És Isten igaz gyermeke is így látja a dolgokat. Fontos, hogy Isten igaz gyermeke színvak legyen, mert mindannyiunkat Isten teremtetett, mert mindannyiunkat szeret, hisz Jézus mindannyiunkért meghalt.

Nincs tehát felsőbbrendű nép, mindannyian egyformák vagyunk. Mindannyian emberek vagyunk. Ezek a szégyenletes elképzelések tehát nem a kereszténységből fakadnak. Legalábbis nem az igazi kereszténységből.

Bár sok ezek közül beszivárgott és gyökeret vert a gyülekezetekben. Így számos helyen még most is nagyon komolyan ilyen és olyan ellenesek, ez pedig nagyon szomorú. Így tehát az egyetemes egyházon belül a terebélyes fa árnyékában és ágai között mindenféle szörnyűség is elrejtőzött.

Napjaink egyházában is mindenféle madár fészket rak és elég csak az egyházak világtanácsát említenem. Olyan dolgok történnek a kereszténység vagy az egyház nevében, amelyeknek semmi közük Jézus Krisztushoz. Még az egyházon belül is Krisztus ellenségei munkálkodnak.

Jézus tehát azt mondja, hogy miután elvetjük a mustármagot, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél. Ez azonban nem egy normális, hanem egy természetellenes növekedés, hogy olyan nagy ágakat hajt, hogy fészket rakhatnak az égi madarak.

Még sok hasonló példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették.

Példázat nélkül nem is szólt hozzájuk, maguk között azonban tanítványainak megmagyarázott mindent.

Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: „Menjünk át a túlsó partra.”

Vegyük észre, mit mond Jézus: Menjünk át a túlsó partra.

Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában.

Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni.

Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?”

Jézus rendkívül fáradt lehetett, hiszen hatalmas tömeg vette őt körül. Az emberek tolakodtak, próbálták őt megérinteni. Így hát, amikor elindultak a túlsó partra, elaludt. Sőt olyan mélyen aludt, hogy még akkor sem ébredt fel, amikor nagy szélvihar támadt, és a hajó a hullámokon hánykolódott. A hajó egyre inkább kezdett megtelni vízzel, ezért felébresztették Jézust, és így szóltak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?”

Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: „Hallgass el, némulj meg!” És elállt a vihar, és nagy csendesség lett.

Akkor ezt mondta nekik: „Miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek?”

Jézus tehát először megfeddte a szelet és a hullámokat, azután pedig tanítványait. Megfeddte őket azért, mert nem volt elég hitük. De miért tette ezt Jézus? Hiszen a hajó kezdett egyre inkább megtelni vízzel, úgy tűnt, hogy tényleg elsüllyednek. De hát akkor miért feddi meg őket azért, hogy nincs elég hitük?

Nézzük csak meg még egyszer, mit mondott az elején Jézus?
Azt mondta: Menjünk át a túlsó partra. Nem azt mondta: Süllyedjünk el!

És ha Jézus azt mondta: menjünk át a túlsó partra, akkor nem fognak elsüllyedni. Hiszen itt Isten szól, és amit Isten mond, az megtörténik. Ezért feddte meg őket kishitőségük miatt, mert korábban Jézus azt mondta, átmenni a túlsó partra. Sőt korábban a 24. versben azt is mondta nekik: Vigyázzanak, mit hallanak. A tanítványok azonban nem vigyáztak.

*Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: „Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?”
Azután elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére.*

Ez a Galilei tenger keleti partvidékét jelenti. Arról a területről van szó, amelyen a Golan fennsík kezdődik, azaz Gileád területe. Ezen a területen vándoroltak Izrael gyermekei amikor Mózes egyre közelebb az Ígéret földjéhez vezette őket. Miután átkeltek a Jordánon, áthaladtak Moáb területén, az ammoniak országán. Ez a terület a Galilei tengertől keletre fekszik.

Gád törzse ekkor odament Józsuéhoz és így szólt: Mi állattenyésztéssel foglalkozunk, ezen a területen pedig nagyszerű legelők vannak. Most, hogy legyőztük az ammoniakat, szeretnénk itt maradni. Igazából nem kérjük az örökségünket az ígéret földjéből, inkább szeretnénk itt maradni. És Manassé törzsének fele is csatlakozott hozzájuk.

Természetesen Józsuét ez nagyon elszomorította, mert attól tartott, hogy ha Gád törzse nem akar tovább menni, akkor a többi törzs is elbátortalanodik, és akkor majd ők sem akarnak bemenni az ígéret földjére. Ezért Gád törzse azt mondta, hogy ők is küldenek embereket a csatába, hogy elfoglalják az országot, csak majd a legvégén szeretnének ide visszatérni és itt letelepedni. Így hát Gád törzse illetve Manassé törzsének fele megkapta ezt a területet, és itt letelepedhettek.
Az ott élő embereket ezért gadaraiaknak nevezték el.

*Azután elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére.
Amikor kiszállt a hajóból, egyszer csak szembejött vele a sírboltok közül egy tisztátalan lélektől megszállott ember,
akinek a sírboltokban volt a lakása, és akit már láncsal sem tudott megkötözni senki.
Mivel a démon átvette az élete fölött az irányítást, ez a férfi olyan emberfeletti erővel rendelkezett, hogy még láncsal sem lehetett őt megkötözni.*

4.: Mert már sokszor meg volt kötözve bilincsekkel és láncokkal, de szétszaggatta a láncokat, a bilincseket pedig összetörte, úgyhogy senki sem tudta megfékezni.

Micsoda szomorú látvány lehetett ez az ember.

Éjjel-nappal mindig a sírokban és a hegyek között tartózkodott, kiáltozott és kővel vagdosta magát.

Márk tehát nagyon erőteljes képet fest nekünk erről a gyötrődő lélekről.

Amikor távolról meglátta Jézust, odafutott, leborult előtte,

De Jézus nem akarja, hogy egy tisztátalan lélek imádja Őt.

és hangosan felkiáltott: „Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne gyötörj engem!”

Jézus ugyanis ezt mondta neki: „Menj ki, tisztátalan lélek ebből az emberből!”

És megkérdezte tőle: „Mi a neved?” Az így felelt: „Légió a nevem, mert sokan vagyunk.”

És nagyon kérte, hogy ne űzze el őket arról a vidékről.

A Lukács 8,31-ben pedig azt olvassuk: *Ezek nagyon kérték őt, ne parancsolja őket vissza az alvilágba.*

Ezzel majd akkor foglalkozunk részletesebben, amikor Lukács evangéliumához érünk.

Ott a hegyoldalban volt egy nagy legelésző disznónyáj,

ezért a tisztátalan lelkek azt kérték tőle: „Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük!”

Megengedte nekik, a tisztátalan lelkek pedig kijöttek, és a disznókba költöztek; mire a nyáj, mintegy kétezer állat, a meredekről a tengerbe rohant, és befulladt a vízbe.

Helytelen lenne azt feltételeznünk, hogy az embert kétezer tisztátalan lélek szállta meg. Ahogy néhány disznóba beleköltözött a tisztátalan lélek, azok valószínűleg megvadultak, a többiek pedig egyszerűen csak követték őket, és így veszték mindannyian a tengerbe.

Miért kaptak Jézustól szabadságot a tisztátalan lelkek, hogy a disznókba menjenek? Ha a mózesi törvényeket fellapozzuk, azt találjuk, hogy nem volt szabad az embereknek disznót tartani, hiszen a törvény értelmében ők nem fogyaszthattak disznóhúst. A disznótartás tehát törvénybe ütközőnek minősült. Nyilvánvalóan ezt volt az oka annak, hogy Isten megengedte, hogy a tisztátalan lelkek a disznókba menjenek. Ezzel aztán véget is vetett ennek a tisztátalan vállalkozásnak.

Akik pedig legeltették, elfutottak, és elvitték a hírt a városba és a környező településekre. Erre kijöttek az emberek, hogy lássák, mi történt.

Amikor Jézus közelébe értek és látták, hogy a megszállott, akiben a légió volt, felöltözve ül, és eszénél van, félelem fogta el őket.

Itt volt előttük az az ember, akit korábban még láncokkal sem lehetett lekötözni, aki csak ordított és sírt, és éles kövekkel vagdosta magát. Kezelhetetlen volt, és mezítelen. Szörnyű, tragikus látványt nyújthatott. Most pedig ott ült felöltözve, és eszénél volt.

Akik látták, elmondták nekik: hogyan történt a dolog a megszállottal és a disznókkal.

Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból.

Milyen embertelenek tudnak lenni az emberek. Ahelyett, hogy örültek volna annak, hogy ez a megszállott ember meggyógyult, inkább dühösesek voltak, mert a disznónyájuk elpusztult. Fontosabbak voltak számukra a disznók, mint egy ember.

Leszármazottaik még ma is élnek. Azok az emberek, akiket egyáltalán nem érdekel mások szüksége, főleg ha ez még számukra bevétel csökkenéssel is jár. Ezért kérni kezdték Jézus, hogy távozzék el a határukból.

Amikor azután beszállt a hajóba, kérlelte őt az előbb még megszállott ember, hogy mellette maradhasson.

Ő azonban nem engedte meg neki ezt, hanem így szólt hozzá: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled és hogyan könyörült meg rajtad.”

Az pedig elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus, amin azután mindenki csodálkozott.

Ez az ember tehát mindenfelé bizonyosságot tett azokról a nagy dolgokról, amiket Jézus az életében elvégzett.

Amikor Jézus ismét átkelt a hajón a túlsó partra, nagy sokaság sereglett köré, de ő a tenger partján maradt.

Ide jött hozzá az egyik zsinagógai előljáró, név szerint Jairus, aki meglátva őt, lába elé borult, és esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.”

Jézus ekkor elindult vele. A nagy sokaság is követte őt, és tolongott körülötte.

Jézus tehát visszatért Kapernaumba. Jairus pedig, az egyik zsinagógai előljáró végső elkeseredésében odamegy hozzá. Hiszen a 23. versben ezt olvassuk: esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.”

Az ember szívét valószínűleg gyermekein keresztül lehet a leginkább megérinteni. Talán mindennél jobban megérint bennünket, amikor saját gyermekünk beteg és szenved. Jairusnak is azt kellett látnia, hogy haldoklik a kislánya, aki kb. 12 éves volt. Egy másik evangélium pedig elárulja nekünk, hogy ez a kislány volt Jairus egyetlen gyermeke. Ez a kislány 12 éven át beragyogta az ő otthonukat. Az apa szíve azonban összetört, mert nyilvánvaló, hogy a kislány haldoklik. Nincs mit tenni. Már csak egyetlen remény maradt.

Valószínűleg ő is ott volt a zsinagógában, amikor Jézus egy szombat napon meggyógyított a sorvadtt kezű embert. Lehet, hogy ő maga is vitába szállt Jézussal a szombat napi gyógyításról. Most azonban segítségre van szüksége. Nagyon elkeseredett és rákényszerül, hogy félretegye előítéleteit és odamenjen Jézushoz. Belül pedig tusakodik, mert szeretne ott lenni kislánya mellett, de azt is tudja, azonnali segítségre van szüksége.

Így a kislányt az édesanyjával hagyja, ő pedig elindul, hogy megkeresse Jézust. Amikor pedig megtalálja Jézust, akkor látja, hogy hatalmas tömeg veszi körül. A sokaság mind körülötte tolongott. Elkeseredettségében átverekedte magát a tömegen, amíg végre ott állt szemtől szembe Jézussal. Esedezve kérte: Kérlek, jöjj, a kislányom haldoklik, csak tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon. Tudta, hogy Jézus még ebben az állapotban is meg tudja gyógyítani.

Jézus ekkor elindult vele. A nagy sokaság is követte őt, és tolongott körülötte.

Egy asszony pedig, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, sok orvostól sokat szenvedett,

Valószínűleg mindegyik orvos előállt egy új gyógymóddal.

mindenét ráköltötte, de semmi hasznát sem látta, hanem még rosszabbul lett; amikor meghallotta, amit Jézusról beszéltek, eljött, és a sokaságban hátulról megérintette a ruháját,

A görög eredetiben szereplő igét úgy is fordíthatnánk, hogy megragadta a ruháját.

mert így gondolkodott: „Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok.” És azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy kigyógyul a bajából.

Amikor az asszony hozzáért Jézus ruhájához, a hitét átültette a gyakorlatba. Azt mondta: Tudom, hogy meggyógyulok, ha megérintem.

Egyszer valaki megkérdezte tőlem: Mi a különbség az asszony esete és a pozitív megvallás között.

Pozitív megvallásról akkor lenne szó, hogyha az asszony azt mondogatta volna, hogy meggyógyultam, közben azonban nem állt volna el a vérzése. Ha azt mondaná, de hát én már nem vagyok beteg, meggyógyultam, miközben egyáltalán nem gyógyult meg, hanem még mindig vérzik.

Ez az asszony azonban azt mondta, tudom, hogy meggyógyulok abban a pillanatban, ahogy megérintem Jézust, és valóban meg is gyógyult. Ő tehát, amikor megérintette Jézust, egy olyan helyzetet teremtett, amivel gyakorlatban is kifejezte hitét. Hogyha ezután sem állt volna el a vérzése, ő azonban azt mondta volna, de hát én jól vagyok, meggyógyultam, és már nem is vérzek, ez lenne a pozitív megvallás. És ez nem is fedné a valóságot.

Az asszony 12 éve volt vérfolyásos. A zsidó törvények értelmében pedig, amíg vérzett, a férje nem érhetett hozzá, és minden, amihez hozzáért, tisztátalannak minősült. Az is tisztátalannak minősült, aki hozzáért ehhez az asszonyhoz, sőt az is, aki valami olyanhoz ért hozzá, amihez korábban ez az asszony hozzáért.

Ezért nem élhetett tovább a családjával. Nem készíthetett nekik ételt, nem moshatta ki a ruhájukat, sőt a zsidó törvények értelmében a templomba sem léphetett be, ahol Istent imádták. Amíg ugyanis vérzett, rituális szempontból tisztátalannak számított. Ez az asszony 12 éven át a sötétség állapotában élt.

Jairus azonban 12 éven át a világosságban élt. Kislánya minden napját beragyogta és a napnál is fényesebben világított az életében. Ez a fény azonban kezdett kialudni.

A vérfolyásos asszony 12 éven át élt kirekesztettségben. Most azonban felcsillant a reménysugár: Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok, tudom – mondta az asszony.

És azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy kigyógyul a bajából.

Érezte, hogy meggyógyult.

Neked volt már effajta gyógyulás élményed, amikor érezted, hogy abban a pillanatban meggyógyultál?

Emlékszem amikor még egy másik épületben gyűltünk össze vasárnaponként, egy vasárnap reggel úgy ébredtem fel, hogy nagyon beteg voltam. Túl beteg ahhoz, hogy elmenjek aznap gyülekezetbe. Felkeltem ugyan az ágyból, és próbáltam felkészülni az aznapi tanításra, de annyira nyomorultul éreztem magam, hogy képtelen voltam összpontosítani. Képtelen voltam összeállítani az aznapi tanítást. Nagyon szörnyen éreztem magam. Nagyon beteg voltam.

Ezért lebotorkáltam a földszintre és felébresztettem fiamat, Chuck-ot, és azt mondtam neki: Chuck, ma reggel neked kell prédikálnod. Én annyira beteg vagyok, ma nem tudok prédikálni. A fiam azt mondta: Rendben apa. Kiugrott az ágyból és elkezdte összeállítani az aznapi üzenetet. Majd az első istentiszteleten ő is tanított.

Természetesen a gyülekezetben be is jelentették, hogy azért nem vagyok ott, mert nagyon beteg vagyok. És ez igaz is volt. Én otthon feküdtem az ágyban, és nyomorultul éreztem magam. A gyülekezet ennek hallatán imádkozott értem, hogy Isten gyógyítson meg. És ahogy otthon feküdtem az ágyban nagyon betegem, egyszer csak éreztem, hogy meggyógyulok.

Kiugrottam az ágyból, a feleségem meg csak nézett rám. Mi a baj, kedvesem? – kérdezte. Én pedig nagy örömmel újságoltam neki, hogy meggyógyultam. Ezért hát felöltöztem, és elmentem a gyülekezetbe, és a második és harmadik istentiszteleten már én tanítottam.

Egészen bámulatos volt, ahogy az ágyban fekvé éreztem, hogy meggyógyulok. Csodálatos volt.

Egy másik alkalommal kézzel imádkoztam egy kisgyermekért, mert a kislánynak nagyon erős láza volt, és így a vénekkel imádkoztunk érte. Emlékszem, hogy a kezemet a homlokára helyeztem. És ahogy imádkozni kezdtünk érte, éreztem, ahogy a hő hagyja el a kislány homlokát. Éreztem, ahogy elhagyja őt a láz, és ismét normális hőmérsékletű volt a homloka. Az édesanyja ápolónő volt, és amikor utoljára mérte meg kislánya lázát 39 fok volt.

Miután imádkoztunk érte, és azt éreztem, amit előbb elmondtam, kértem, hogy ismét mérje meg a lázát. És valóban nem volt már láza, normális volt a testhőmérséklete. Csodálatos megtapasztalás az, amikor az ember érzi Isten érintését.

A vérfolyásos asszony is érezte tehát testében, hogy kigyógyul a bajából.

Jézus is azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a sokaságban megfordulva így szólt: „Ki érintette meg a ruhámat?”

Tanítványai így feleltek: „Látod, hogyan tolong körülötted a sokaság, és azt kérdezed: ki érintett meg engem?”

Most viccelsz? Próbáljuk magunkat Veled együtt átverekedni a tömegben, az emberek egymást lökdösik és tolonganak, és Te mégis azt kérdezed: Ki érintett meg téged?

Jézus erre körülnézett, hogy láthassa azt az asszonyt, aki ezt tette.

Az asszony persze tudta, mi történt, és Jézus is tisztában volt vele. Az asszony biztosan megijedt, amikor Jézus ezt kérdezte: Ki érintette meg a ruhámat. És nagyon megörülhetett, amikor a tanítványok logikusan ezt válaszolták, hogy „De hát tolong körülötted a sokaság, hogy kérdezheted, hogy ki érintett meg Téged?” Ott tolongott Jézus körül a sokaság, és egy asszony megérintette.

Tudod, közel lehetsz Jézushoz, de lehet, hogy soha nem érinted meg Őt. Te is része lehetsz a Jézus körül tolongó tömegnek, de megtörténhet, hogy soha nem érinted meg. Bizony sokan tolongtak körülötte, de csak egy ember érintette meg őt. És ez nagy különbség. Az asszony hitből érintette Őt meg és meggyógyult.

Az asszony pedig, mivel tudta, mi történt vele, félve és remegve jött elő; leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot.

Az asszony mindent bevallott.

Ő pedig ezt mondta neki: „Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges.”

Akkorra már bevett szokássá vált, hogy az emberek megérintették őt, és meggyógyultak. A Márk 3:10-ben is azt olvashatjuk, hogy *sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse.*

A következő fejezetben 56. versében azt olvashatjuk: *Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak.*

És mégis a sok-sok eset közül egy az egyetlen olyan feljegyzésre került alkalom, amikor Jézus megállt, és megkérdezte: Ki érintett meg? Pedig Őt állandóan nagyon sokan megérintették.

Miért van az, hogy ebben az esetben megállt, és megkérdezte, hogy ki érintette őt meg?

Amikor Jairus elkeseredetten odament Jézushoz, és kérte, hogy menjen vele és érintse meg gyermekét, Jézus azért állt meg, mert tudta, hogy meghalt az előljáró kislánya, és tudta, hogy hamarosan megérkeznek a követek, akiktől Jairus megtudja a hírt. Jézus pedig együtt érzett Jairussal, tudta, milyen fájdalom éri őt ennek a hírnél a hallatán, és arra törekedett, hogy ebben a kimondhatatlanul nehéz helyzetben reményt adjon Jairusnak.

Amikor tehát Jézus azt mondta a vérfolyásos asszonynak: „Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges”, akkor Jairus láthatta Isten erejét megnyilvánulni. Hiszen ez az asszony 12 éve szenvedett ebben a betegségben. Jairus kislánya is 12 éven keresztül ragyogta már be az otthonukat.

És akkor megérkeztek a követek és közölték Jairussal, hogy meghalt a kislánya. Jairus pedig valószínűleg úgy fordult oda Jézushoz, hogy most már mindegy. Jézus azonban ezt válaszolta: Ne félj, csak higgy! Jézus alapot adott az ő hitének. A legsötétebb órában bátorította őt. Amikor Jairus Jézushoz fordult valószínűleg falfehér volt. Valószínűleg nagyon szomorúan és elkeseredetten nézett Jézusra. Túl késő, meghalt a kislányom.

Micsoda mélységes gyászt érezhetett akkor. A remény elveszett. Pedig annyira remélte, hogy Jézus még éppen idejében megérkezik. Ha Jézus megérintette volna, meggyógyult volna. De most már túl késő. Jézus azonban csak annyit mond a 36. versben: „*Ne félj, csak higgy!*”

És ezen a ponton Jézus megállította a tömeget. Csak annyit mondott: Maradjatok itt, mindjárt visszajövök. És maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és az édesapával elindultak. Valószínűleg azért mentek ilyen kevesen, hogy hamarabb odaérjenek. Hiszen egy ilyen hatalmas tömeggel nagyon nehéz előre haladni.

Amikor megérkeztek a zsinagógai előljáró házához, látva a zűrzavart, a hangosan sírókat és jajgatókat,

Akkortájt az volt a szokás, hogy az elhunyt iránti szeretetüket az emberek úgy fejezték ki, hogy hangosan sírtak és jajgattak. Minél hangosabban sírtak és jajgattak, annál jobban kifejezte ez gyászukat és szeretetüket az elhunyt iránt. És bizony voltak hivatásos siratók is, akik különösen ügyesen siratták a elhunytat. Így amikor valaki meghalt, őket bízták meg a halott elsiratásával, hogy az egész szomszédság megértse, mennyire gyászolnak a hozzátartozók.

Ezért gyakran, amikor valaki már a halálán volt, a siratók összegyűltek körülötte, és fennhangon siratni kezdték abban a pillanatban, amikor elhunyt, ezzel adva a szomszédok tudtára, micsoda tragédia érte a családot. Amikor Jézusék megérkeztek a zsinagógai előljáró házához zűrzavart találtak, hangosan sírókat és jajgatókat.

bement, és így szólt hozzájuk: „Miért csináltok ilyen zűrzavart, és miért sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik.”

Erre kinevették; de ő mindenkit kiküldve maga mellé vette a gyermek apját, anyját és a vele levőket, - vagyis Pétert, Jánost és Jakabot - bement oda, ahol a gyermek feküdt.

Majd megfogva a gyermek kezét, ezt mondta neki: „Talitha kúmi!”

Ez arámul van. Valószínűleg ezt a nyelvet használták otthon. De Jézus általában görögül beszélt.

Ezért is teszi hozzá Márk a 40 versben: - *ami azt jelenti: „Leányka, neked mondom, ébredj fel!”*

Szó szerint az a kifejezés, amit Jézus mond: Talitha kúmi, azt jelenti, báránykám, ébredj fel! Jézus különlegesen nagy szeretettel szólította meg ezt a kislányt. Ott feküdt Jairus 12 éves kislánya holtan, és azt mondja neki, hogy „Báránykám, ébredj fel!”

A leányka pedig azonnal felkelt és járkált, mert tizenkét éves volt már. Azok pedig azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól.

Jézus azonban szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; aztán szólt, hogy adjanak enni a leánykának.

Itt feltehetnénk a kérdést, hogy miért hozza vissza Jézus ezt a kislányt e nyomorúsággal és fájdalommal teli világba. Biztosan jobb lenne neki a mennyben, az ő mennyei Atyja mellett. Miért hozza vissza őt Jézus ebbe a világba, amely telve van fájdalommal és nehézséggel?

Csak azért, mert átérezte a szülők gyászát. A szülőkért tette ezt, nem a kislányért. Hiszen a kislánynak jobb lett volna a mennyben, távol a világ fájdalomától és nyomorúságától. A szülők miatt azonban visszahozta őt.

MÁRK EVANGÉLIUMA 6-7. Fejezet

Jézus Kapernaumban tartózkodott, a Galilei tenger északi oldalán. Az előző fejezetben láttuk, hogy Jézus a közelmúltban támasztotta fel Jairus, a zsinagógai előljáró 12 éves kislányát.

Ezután Jézus elhagyta Kapernaumot, és tanítványaival együtt visszatért saját városába, Názáretbe, amely kb. 50-60 kilométerre feküdt Kapernaumtól.

Jézus akkor eltávozott onnan, a hazájába ment – vagyis saját városába, Názáretbe –, és követték a tanítványai is.

Amikor azután eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és álmélgodva így szóltak: „Honnan veszi ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak?”

Az Ige tehát azt írja, hogy sokan hallgatták és álmélgodva így szóltak. Az álmélgodva kifejezés helyén a görög eredetiben a szkandalon kifejezés áll, ami szó szerint azt jelenti, hogy megbotránkoztak Jézuson.

A 3. versben pedig így folytatják: *Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére?*

Mivel az emberek Mária fiaként említik Jézust, ezért valószínűleg József ekkorra már halott volt. Valószínűleg korán meghalt, és így Jézus 30 éves koráig otthon maradt, hogy gondoskodjon családjáról. Ugyanis miután meghalt az édesapja, József, az ő feladata lett a családról való gondoskodás.

A görög “ács” szó itt valójában mesterembert, azaz ezermestert jelent, aki szinte bármit el tudott készíteni, amire szükség volt.

Egészen biztos, hogy Jézus egészen addig otthon volt, amíg testvérei felnőttek, és el tudták tartani magukat.

Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?” És megbotránkoztak benne.

Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között és a saját házában.”

Ebből tehát úgy tűnik, hogy a saját családja sem értette meg, hogy kicsoda Ő valójában. Másutt nem vetik meg, saját hazájában és saját házában azonban igen. Nem akarják elfogadni, hogy Ő a Megváltó, azért mert közelről ismerik.

Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget – kezét rájuk téve - meggyógyított.

Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat, és tanított.

Jézus nem tudott sok csodálatos dolgot véghez vinni Názáretben egész egyszerűen az emberek hitetlensége miatt, ami megakadályozta őket abban, hogy odamenjenek Jézushoz. Pedig, ha odamentek volna hozzá, meggyógyulhattak volna.

Jézus meggyógyított ugyan néhány beteget, de óriási csodák nem történtek Názáretben.

Ezek után magához hívta a tizenkettőt, és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött,

és meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben; saru viszont legyen rajtuk, de ne öltsenek magukra két ruhát.

Ezt is mondta nekik: „Ha valahol bementek egy házba, ott maradjatok egészen addig, amíg tovább nem mentek onnan.

Ha egy helyen nem fogadnak be titeket, és nem is hallgatnak rátok, akkor kimenne onnan, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyosságul ellenük.”

Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak.

Vegyük észre tehát, hogy az Úr azt mondja, különböző mértékű lesz az ítélet. Egyesek amiatt aggódnak, hogy mindenki ugyanabban a büntetésben részesül majd, de ez nem így lesz.

A Lukács 12-ben ezt mondja Jézus: Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Itt a Márk 6-ban pedig azt mondja Jézus: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak, amelyik nem fogadja be a tanítványokat.

A Máté 12:41-ben így szól: A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!

Vagyis Isten különböző mértékű ítéleteket szab majd ki.

Azt nem tudjuk pontosan, hogy Isten hogyan ítéli majd meg a bűnös embereket, mert az Ige nem lát el bennünket elegendő információval ahhoz, hogy erre teljes bizonyossággal válaszoljunk.

Nem tudom, hogy Isten mit tesz majd azzal az emberrel, akinek soha nem volt lehetősége arra, hogy megismerje Jézus Krisztust, vagy, hogy egyáltalán halljon Jézus Krisztusról. A Bibliában semmi konkrétumot nem találunk erre vonatkozóan. De azt tudom, hogy tőle Isten kevesebbet vár majd el, mint tőled, aki hallottad az evangéliumot és elutasítottad azt.

Ahelyett tehát, hogy más miatt aggódsz, inkább magad miatt kellene aggódnod, ugyanis mindenki annyiért felel, amennyit tud. Igazából az az ember van nagy bajban, aki ismeri az Atya akaratát, de nem aszerint cselekszik.

Van egy olyan foglalkozás, amit én nagyon nem szeretnék űzni. Soha nem lennék bíró. Egyszerűen nem bírnám elhordozni azt az óriási felelősséget, ami rám hárulna, amikor meg kellene határoznom, hogy ki milyen ítéletet kapjon, vagy amikor el kellene döntenem, hogy valaki bűnös-e vagy ártatlan.

És Istennek hála nem is kell ezzel törődjek, mert nem ez a foglalkozásom.

A lényeg az, hogy Isten ítéleteinek is lesznek majd fokozatai. Jobb dolga lesz Sodomának és Gomorának, mint annak a városnak, amelyik elutasítja a tanítványokat, akiket Jézus kiküldött.

A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg;

Ők is azt hirdették, amit korábban Keresztelő János: Térjete meg, mert elközelgett az Isten országa.

sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

A Jakab levelének 5. fejezetében a 14. versből a következőket olvashatjuk: *Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.*

És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

Egyes bibliamagyarázók szerint az a kifejezés, amit úgy fordítottak le a magyarban, hogy kenjék meg olajjal, szó szerint masszírozást jelent. Én ezt nem tudom pontosan.

A bibliatudósok sok olyat mondanak, amiről én nem sokat tudok. Ha azonban ez tényleg így van, akkor ez arra enged következtetni, hogy amikor valakit megkentek olajjal, és azt belemasszírozták, akkor ez gyógyulást hozott. Ezt viszont nem tudom elhinni. Úgy vélem, hogy az olajjal való megkenés pusztán jelképes tett.

Az előző alkalommal is beszéltünk arról, hogy milyen fontos, hogy legyen lehetőségünk arra, hogy hitünket konkrétan kinyilvánítsuk.

Emlékezzünk csak vissza arra, amikor az 5. fejezetben a vérfolyásos asszony Jézus közelébe küzdötte magát a tömegen keresztül és azt mondta: "Ha meg tudom érinteni akár csak a ruháját is, meggyógyulok."

És abban pillanatban, hogy megfogta Jézus ruháját, érezte a testében, hogy kigyógyult a bajából. Jézus pedig megállt, és megkérdezte, hogy: "Ki érintett meg?"

Az asszony megérintette Jézus ruháját, és ezzel konkrétan kinyilvánította és gyakorlatba ültette hitét.

Vagyis nemcsak fejben hitt, nemcsak azt mondta: "Igen, én tudom, hogy Jézus meg tud gyógyítani, biztos vagyok benne.", hanem azt mondta, hogy "tudom, hogy most meg fog gyógyítani", és megérintette Jézus ruháját.

Hiszem, hogy amikor valakit megkennek olajjal, akkor is valami ehhez hasonló történik, mert az olajjal való megkenés jelképes dolog.

Az Igében az olaj a Szentlélek szimbóluma.

A mi gyülekezetünkben is megkenjük a betegeket olajjal. Szombat esténként a gyülekezet vénei összegyűlnek, és ha bárki beteg, és imára van szüksége, akkor szombat este a könyvtárszobában megkeresheti a véneket, akik szolgálnak a betegeknek, megkenik őket olajjal, és imádkoznak értük.

Az Úr pedig hűséges, és nagyon sok beteget bizony csodálatosan meggyógyított már ezeken a szombat esti imaalkalmakon.

Mi nem reklámozzuk ezt, mert Isten Igéje sem fújja fel ezt a dolgot. Nem arra törekszünk, hogy bárkit is felmagasztaljunk a szombat esti alkalmakkor. Úgy gondoljuk, azért fontos, hogy a vének imádkozzanak a betegekért, hogy senkit ne lehessen a dicsőíteni Isteneen kívül a gyógyulásokért.

Az Urat illeti minden dicsőség, és mi nem törekszünk arra, hogy valamiféle személyi kultusz kialakulását tápláljuk. Nem szeretnénk, ha az emberek azt mondanák, hogy X.Y. kézzel imádkozott értem, és meggyógyultam. Mi azt szeretnénk kommunikálni, hogy Isten érinti meg a betegeket, és Ő olyan jó és kegyelmes, hogy bennünket is használ ebben a munkában.

Egyszerűen csak megengedi, hogy eszközei legyünk.

Sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

Hallott erről Heródes király, mert Jézus neve közismertté vált; és azt beszélték, hogy Keresztelő János támadt fel a halálból, és azért működnek benne a csodatevő erők. Mások meg azt mondták, hogy Illés ő, ismét mások azt beszélték, hogy olyan, mint valamelyik próféta. Amikor tehát Heródes ezt meghallotta, így szólt: „Az a János támadt fel, akit én lefejeztettem.”

Heródesnek kétség kívül rossz volt a lelkiismerete Jánossal kapcsolatban.

Heródes családja volt az egyik legelmebetegbb család az emberiség történetében. Anyyira beteg, annyira szörnyű volt ez a család, hogy úgy érzem, én is bele betegednék, ha el kellene részletesen magyaráznom, hogy mennyire betegek voltak.

Itt az Ige Heródes Antipász királyt említi, aki Nagy Heródes fia volt.

Nagy Heródesről azt kell tudnunk, hogy ő az a Heródes, aki Krisztus születésének idején uralkodott. Őt látogatták meg a napkeleti bölcsek, és nála érdeklődtek, vajon hol kell megszületnie a Messiásnak.

Heródes volt az, aki a következőket mondta a napkeleti bölcseknek a Máté 2:8-ban: *„Menjetek el, szereztek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”*

Ő rendelte el azt is, hogy Betlehemből és környékén minden két éves és annál fiatalabb fiúgyermeket öljenek meg. Heródes folyamatosan attól félt, hogy valaki megöli őt és átveszi tőle az uralmat. Részben azért is lehetett paranoiás, mert nagyon alacsony lehetett.

Kis emberként azonban hatalmas céljai voltak. Így minden építkezéséhez hatalmas kőtömböket használtak.

Jeruzsálemben a Nyugati fal is erről tanúskodik, csakúgy, mint Heródes palotája Betlehem mellett, vagy a Maszáda a Holt tenger közelében.

Ezek a hatalmas épületek, mind Heródes parancsára épültek.

Heródes első felesége Dorisz volt, aki szült neki egy fiút. Heródes azonban annyira paranoiás volt, hogy mindkettőjüket megölette. Azután egy újabb nőt vett feleségül, Mirjamot, aki két fiút szült neki. Az egyik fiúnak később született egy lánya, akit Heródiásnak hívtak. Mivel azonban Heródes még mindig féltette a hatalmát, és úgy érezte, hogy felesége és két fia veszélyezteti a pozícióját, őket is megölette.

Később azonban hiányozni kezdett neki Mirjam, és elkezdte őt gyászolni. Sőt Jeruzsálemben egy tornyot is építtetett felesége emlékére, mert annyira hiányzott neki. Ebből az időből származik az a mondás, hogy biztonságosabb Heródes disznójának lenni, mint saját fiának, mert eddig Heródes minden feleségét és gyermekét megölette.

Ezek után Heródes kissé megnyugodott, ismét megnősült, és megint egy Mirjám nevű hölgyet vett feleségül. Született egy fia is, Heródes Fülöp, aki később elköltözött Rómába és gazdag kereskedőként él. Ez a Heródes Fülöp az ő unokahúgát, Heródiást vette feleségül. Emlékszünk, hogy Heródiás Nagy Heródes egyik fiának volt a lánya. Ezt a fiát azonban Heródes megölette. És ez a megölt fiú, vagyis Heródiás édesapja Heródes Fülöp féltestvére volt, hiszen Heródes előző házasságából született.

Heródes Fülöp tehát Heródiást vette feleségül, aki egyébként az unokahúga is volt.

Ezután Nagy Heródes egy újabb nőt vett feleségül, aki több fiút is szült neki. Közülük az egyik Heródes Antipász volt.

Erről a Heródesről van szó ebben a történetben. Heródes Antipász Nagy Heródes birodalmának egy része fölött uralkodott a Galileai területeken.

Egy alkalommal Heródes Antipász ellátogatott Rómába és meglátogatta féltestvérét, Heródes Fülöpöt. Heródes Fülöpnek és Heródiásnak volt egy lányuk, akit Szaloménak hívtak. Heródes Antipász pedig, amikor Rómában tartózkodott feleszeretett féltestvéreinek feleségébe, Heródiásba, aki egyébként az ő unokatestvére is volt, és rábeszélte Heródiást, hogy hagyja el férjét, Heródes Fülöpöt, jöjjön hozzá feleségül és uralkodjon vele együtt Galileában.

De Keresztelő János szókimondó ember volt, és bizony rámutatott arra, hogy Heródes Antipász igen csak helytelenül cselekedett.

Ezért olvashatjuk a 17. versben a következőket: *Ez a Heródes fogatta el ugyanis Jánost, és bilincselte meg a börtönben; testvéreinek, Fülöp feleségének, Heródiásnak kedvéért, mivel feleségül vette őt, és erre János ezt mondta neki: „Nem szabad együtt élned testvéred feleségével.”*

Heródest lenyűgözte Keresztelő János. Bár nem fogadta meg a tanácsait, mégis szívesen hallgatta őt. Heródiás azonban nem osztotta lelkesedését Jánossal kapcsolatban.

Később rábeszélte Heródes Antipászt, hogy együtt menjenek el Rómába, és kérjék meg a császárt, hogy adjon királyi címet Heródes Antipásznak. A római császár azonban nem csak, hogy nem adta meg a királyi címet Heródes Antipásznak, hanem ráadásul Galliába száműzte őt. Ezzel pedig be is fejeződik Heródes Antipász története.

Itt azonban Heródiás Keresztelő Jánosra dühös, mert Keresztelő János felemelte szavát házasságuk ellen, és bátran kimondta, hogy Heródes Antipász törvénybe ütközően cselekedett, amikor elvette fivére feleségét.

Heródiás ezért megharagudott rá, és szerette volna megöletni. De nem tehette, mert Heródes félt Jánostól, akiről tudta, hogy igaz és szent ember; ezért védelmébe vette; bár hallgatva őt, gyakran zavarba jött, mégis szívesen hallgatta.

Nagyon furcsa dolog volt ez. Heródes szerette hallgatni Jánost, bár nem fogadta meg János tanácsát.

Végülis eljött a kedvező alkalom, amikor Heródes a születésnapján lakomát adott főembereinek, vezéreinek és Galilea előkelőinek. Ekkor magának Heródiásnak a leánya ment be táncolni. Megtetszett Heródesnek és a vendégeknek. A király ezt mondta a leánynak: „Kérj tőlem, amit akarsz, és megadom neked.”

Azokban a napokban az effajta táncok rendkívül érzékiek voltak. Általában a prostituáltak táncolták el ezeket a táncokat, hiszen az egész a szenvedélyek felkorbácsolásáról szólt. És Heródesnek persze nagyon megtetszett a tánc.

A király tehát ezt mondta a leánynak: „Kérj tőlem, amit akarsz, és megadom neked.”
Meg is esküdött neki: „Bármit kérsz, megadom neked, akár országom felét is.”
A leány kiment, és megkérdezte anyjától: „Mit kérjek?” Az pedig ezt válaszolta: „Keresztelő János fejét.”
A leány erre sietve bement a királyhoz, és azt mondta: „Szeretném, ha rögtön ideadná nekem egy tálon Keresztelő János fejét.”

Bár a király erre nagyon szomorú lett, mert esküje és a vendégek miatt nem akarta őt elutasítani.

Heródes belesétált saját csapdjába, és mivel túl büszke volt, nem akart visszakozni, és ezért inkább meggyilkoltatta Keresztelő Jánost. Így még egy bűnnel tetézte a többi bűnét.

Azonnal el is küldte a hóhért, és megparancsolta, hogy hozza el a János fejét. Az elment, lefejezte Jánost a börtönben, elhozta a fejét egy tálon, és átadta a leánynak, a leány pedig odaadta anyjának. Amikor ezt meghallották a tanítványai, eljöttek, elvitték a holttestét, és egy sírboltba helyezték.

Heródesnek emiatt kétségtelenül lelkiismeret furdalása volt, ami csak nem akart elmúlni. Ezért aztán később, amikor hallott Jézusról, és arról, hogy csodákat tesz, meg volt győződve arról, hogy az általa lefejeztetett Keresztelő János támadt fel. Talán még vigasztalta is ez a gondolat, mert tudta, hogy amit vele tett, az nem volt helyes.

Ezzel eljutottunk a 30. vershez. A történet pedig ismét Jézussal és tanítványaival folytatódik.

Emlékezzünk csak vissza, hogy korábban Jézus kettésével kiküldte tanítványait, hogy hirdessék az evangéliumot. A 30. versben olvashatjuk, hogy mindezek után az apostolok visszatértek Jézushoz és elbeszélték neki mindazt, amit tettek és tanítottak. Megosztották Jézussal a bámulatos találkozásokat, a megtéréseket, a gyógyulásokat, és azt, ahogy megtapasztalták Isten erejét. Elmesélték Jézusnak, milyen volt az Ő nevében hirdetni az evangéliumot.

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetek meg egy kissé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük.

Ne feledjük, hogy azokban a napokban az étkezés komoly procedúra volt, amire nem volt idejük a hatalmas tömeg miatt.

Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelőzték őket.

Kapernaum a Galileai tenger északi partján fekszik, és kb. 4 km széles, vagyis át lehet látni a túlsó partra. Az emberek tehát könnyen megállapíthatták, hogy merre tart a hajó, és a parton utánuk futottak. Ahogy útközben áthaladtak Betsaidán és Korazinon biztosan sokan megkérdezték tőlük, hogy merre tartanak. Ők pedig elmondták, hogy Jézus mindjárt ideérkezik.

Így ezekből a városokból is tömegek csatlakoztak hozzájuk. Végül, amikor Jézus tanítványaival megérkezett, mintegy ötezer férfi várta őket, a nőket és gyerekeket leszámítva.

Szerintem ekkorra már a tanítványokat nagyon bosszanthatta, hogy ilyen érzéketlen a tömeg.

“Hát nem veszitek észre, hogy pihenésre van szükségünk? Egy kicsit el kell szabadulnunk tőletek.”

És minél fáradtabb az ember, annál hamarabb elveszíti türelmét.

Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani.

Jézus megszánta őket. Látta, mennyire szomjaznak Isten valós megtapasztalására. Megszánta őket, mert Ő teljesen más szemmel nézett rájuk. A tanítványok teherként élték meg a tömeget. Jézus azonban azt látta, hogy olyanok, mint a szegény juhok, akiknek nincs pásztor. El vannak veszve, mert nem tudják, hogy merre menjenek, és ugyanakkor senki sem védi őket.

Mivel pásztori szív dobogott benne, megszánta őket és tanítani kezdte őket.

De amikor az idő már későre járt, odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: „Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár.

Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve enivalót vegyenek maguknak.”

Ő azonban így válaszolt nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Mire ők ezt mondták neki: „Talán mi menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?”

Olyan ez, mintha a tanítványok azt mondták volna: Talán mi menjünk el, és vegyünk százezer forintért kenyeret, hogy legyen mit egyenek?

Jézus azonban megkérdezte tőlük: „Hány kenyereitek van? Menjetek, nézzétek meg!” Amikor megnézték, így szóltak: „Öt kenyereünk van, meg két halunk.”

Ekkor megparancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit egy-egy csoportba a zöld fűre.

Le is ültek százas és ötvenes csoportokban.

Ekkor Jézus vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak.

Miután mind ettek, és jól is laktak,

Ha az eredetiben szereplő kifejezést, szó szerint fordítjuk le, akkor ez azt jelenti, hogy “miután degeszre ették magukat.” Annyit ettek tehát az emberek, amennyi csak beléjük fért.

összeszedték a kenyérdarabokat tizenkét tele kosárral; és azt is, ami a halakból maradt.

Akik pedig ettek a kenyerekből, ötezren voltak, csak férfiak.

Ez a feljegyzett két alkalom egyike, amikor Jézus csodálatos módon megvendégelte a tömeget úgy, hogy csak néhány szelet kenyér állt rendelkezésére.

Csak a férfiak ötezren voltak, a nőket és a gyermekeket leszámítva, vagyis legalább 15 ezer ember lehetett ott jelen.

Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot.

De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni.

Jézusnak sűrű napja volt. Korábban próbált egy kicsit félrevonulni a tömegtől, hogy pihenjen. Amikor azonban partot ért, tízezer ember várta. Így Jézus egész nap az éjszakába nyúlva szolgálta az embereket, majd csodát tett, és megvendégelte őket. Ezután biztosan neki is szüksége volt a pihenésre, ezért megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba és menjenek át a túlsó partra Bétsaida felé.

Ő pedig elküldte a tömeget, és elindult, hogy pihenjen. De figyeljük meg, hogy mi jelentette számára a pihenést.

46. vers második fele: *felment a hegyre imádkozni.*

Jézus mindig az imából merített erőt. Az imában megnyugodott és új erőre kapott.

Bárcsak mi is tudatosítanánk, micsoda erő van az imádságban!

Az a tény, hogy Jézus maga is imádkozott, mindennél erősebben tanúsítja, hogy nekünk is szükségünk van az imára.

Gondoljunk csak bele, hogy ha Jézus, aki Isten fia volt, alapvető fontosságúnak tartotta az imát, akkor micsoda jelentőséggel bír az ima, a mi életünkben.

Ha Jézus úgy érezte, hogy nem tud meglenni ima nélkül, akkor te vajon miért gondolod, hogy meg tudsz lenni nélküle?

És mégis, Krisztus testében az ima az egyik legelhanyagoltabb szellemi tevékenységek közé tartozik.

Ezen pedig komolyan el kéne gondolkodnunk. Biztos vagyok abban, hogy ha több ember imádkozna akkor jobb helyzetben lenne a világunk, és ha többet imádkoznánk, akkor az életünk is sokkal inkább rendben lenne.

Hatalmas erő áll ugyanis mindannyiunk rendelkezésére. Az imán keresztül azonban működésbe kell hozzuk Isten erejét.

Amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig a parton egyedül.

Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik éjszakai őrváltás idején a tengeren járva közeledett feléjük, és el akart menni mellettük.

Ahogy azt már korábban említettem, a Galileai tenger nem túl széles.

Elképzelhető, hogy ezen az éjszakán telihold volt, olyankor pedig látni lehetett az egész tengert, és a túlsó partot is.

A telihold azon a területen hihetetlenül fényesen világít.

Ahogy a hold fénye visszaverődött a víz felszínén, Jézus látta a tanítványokat a hajóval, és látta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük volt.

A tanítványok azért kerültek ebbe a helyzetbe, mert Jézus mondta nekik, hogy menjenek át a túlsó partra, és ők engedelmeskedtek neki.

Figyeljük meg, hogy Jézus parancsának engedelmeskedve, olyan helyzetbe kerültek, ami igencsak próbára tette őket.

Ne gondold hát, hogy ha Isten akaratát követed, akkor életed egy nagy rózsaszínű álom lesz.

A tanítványok Jézustól azt a parancsot kapták, hogy menjenek át a túlsó partra, széllel szemben, a viharral dacolva. Jézus maga helyezte őket egy igencsak embert próbáló helyzetbe. A tanítványok pedig már egyébként is fáradtak voltak.

Nekem azonban nagyon tetszik, hogy a tanítványok feltétel nélkül engedelmeskedtek Jézusnak. Pedig sokkal könnyebb dolguk lett volna, ha megfordítják a hajót, és a hátszél segítségével visszatérnek oda, ahonnan elindultak.

Így azonban csak eveztek és eveztek, de nem jutottak előbbre. A hajóból látták Bétsaida fényeit, de hiába eveztek, hiába erőlködtek, egy órával később még mindig ugyanolyan messze voltak a parttól.

Az Úr pedig ott ült, és figyelte őket. Látta, hogy küszködnek, erőlködnek az ellenszélben.

A 48. versben azt látjuk, hogy csupán a negyedik éjszakai őrváltás idején közeledett feléjük. A tanítványok tehát meglehetősen sokáig kínlódtak.

A negyedik éjszakai őrváltás ugyanis hajnali háromkor vette kezdetét és hajnali hat óráig tartott. A tanítványok tehát már egy jó ideje küszködtek. Jézus pedig ott ült és figyelte őket.

A 48. vers második felében azt olvassuk, hogy *a negyedik éjszakai őrváltás idején a tengeren járva közeledett felénk, és el akart menni mellettük.*

Valaki egyszer megkérdezte tőlem, hogy szerintem Jézus nevetett-e valaha is. Személy szerint úgy gondolom, hogy Jézusnak remek a humorérzéke.

A tanítványok erőlködnek a hajóban, örülten eveznek, próbálnak előre jutni, Jézus pedig a tengeren járva közeledik felénk, és úgy tesz, mintha egyszerűen csak el akarna menni mellettük.

Amikor meglátták őt, amint a tengeren jár, azt hitték, hogy kísértet, és felkiáltottak. Mindnyájan látták ugyanis, és megrettentek. Ő azonban azonnal megszólította őket, és ezt mondta nekik: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba, és elült a szél, ők pedig szerfölött csodálkoztak magukban. Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt.

Látták a csodát, de bizonyos értelemben mégsem hittek a szemüknek.

Ezek után a túlsó partra átkelve, Genezáretbe érkeztek és kikötöttek.

Vagyis nem Kapernaumba mentek, hanem Kapernaumtól délre, Genezáret területére, amely közel volt Magdala területéhez, ahonnan Mária Magdolna is származott.

Amikor kiszálltak a hajóból, azonnal felismerték őt, és némelyek befutották az egész környéket; kezdték a betegeket ágyakon oda hordani, ahol hallomásuk szerint éppen tartózkodott. Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak.

A vérfolyásos asszony, aki korábban megérintette Jézus ruháját, arra indított sok már embert is, hogy ők is kifejezésre juttassák hitüket a gyakorlatban, azáltal, hogy megérintették Jézust. És amikor megérintették, meg is gyógyultak.

Köréje gyűltek a farizeusok és néhányan az írástudók közül, akik Jeruzsálemből jöttek, és észrevették, hogy némelyik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kézzel étkezik. A farizeusok és általában a zsidók ugyanis addig nem esznek, míg meg nem mosták a kezüket egy maréknyi vízzel, mert ragaszkodnak a vének hagyományaihoz,

Így amikor visszaértek a piacról, addig nem ettek, amíg meg nem mosakodtak. Sokféle szabály létezett a rituális tisztálkodásra vonatkozóan, illetve arra, hogy az edényeket és a különféle kellékeket hogyan kell megtisztítani.

Itt tehát nem egyszerű tisztálkodásról, hanem rituális tisztálkodásról van szó.

Egyébként nem sokkal később megszületett a Misna, ami összefoglalta a rituális tisztálkodásra vonatkozó különféle szabályokat.

Nagyon érdekes például megnézni azokat a szabályokat, amelyek a kézmosásra, a kéz rituális megtisztítására vonatkoztak. Nem csupán egy egyszerű kézmosásról volt ugyanis szó, hanem az ember bizonyos szabályok alapján kellett megmossa a kezét ahhoz, hogy rituális szempontból tiszta legyen.

Ha például én pogány létemre hozzáértem egy pénzerméhez, és persze a zsidók szempontjából én tisztátalannak számítok, akkor ha te, mint zsidó hozzáérsz ahhoz a pénzerméhez, akkor te is tisztátalanná válsz.

Így hát, amikor az ember a piacon vásárol valamit, és egy csomó pénzermét kap visszajáróként, ugye nem tudhatja, hogy előtte ki ért hozzá azokhoz a pénzermékhez. Ezért amikor az ember hazamegy és szeretne valamit enni, nem elég csak egyszerűen kezét mosson, hanem a kezeit rituálisan kell megmosnia. Ehhez pedig az embernek először is segítségre volt szüksége.

Kb. két tojásbélyes vizet kellett az ember kezére csorgatni az első rituális kézmosáskor. Ez úgy történt, hogy az ember felfelé tartotta a kezét, az egyik kezét ökölbe szorította, és a tenyerével dörzsölgette, majd ezt a másik kezével is megismételte, miközben fentről csorgatták rá a vizet.

Persze az ember úgy kellett tartsa a kezét, hogy a víz, amellyel megmosta a kezét a földre csöpögjön, nehogy ismét tisztátalanná váljon az ember, és így újra kezdhesse az egészet előlről.

Ezután az ember lefelé tartotta a kezét, amelyre ismét vizet öntöttek. Ez esetben pedig hagynia kellett, hogy az ujjáról peregjenek le a vízcseppek.

Tehát addig nem is ehetettek semmit, amíg ily módon meg nem mosakodtak.

Ezt a procedúrát egy-egy étkezés során pedig több alkalommal is megismételték, és ez minden esetben külön szertartásnak számított.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy fennállt annak az eshetősége is, hogy az étkezés során használt edények is tisztátalanná váltak, például azáltal, hogy egy légy rászállt az edényre, amely előtte egy nem zsidó vállán pihenhetett meg. Ebből kifolyólag tehát az edény külsejét is meg kellett mosni.

Érdekes azonban, hogy ha egy légy a belső falára szállt rá, akkor az edényt össze kellett törni, mégpedig apró darabokra, hogy még annyi olaj se férhessen el benne, amellyel az ember kislábujját meg lehet kenni.

És még nagyon sok szabály vonatkozott a rituális tisztálkodásra, és az edényekre.

Ha a cserépedényeknek sima volt a felületük, akkor minden rendben volt, de ha volt peremük, és tisztátalanná váltak, akkor nem lehetett azokat rituálisan megtisztítani és újra használni, mint a fémedényeket, hanem ki kellett azokat dobni.

Mindezek a szabályokat a Misnában voltak leírva. Ezek voltak az ősök hagyományai.

Megkérdezték tehát tőle a farizeusok és az írástudók: „Miért nem élnek a te tanítványaid a vének hagyományai szerint, és miért étkeznek tisztátalan kézzel?”

Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Találón prófétált Ézsaiás rólatok, ti képmutatók, amint meg van írva: Ez a nép csak ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem.

Hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.

Érdekes, hogy az emberi hagyományok milyen gyorsan dogmává és doktrínává válhatnak az egyházban. Pedig egyszerű emberi hagyományokról beszélek. És mégis, véleményem szerint ezektől a legnehezebb megszabadulni. A hagyományok talán mindennél jobban megkötik az embert, mert mélyen belénk ivódtak.

Ha azonban az ember veszi magának a fáradságot, hogy tanulmányozza egyes keresztény hagyományok eredetét, bizony azt találja, hogy gyakran ezek a hagyományok nem a Bibliára épülnek, hanem pogány eredetűek. Mivel azonban olyan régóta gyakorolják már őket az egyházban, dogmává, végül pedig doktrínává válnak.

Hadd említsek példaként egy tipikus amerikai ünnepet, a Halloween-t, október 31-én, Mindenszentek napjának előestéjén.

Ilyenkor a gyerekek jelmezekbe bújnak, boszorkánynak, kísértetnek, vámpírnak öltöznek, és házról-házra járnak. Na már most melyik szülőnek lenne szíve, hogy megfossa gyermekét attól a lehetőségtől, hogy boszorkánynak vagy koboldnak öltözzön és így járjon házról házra édességet kérve az ott lakóktól.

A gyerekek ilyenkor tulajdonképpen megszarolják a lakókat. Ugyanis, ha nem kapnak édességet, akkor valami kis csínyt követnek el ellenük, például beszappanozzák az ablakokat, vagy valami hasonlót. Ez is egy emberi hagyomány tehát.

Ha az ember jól megnézi, akkor ez nem egy túl jó hagyomány, mert mindig akadnak olyan örültek, akik abban lelik örömüket, hogy a gyermekeknek ajándékozott édességekbe borotvapengét rejtjenek el, vagy mérget, vagy egyéb szörnyűségeket. Ennek eredményeként pedig minden évben számos gyerek megsérül október 31-én.

Sok szülő azonban mégis támogatja ezeket kosztümös édességvadászkat.

Az egyházon belül is sok hagyomány alakult ki, és gyakran megtörténik, hogy olyan emberi hagyományokat tanítanak, amelyek nem az Igére épülnek. És pontosan ezekkel kapcsolatban fedtte meg Jézus a farizeusokat.

Például azt tanítják, hogy embert csecsemő korában kell megkeresztelni ahhoz, hogy üdvözüljön. De egyetlen igeverset sem találunk a Bibliában, amely ezt a tanítást alátámasztaná.

Ez nem más, mint egy emberi hagyomány. És mégis milyen sok gyülekezet szilárdan ragaszkodik ehhez, pedig ez nem az Igére épül. És ez csak egy példa a sok közül.

Az Isten parancsolatát elhagyva az emberek hagyományához ragaszkodtok.”

Ezt is mondta nekik: „Szépen félreterezitek az Isten parancsolatát azért, hogy a helyébe állíthassátok a magatok hagyományait.

Mert Mózes ezt mondta: Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját vagy anyját, halállal bünhődjék.

Ti pedig azt mondjátok: Ha ezt mondja valaki apjának vagy anyjának: korbán, vagyis áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnék, akkor már nem engeditek, hogy bármit tegyen is apjáért vagy anyjáért;

Ha valaki átkozta apját vagy anyját, azt a zsidó törvény értelmében halálra kellett kövezni, hiszen a parancsolat úgy szólt: Tiszteld apádat és anyádat!

Az évek során azonban a következő ember alkotta hagyomány jött létre.

Valaki odament az édesapjához és azt mondta:

Apa most adok neked egy korbánt. Áldozati ajándék az. Te egy mocskos kis féreg vagy, utállak, mindig is utállalak. De amit most adok, az a javadat szolgálja, ez egy ajándék.

Tehát addig, amíg valaki hozzátette, hogy ez egy ajándék, és ez a javadat szolgálja, vagyis ez egy korbán, azt mondhatott a szüleinek, amit csak akart.

Ez volt az ő hagyományuk, amellyel semmibe vették Isten törvényét.

A gyermekeknek gondoskodniuk kellett a szüleikről. De ha valamiről, amit szüleiknek kellett volna adjanak, azt mondták, hogy az korbán, vagyis Istennek adtam, akkor ezzel a kifogással nem kellett azt odaadja a szüleinek.

Igy, ha az ember tartozott valakinek, akkor ráfoghatta, hogy az korbán, vagyis ezt felajánlottam Istennek, ezért már nem lehet a tied.

Ezért mondja Jézus, hogy
így érvénytelenné teszték az Isten ígését hagyományokkal, amelyet továbbadtatok; de sok más ehhez hasonlót is teszték."

Ismét odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk: „Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg:

Ezután pedig Jézus egy olyan radikális kijelentést tett, amilyenre egészen addig valószínűleg nem volt példa.

Meg kell azonban értenünk a kijelentés háttérét is, és a kultúrát, amelyben ez a kijelentés elhangzik. A mózesi törvények értelmében a zsidóknak bizonyos húsfajtákat tilos volt fogyasztani: ilyen volt például a disznóhús.

Jézus előtt kb. 170 évvel Anthiokosz Epiphanesz, aki egy arám király volt, kigúnyolta és káromolta Izrael népét, és elrendelte, hogy Izrael gyermekeinek sertés húst kell enniük, ha pedig valaki ezt elutasította, annak meg kellett halnia.

Ennek eredményeképpen több száz zsidó inkább meghalt, semhogy sertés húst egyen. Sőt mi több a Makkabeusok idejében több ezer zsidó vállalta emiatt a halált ahelyett, hogy a törvényt megszegve sertés húst fogyasszon.

Jézus tehát a következő versekben egy rendkívül radikális kijelentést tesz.

Ismét odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk: „Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg:

Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná.”

„Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!”

Tehát a 15. vers még egyszer: *Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt;*

Nincs tehát semmi, vagyis a disznóhús sem teszi az embert tisztátalanná. Jézus ezzel a kijelentésével rendkívül radikálisan eltért a zsidó hagyományoktól.

Olyannyira, hogy a 17. versben a következőket olvassuk: *Amikor azután a sokaságot elhagyva bement a házba, megkérdezték tanítványai a példázatról.*

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná, mert nem a szívébe megy, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül?”

Szellemi értelemben tehát a húsok kikerülnek az ember szervezetéből, nem azok teszik az embert tisztátalanná.

És itt ugye megint a rituális tisztálkodásról van szó. Nem az a hús teszi tisztátalanná az embert, amit eszik.

Az lehet, hogy az ember rosszul lesz attól a hústól, de szellemi értelemben nem lesz tőle tisztátalan, hiszen az átmegy az ember testén.

Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek; s ezek teszik tisztátalanná az embert.”

Tehát nem az teszi az embert tisztátalanná, ami kívülről megy be az emberbe, hanem ami az emberből előjön, az teszi tisztátalanná, mert az megmutatja, hogy mi van az ember szívében. A szívben van az igazi szellemi tisztaság vagy romlottság.

Jézus is azt mondja, hogy boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

Jézus eddig Genezáret vidékén a Galileai tenger mellett volt, és most továbbindul.

Onnan elindulva elment Tírusz vidékére.

Tírusz ötven kilométerre feküdt Kapernaumtól észak-keltre, és attól még északabbra, mintegy 30 km-re feküdt Szidón városa. Jézus tehát elhagyja Galileát, és nem zsidók lakta területeket látogat meg.

Bement egy házba, és azt akarta, hogy senki ne tudja meg ottlétét. De nem maradhatott titokban,

mert azonnal tudomást szerzett róla egy asszony, akinek a leányában tisztátalan lélek volt, és miután eljött hozzá, a lábai elé borult.

Ez az asszony görög volt, sziroföníciai származású, mégis azt kérte, hogy űzze ki az ördögöt a leányából.

Jézus így szólt az asszonyhoz: „Hadd lakjanak jól először a gyermekek, mert nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.”

Ezen a ponton sokan meg szoktak botránkozni Jézus viselkedésén. Hiszen itt van ez az édesanya, aki nagyon komoly bajban van, mert leánya egy hatalmas problémával küszködik, hiszen megszállta őt egy gonosz lélek.

Az édesanya pedig kétségbeesésében Jézushoz fordul segítségért.

Mivel ő sziroföníciai származású, ezért Jézus kutyaként utal rá.

Abban az időben mindenki gyűlölte a kóbor kutyákat, mert falkákba verődve garázdálkodtak, és megtámadták a juhokat, sőt néha a gyermekeket is.

A zsidók pedig gyakran illették a nem zsidókat a pogány kutyák kifejezéssel, ami igen sértő kifejezés volt.

És bizony igen csak nyugtalanító lenne azt látni, hogy Jézus így utal erre az asszonyra, de másról van itt szó.

Ebben az igerészen Jézus ugyanis egy másik görög kifejezést használ, ami szintén kutyát jelent. Ez a görög kifejezés egészen pontosan egy mindenki által szeretett háziállatot, a család barátját jelenti. Azt a kiskutyát, akit otthon tartanak a lakásban, aki mindig ott van az asztal körül.

Bizony a legtöbb zsidó háztartásban volt egy ilyen szeretett kiskutya.

Amikor tehát Jézus azt mondja: *„Hadd lakjanak jól először a gyermekek, mert nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak,* akkor Jézus azt érti ezalatt, hogy nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni azoknak a kedves kiskutyáknak az asztal alatt .

Az pedig ezt válaszolta neki: „Úgy van, Uram, de a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.”

Abban az időben az emberek nem használtak kanalat, kést és villát, és semmilyen evőeszközt, csupán a kezüket.

Általában tehát az történt, hogy az egy asztalnál ülők törtek mindig a kenyérből, és belemártották darabkájukat a levesbe, tehát a kenyérkéjüket egyfajta kanálként használták.

A lényeg az, hogy abban az időben az emberek kézzel ettek, így hát képzelhetjük, hogy a végére milyen zsíros volt a kezük. Ezért az utolsó szelet kenyeret szalvétaként használták, és beletörölték a kezüket.

Ezt követően pedig ezt a kenyérdarabot az asztal alá dobták a kutyusnak, aki már izgatottan várta, és készségesen elfogyasztotta azt.

Tehát, ha megvizsgáljuk ezt a kijelentést az akkori kultúra szemszögéből, akkor mindez nem tűnik olyan szörnyűnek, mint első ránézésre.

Ez az asszony nem zsidó, tehát a szövetségen kívül áll.

Jézus a Máté 15:24-ben a következőket mondja: *„Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.”*

Az asszony, aki tehát a szövetségen kívül áll, mégis odamegy Jézushoz és kéri, hogy űzze ki az ördögöt a lányából. Erre pedig Jézus azt válaszolja: *nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.*

Nem jó elvenni a gyermekektől azt a kenyeret, ami első sorban nekik járna.

Az asszony pedig így felelt: Úgy van, Uram, de a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.

Egy másik evangéliumban erre azt mondja Jézus: *Asszony, nagy a te hited.*

Itt pedig

így szólt hozzá: „Ezért a szóért mondom: menj el, leányodból kiment az ördög.”

Amikor azután hazaért az asszony, látta, hogy a gyermek az ágyon fekszik, és az ördög már kiment belőle.

Jézus ismét elhagyta Tírusz határát, és Szidónon át a Galileai-tenger mellé ment a Tízváros határain keresztül.

Azt látjuk tehát, hogy Jézus egy rövid kitérőt észak felé, majd déli irányba indul.

Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét.

Jézus félrevonta őt egymagában a sokaságból, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét;

azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: „Effata, azaz: nyílj meg!”

És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt.

Jézus meghagyta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el; de minél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték és

szerfölött álmélkodtak, és ezt mondták: „Mindent helyesen cselekedett: a süketeket is hallóvá teszi, a némákat is beszélővé.”

Itt azt látjuk, hogy Jézus ismét egy érdekes módszert alkalmaz. Ujját a süket fülébe dugja, majd ujjára köpve megérinti a nyelvét.

Jézus sohasem követett egy meghatározott mintát.

Mi mégis mindig egy varázsreceptet, egy minden esetben működő sablont keresünk. És arra törekszünk az egyházban, hogy Isten munkájának módszertanát kidolgozzuk, és azt mondjuk: Így meg így munkálkodik Isten.

Pedig Isten munkáját nem lehet módszerekre leszűkíteni. Isten sokféle módon munkálkodik, és nem hajlandó megengedni, hogy beskatulyázzuk.

Isten ugyanis nem akarja, hogy mi különféle módszertanokkal álljunk elő, mert eldöntötte, hogy úgy munkálkodik, ahogy az neki tetszik.

Ézért aztán sokszor másképpen munkálkodik, mint ahogy az elvárható volna.

Az 1 Kor. 12-ben azt olvashatjuk, hogy különbségek vannak a kegyelmi ajándékok között, és különbségek vannak a szolgálatokban.

Így hát lehet, hogy Isten 10 embernek megadja az ismeret igéjének ajándékát, és ez mégis tízféleképpen működik majd abban a tíz emberben, mert még a kegyelmi ajándékok működésében is eltéréseket tapasztalhatunk.

Isten egyszerűen nem akarja, hogy beskatulyázzuk. Ő mindig fenntartja magának azt a szabadságot, hogy úgy munkálkodjon, ahogy az neki tetszik, akár egészen ismeretlen, különleges módon is.

Így hát nem helyes az, ha valamiféle módszert, valamiféle titkos receptet próbálunk találni, és Isten munkálkodását csak egy bizonyos módon akarjuk elfogadni.

Az én szolgálatomban is volt egy olyan időszak, amikor kerestem az Urat. Ugye Pál is arra bíztat bennünket az 1 Kor 12-ben, hogy törekedjünk a fontosabb kegyelmi ajándékokra, én pedig kerestem az Urat, és a gyógyítás kegyelmi ajándékát kértem tőle.

Emlékszem, hogy akkor éppen Tucson városában laktunk, és én kitartóan kerestem az Urat. Szerettem volna megkapni mindazt, amit Ő számomra tartogatott.

Nagyon sok beteg emberrel találkoztam abban a városban. Fekvésének, klímájának, és alacsony páratartalmának köszönhetően kiváló hely volt ez azok számára, akik asztmában, illetve ízületi gyulladásokban szenvedtek.

Sok idős ember felé szolgáltunk, és egyszerűen csak megfogalmazódott bennem, hogy milyen jó is lenne, ha megkaphnám Istentől a gyógyítás kegyelmi ajándékát.

És számos alkalommal imádkoztunk betegekért az istentiszteleti alkalmakon.

Az egyik alkalommal egy nagy sátorban gyűltünk össze, és ott volt az a hölgy, aki vak volt a bal szemére. A barátai odahozták őt hozzánk, hogy imádkozzunk érte, hogy meggyógyuljon. Így tehát rátettem a kezem és elkezdtem imádkozni azért, hogy Isten gyógyítsa meg az ő bal szemét, és adja vissza a látását. Imádkoztam, majd imám végén azt mondtam: Jézus nevében.

Nem is tudom igazán szavakba önteni, hogy mit éreztem, de éreztem valamit a bal kezemben. És amikor levettem a kezem a bal szeméről, ő rám nézett, és elkezdte mondogatni, hogy: Én látok, dicsőség Istennek. De hát én látok!

Ennek hallatán pedig én is meglepődtem. A hölgy annyira izgatott volt, hogy mindenkinek a környéken elújságolta, hogy visszanyerte látását. Persze a környéken mindenki tudta róla, hogy vak volt a bal szemére.

A hölgy pedig készségesen bebizonyította nekik, hogy most már lát. Eltakarta a jobb szemét, és a bal szemével olvasott.

A lényeg tehát az, hogy a hölgy valóban visszanyerte a látását a bal szemére, és ez engem is teljesen meglepett.

Ezután a hölgy mindenféle betegségben szenvedő embert magával hozott a sátorhoz, hogy értük is imádkozzunk. Én pedig ott álltam, és próbáltam visszaemlékezni arra, hogy mit is mondtam, hogyan is imádkoztam korábban. Kerestem a titkos receptet.

Rátettem a kezem az egyik betegre és annyit mondtam: Jézus nevében! De nem éreztem semmit. Utána próbálkoztam hangsúlyosabbá tenni azt, hogy nevében. Jézus n e v é b e n ! Valahogy kerestem a működő megfogalmazást.

Milyen érdekes, hogy mi mindig sémákat, titkos recepteket keresünk, pedig Istent nem lehet beskatulyázni. Ő nem egy adott minta alapján működik, hanem az ő mindenható kegyelme szerint munkálkodik. Ezért alkalmaz Jézus is különböző módszereket.

És még valamit hadd mondjak el. Jézus azt mondta az embereknek miután meggyógyította őket, hogy ne mondják el másnak. Ezek az emberek azonban mégis mennek, és mindenütt elújságotlják, mi történt. Vajon miért mondta Jézus, hogy ne mondják senkinek?

Azért mert Jézus elejét akarta venni annak, hogy az emberek, akik csodái láttán rendkívül izgatottá váltak, idő előtt Messiásként ünnepeljék őt. Isten ugyanis előre elrendelt egy különleges napot, amelyen a Messiás majd bemutatja magát a népnek.

Amikor Jézus szolgálatának elején Kánában volt egy menyegzőn, és elfogyott a bor, édesanyja odament hozzá, és azt mondta neki: Fiam, elfogyott a bor. A János 2:4-ben olvashatjuk Jézus válaszát: *„Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim.”*

Jézus folyamatosan várta azt az órát, amikor a nép előtt Messiásként megjelenhet. De egészen addig a napig folyamatosan azt mondogatta Jézus, hogy még nem jött el az én időm.

Ezért mondta azoknak a betegeknek is, akiket meggyógyított, hogy ne mondják el senkinek, hogy mi történt. Ugyanis például a hatalmas tömeg megvendéglése után az emberek idő előtt próbálták őt erőszakkal Messiásként ünnepelni, mert látták, mekkora csodát vitt véghez Jézus. Az emberek nagyon izgatottá váltak, és azt mondták: Itt a Messiás, elérkezett a királyság kora.

Azonban valahányszor az emberek erőszakosan próbálták Őt Messiásnak kikiáltani, Jézus nem engedte meg, hanem továbbállt.

Isten ugyanis megígérte azt a bizonyos napot.

A 118. zsoltár 24. versében ezt olvassuk:

Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt. Vigadozzunk, és örüljük ezen.

Ez lesz az a nap, amikor mindenki számára nyilvánvalóvá válik, hogy Ő a Messiás.

Jézus tehát meg akarta akadályozni az embereket abban, hogy az Isten által elrendelt idő előtt kezdjék Őt Messiásként ünnepelni. Ezért mondta a meggyógyított embernek: Menj utadra, és ne beszélj róla senkinek.

De amikor Isten ilyen hatalmas dolgot tett, hogyan is tarthatná azt magában. Így hát minél inkább próbálta megakadályozni, az emberek annál inkább fennhangon hirdették mindazt, amit tett, és csak ámultak és bámultak a sok csodatétel láttán.

Mindez a mi Urunk csodálatos munkája volt.

MÁRK EVANGÉLIUMA

8-9. Fejezet

Márk a korábbiakban már beszámolt arról, hogy Jézus megvendégelt ötezer férfit, a nőket és a gyerekeket nem is számolva. Láthatjuk, hogy Jézus ismét gondoskodik az emberek szükségleteiről.

Érdekes, hogy Jézus szolgálatának kezdetén, amikor a Sátán megkísértette Őt, miután Jézus negyven nap és negyven éjjel böjtölt, a Sátán a következőket mondta neki a Máté 4:3-ban:

„Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.”

Jézus azonban nem használta csodatévő erejét arra, hogy saját fizikai szükségletét kielégítse. Amikor azonban mások fizikai szükségleteiről volt szó, akkor hajlandó volt csodákat tenni.

Azokban a napokban, amikor ismét igen nagy volt a sokaság és nem volt mit enniük, magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk:

„Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük;

Úgy tűnik, hogy minden egyes alkalommal, amikor Jézus meg látta a sokaságot, megszánta őket, ebben az esetben kimondottan azért, mert látta fizikai szükségletüket.

Mi sokszor érzéketlenné válunk mások szükségleteire, Jézusról azonban ezt nem mondhatjuk el, hiszen Ő mindig érzékeny volt az emberek szükségleteire.

Ezért mondja Jézus: *„Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük; ha pedig éhesen bocsátom őket haza, kidőlnek az úton, mert némelyikük messziről jött.”*

Érdekes, hogy amikor az ember több napon át böjtöl, akkor a harmadik nap tűnik a legnehezebbnek. Aztán a negyedik, ötödik napon a szervezet rááll erre az új állapotra, újra erőre kap, és kevésbé lesz éhes az ember.

A harmadik nap viszont vízválasztónak tűnik és kimondottan nehéz nap a böjtben.

Jézus pedig látja, hogy az emberek már három napja ott vannak vele. Egyesek nagyon messziről érkeztek, és ha ilyen legyengült állapotban küldené őket haza, valószínűleg egyesek összeesnének útközben.

Tanítványai így feleltek: „Miből tudná valaki ezeket kenyérral jóllakítani itt a pusztában?”

Megkérdezte tőlük: „Hány kenyeretek van?” Ők ezt válaszolták: „Hét.”

Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjék le a földre, azután vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte, és tanítványainak adta, hogy tegyék eléjük. Ők pedig a sokaság elé tették.

Volt néhány kis haluk is, és miután áldást mondott, szólt, hogy ezeket is tegyék eléjük.

Ették és jóllaktak, - azaz degeszre ették magukat - azután összeszedték a maradék darabokat hét kosárral, pedig mintegy négyezren voltak. Ezek után elbocsátotta őket.

Megint azt látjuk tehát, hogy Jézus fog néhány szelet kenyeret és néhány halat, megáldja őket, és ezzel egy hatalmas tömeget jóllakat, majd a végén több maradékot szedtek össze, mint amennyi kezdetben rendelkezésükre állt.

Amikor az ötezer ember megvendégeléséről volt szó, azt olvashatjuk, hogy a tizenkét kosárnyi maradék kenyeret szedték össze a végén, és ebben az esetben tipikus zsidó kosarat jelöl az eredeti görög szó.

Ezzel szemben érdekes, hogy a négyezer ember megvendégelésénél a Márk 8:8-ban azt

olvashatjuk, hogy hét kosár kenyérdarabot szedtek össze, de itt olyan kosárról van szó, amelyet kimondottan a pogányok használtak.

E különbség jelentőségével kapcsolatban megoszlanak a vélemények.

Egyesek szerint a négyezer ember megvendégelésénél a tömeg nagy része nem zsidókból állt, és ezért itt a tipikusan nem zsidók által használatos kosarak álltak rendelkezésre a maradékok összegyűjtésénél.

Az ötezer ember megvendégelése viszont egy zsidó város, Betsaida közelében történt.

Láthatjuk, hogy Jézus nem csak a zsidók számára volt az élet kenyere, hanem a nem zsidók számára is, hiszen őket is csodálatos módon megvendégelte, és engedte, hogy egyenek a kenyerekből.

és azonnal hajóba szállva tanítványaival együtt elment Dalmanuta vidékére.

Kimentek hozzá a farizeusok, és vitatkozni kezdtek vele: mennyei jelt követeltek tőle, kísértve őt.

Abban az időben az emberek nagyon várták a Messiást.

Sőt mi több, azóta is számos ember állította magáról, hogy ő maga a Messiás, és ezek gyakran megígérték, hogy valami látványos dolgot visznek majd véghez.

Egyesek azt ígérték, hogy kettéválasztják a Jordán folyót, sőt meg is állítják, úgy, ahogy az Józsué idejében is történt.

Mások természet feletti cselekedeteket ígértek, például azt, hogy egyszerre az egész világhoz szólnak műholdas csatornán keresztül úgy, hogy mindenki a saját nyelvén hallja majd az elhangzottakat.

Ezek az álmessiások soha nem tudták látványos cselekedeteiket megvalósítani. A zsidók azonban mindig is várták a természetfeletti, lenyűgöző eseményeket, amelyek majd a Messiás kilétét fogják bizonyítani.

A 11. versben azt olvassuk, hogy a farizeusok mennyei jelt követeltek tőle, kísértve őt.

Jézus lelke mélyéről felsóhajtva így szólt: „Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony, mondom néktek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.”

Egy másik evangéliumban a Máté 12:39-ben Jézus így válaszolt nekik: *„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.*

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Jézus nem azért tett csodákat, hogy a tömeg kíváncsiságát kielégítse, hanem minden esetben csak azért, hogy segítsen azokon, akiknek segítségre volt szüksége. A hatalmát mindig arra használta, hogy gondoskodjon az emberek szükségleteiről, nem pedig saját szükségleteinek kielégítésére, és nem is azért, hogy bámulatos tetteivel mindenki figyelmét önmagára vonja.

Heródes is hallott Jézusról és csodatételeiről, és Heródes azt akarta, hogy Jézus előtte is bűvészkedjen egy kicsit és mutasson neki néhány trükköt. Jézus azonban nem volt hajlandó Heródes kedvéért csodát tenni. Nem volt hajlandó csodákat tenni csak azért, mert az emberek vágytak arra, hogy természet feletti történéseknek legyenek tanúi.

Így ez esetben is, amikor mennyei jelet kértek, Jézus ennyit mond csupán: *„Bizony, mondom néktek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.”*

János evangéliumának 20. fejezetében olvashatunk arról, hogy hogyan reagált Tamás, amikor a többiek elújságotlák neki, hogy látták az Urat.

Tamás a 25. versben ezt mondja: *„Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.”*

Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük.

Akkor megjelent közöttük Jézus és így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”

Mindebből az a következtetés, hogy korábban, amikor Tamás hitetlenkedett, Jézus is ott volt, és hallotta szavait, bár mások nem látták Őt.

Ez azonban nem meglepő, hiszen Jézus megígérte, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűltek az én nevemben, ott leszek. Jézus tehát tanítványai tudomására akarta hozni, hogy akkor is ott volt velük, amikor Tamás kétségeinek adott hangot, annak ellenére, hogy nem látták Őt.

Így tehát, amikor megjelent előttük, az első dolga az volt, hogy odament Tamáshoz, és azt mondta neki:

“Meg akartad nézni a sebeimet? Akkor nyújtsd ide a kezdet, és tedd az oldalamra.

Tamás pedig így felelt: *„Én Uram, és én Istenem!”* Vagyis azt mondta: “Most már hiszek.”

Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Egyesek mindig csak jeleket várnak, de ez nem egészséges. Az Igében azt olvassuk, hogy hamarosan megjelenik majd a színen egy férfi, aki csodálatos jeleket tesz.

És ha valakinek a hite valamiféle természet feletti történésre, jelre, csodára épül, akkor nagy bajban lesz majd, amikor ez az ember megjelenik a színen.

Az Antikrisztus ugyanis a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával jön majd el, sok megévesztő, csodaszámba menő esemény fogja kísérni, és ezekkel a jelekkel és csodákkal meg fogja téveszteni az embereket.

Így hát egyáltalán nem egészséges dolog ha az ember a hitét jelekre és csodákra alapozza, hanem inkább hitét és bizalmát Isten Igéjébe kellene vesse, és abba, amit Isten mondott.

Fontos, hogy az ember elhiggye Isten igéjét anélkül, hogy előtte valamiféle természet feletti jelet követelne.

Ezzel otthagya őket, és ismét hajóba szállva elment a túlsó partra.

De elfelejtettek kenyeret vinni, és mindössze egy kenyér volt velük a hajóban.

Jézus figyelmeztette őket, és így szólt: „Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól!”

Erre tanakodni kezdtek arról, hogy nincs kenyérük.

Amikor ezt Jézus észrevette, így szólt hozzájuk: „Mit tanakodtok azon, hogy nincs kenyeretek? Hát még mindig nem veszitek észre, és nem értitek? Még mindig olyan keményszívűek vagytok?

Van szemetek, és mégsem láttok, fületek is van, és mégsem hallotok? Nem is emlékeztek?

Amikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat szedtetek tele kenyérdarabokkal?” Így feleltek: „Tizenkettőt.”

„És amikor a hét kenyeret törtem meg a négyezernek, hány kosarat szedtetek tele kenyérdarabokkal?” Ezt mondták: „Hetet.”

Erre Jézus újra megkérdezte: „Még mindig nem értitek?”

A kovász mindig a gonosz jelképe volt. A felhasznált kovászból az előző kenyérsütés idejéről mindig megőriztek egy kis darabot. Amikor azután ezt a kovászt hozzáadták az újonnan elkészített tésztához, az elkezdett a tésztában dolgozni és szépen lassan az egész tésztában szétterjedt.

Mivel pedig a kovászból egy kis mennyiség is elég volt ahhoz, hogy az szétterjedjen az egész tésztában, a zsidó számára a kovász a bűn jelképe volt.

Azt mutatja ugyanis, hogy ha a gonosznak egy töredékét is megtűrik magukban, akkor az elég ahhoz, hogy mindent beszennyezzen.

Amikor pedig Jézus azt mondja a 15. versben, hogy „Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól!” , akkor ő a farizeusok gonoszságáról beszél, és arról a lelkületről, amely megfertőz másokat.

Jézus tehát egyáltalán nem arról beszélt, hogy a tanítványok elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

Amikor Bétsaidába érkeztek, egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg.

Ő pedig a vakot kézen fogva kivezette a faluból,

Ahelyett, hogy ott, mindenki előtt tett volna csodát Jézus, inkább kivezette kézen fogva azt a vak embert a faluból.

azután szemére köpve rátette kezét, és megkérdezte: „Látsz-e valamit?”

Az felnézett, és így szólt: „Úgy látom az embereket, mintha fákat látnék, amint járkálnak.”

Vagyis már látott valamit, csak nagyon homályosan.

Aztán Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent.

Itt egy érdekes csodának lehetünk tanúi. Az igében feljegyzett csodák közül ez az egyedüli, ahol a gyógyulás nem azonnal, hanem fokozatosan következik be.

Az első alkalommal, amikor Jézus megérintette ezt az embert, nem gyógyult meg teljesen, hanem csak részben tért vissza a látása. Látását csak azután nyerte vissza teljesen, hogy Jézus még egyszer megérintette őt.

A gyógyulással kapcsolatban sok mindent nem értek még. Nem értem például, hogy mitől van az, hogy egyes emberek meggyógyulnak, mások pedig nem. Ha én lennék Isten, akinek hatalma van arra, hogy megadja a gyógyulást, valahogy úgy érzem, hogy én inkább hajlanék arra, hogy azokat a jó embereket gyógyítsam meg, akik ezt megérdemlik.

Őszintén szólva én láttam már olyan embereket meggyógyulni, akiket Isten helyében nem gyógyítottam volna meg. Ezért jó, hogy nem én vagyok Isten, mert nagy sietségemben jól összezavarnám a dolgokat, és hamarosan azt találnám, hogy az emberek jó cselekedeteik alapján jönnének hozzám, és akkor többé nem lenne kegyelem.

Erősen hiszek abban, hogy Isten napjainkban is meggyógyítja az embereket. A gyógyításnak is sok fajtája van, például lehet fokozatos is. Egyébként pedig, szerintem mindenfajta gyógyulási folyamat Istentől való.

Vegyünk például egy sikeres vakbélműtétet. Sikerül a vakbelet eltávolítani. Az orvos összevarrja a páciens, minden tőle telhetőt megtesz, de nem neki köszönhető az hogy a műtéti seb egy idő után begyógyul, és az sem, hogy a páciens meggyógyul. Az orvos egyszerűen csak tudja, mit kell tenni, és megteszi. Ismeri a gyógyulási folyamatot, tudja, hogy a sebet össze kell varrni, ahhoz, hogy begyógyulhasson, de a gyógyulást alapvetően nem ő adja, csak ismeri az Isten által megteremtett gyógyulási folyamatokat. És csak azért, mert ezek természetes gyógyulási folyamatok, még nem mondhatjuk, hogy ezek nem Istentől származnak, hiszen mindezeket Isten teremtette.

Egyesek azt mondják a gyógyulásról, hogy ez az ember fejében dől el, hogy ez egy pszichoszomatikus jelenség. Erre csak azt tudom mondani, Isten segítsen ezeknek a szegény kritikusoknak.

Amikor valaki egy pszichoszomatikus betegségben szenved, vagyis betegsége alapvetően pszichológiai eredetű, mi imádkozunk érte. Az ima megszabadítja attól az adott pszichológiai problémájától, és így az az adott betegség is elmúlik. Akkor vajon miért kellene lebecsülni Isten munkáját?

Nem tudom, hogy mi okozta azt az adott problémát. Igen, az is lehet, hogy valamiféle pszichikai problémának köszönhetően vakult meg valaki, és a probléma elmúltával visszanyeri látását. Na és akkor mi van?

Ha valaki jön, és imádkozunk érte, és visszanyeri látását, miért ne örvendezhetnénk abban, hogy Isten ennek az embernek az elméjét meggyógyította.

Hiszen így is, úgy is Isten munkálkodik az ember elméjében. Ő gyógyítja meg, Ő állítja helyre a gondolkodását, az érzelemlátását, és én ezt ugyanúgy egy Istentől jövő gyógyulásnak tekintem. Elismerem, és áldom érte Istent.

Az évek során láttam már olyanokat, akik csodálatos módon egy szempillantás alatt meggyógyultak, másoknál azonban folyamatosan állt be a gyógyulás, és láttam olyanokat is, akik meghaltak.

Arra azonban nem tudom a választ, hogy egyesek miért gyógyulnak meg egy szempillantás alatt, mások miért csak fokozatosan, megint mások pedig miért nem gyógyulnak meg soha.

Nem tudom. De Isten sokszor váratlan módon munkálkodik, máskor meg teljesen természetes módon, bár ettől még az a munka teljesen természetfeletti.

Szolgálatunk elején, amikor minden nap azért küzdöttünk, hogy életben maradjunk, különösen fontos volt, hogy imádkozzunk, hogy Istenben bízunk azért is, hogy betöltsse a családsunk fizikai szükségleteit.

A Miatyánkban egy rész úgy szól, hogy "A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...", és akkor mi valóban átérettük ennek az imának a súlyát. Sok-sok napon át imádkoztuk minden nap: Uram, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Mert nem volt pénzünk, hogy kenyeret vegyünk.

Az Úr ígérete azonban a miénk.

Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.

Isten nem minden esetben küldött hozzánk valakit egy borítékkal, amelyben pénz volt, de erre is volt példa. Néha úgy gondoskodott a szükségleteinkről, hogy valakit arra indított, hogy hagyjon egy nagy táska élelmiszert az ajtónk előtt.

Leggyakrabban Isten azonban úgy gondoskodott a szükségleteinkről, hogy valaki felhívott, és azt mondta: "Chuck, segítségre lenne szükségem, volna időd ma velem dolgozni?"

Én pedig boldogan mondtam: "Hát persze!"

És amikor elindultam dolgozni, megköszöntem az Úrnak, hogy gondoskodik a szükségleteinkről.

Bizony sokszor gondoskodott Isten rólunk úgy, hogy kaptam munkát arra a napra, a nap végén megkaptam a béremet, és abból a pénzből tudtunk aznap vacsorát venni.

Előfordult, hogy egy élelmiszerláncból hívtak fel, hogy az egyik élelmiszervezetőt kellene helyettesíteni, hogy beugranék-e. Persze, mondtam.

Az is előfordult, hogy temetkezési vállalkozó hívott fel: "Chuck, el kellene menni egy holttestért." Én pedig megint csak azt válaszoltam hogy jó, rendben, megyek.

És minden elhozott holttestért kaptam 5 dollárt.

Köszönöm, Uram, hogy gondoskods a szükségleteinkről, mondtam akkor is.

Isten tehát nem mindig alkalmaz természetfeletti módszereket arra hogy gondoskodjon rólunk, hanem sok esetben Isten nagyon is természetes módon munkálkodik. Fontos azonban, hogy meglássuk a természetfölöttit a természetben.

Sajnálom azt az embert, aki szem elől tévesztette Istent, és aki nem csodálkozik el Istenen, amikor megpillant egy virágot. Sajnálom azt, akinek nem jut eszébe a világmindenség Teremtője, amikor megérzi a rózsa illatát.

Ezzel természetesen nem azt mondom, hogy a rózsát Istenként kellene imádni.

Létezik ugyanis egy irracionális viszonyulás is a természethez, amikor valaki a természetet kezdi el imádni, mintha a természet lenne Isten maga.

Ó, a Természet Anyó vitte ezt véghez, mondják. Pál is ír azokról, akik beleesnek abba a hibába, hogy a teremtett természetet kezdik el imádni a Teremtő helyett.

A racionális ember azonban, amikor a természetre tekint, Istent kezdi el imádni, aki megteremtette a természetet.

Jézus pedig elindult tanítványaival együtt Cézárea Filippi falvaiba.

Jézus tehát elhagyja Bétsaidát, amely a Galileai tenger északi csücskénél található és elmegy még északabbra, felső Galileába, egészen Cézárea Filippi területére, amely felső

Galilea északi részén terül el a Hermón hegység lábánál.

Ennek a mai neve Banjasz, mert a görögök idejében egy szentélyt építettek annak a barlangnak a közvetlen szomszédságában, ahonnan régen a Jordán folyó eredt. Később földrengések rázták meg azt a területet, úgyhogy most már a Jordán folyó nem a barlangokból, hanem a barlangoktól mintegy harminc méterre tör a felszínre.

A lényeg azonban, hogy régen a Jordán folyó ezekből a barlangokból eredt, és ezért a görögök itt egy szentélyt építettek, Pán isten tiszteletére, ezért ezt a helyet Panjasznak nevezték el.

Az araboknak azonban nehezükre esett a P-t kiejteni, ezért Panjasz helyett Banjaszként emlegették ezt a helyet. Így hát ez a terület Banjaszként vonult be a köztudatba, de régen ez volt Cézárea Filippi.

Útközben megkérdezte tanítványaitól: „Kinek mondanak engem az emberek?”

Elérkezett az ideje annak, hogy Jézus felfedje a tanítványok előtt, kicsoda is Ő valójában. Eddig Jézus nem tett erre vonatkozó kijelentést a tanítványainak, és nem fedte fel előttük az igazi elhívását. Abban biztos vagyok azonban, hogy a tanítványok sejtettek valamit.

Jézus tehát megkérdezte tanítványaitól, kinek mondanak engem az emberek.

Ők így feleltek: „Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások pedig egynek a próféták közül.”

Jézus tovább kérdezte őket: „Hát ti kinek mondotok engem?” Péter így válaszolt neki: „Te vagy a Krisztus.”

Itt meg kell jegyezzük, hogy Krisztus nem név, hanem egy cím: a héber Messiás szó görög változata. A Messiás szó a héberben azt jelenti, hogy: Felkent.

Abban az időben az volt a szokás, hogy amikor új király lépett a trónra, felkenték őt, úgy hogy egy szertartás keretében olajat öntöttek a fejére, és így hivatalosan is mindenki számára egyértelművé vált, hogy ő a király.

Mivel Jézus a Krisztus, vagyis a Messiás elnevezést használta, ez azt mutatja, hogy Őt Isten felkente arra, hogy Ő legyen a király.

Péter tehát így válaszolt neki: Te vagy a Krisztus.

Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy senkinek ne beszéljenek őróla.

Még nem érkezett el az ideje, hogy Jézus felfedje magát a világ előtt, de a tanítványai előtt már felfedi magát.

Vegyük észre a 31. versben, hogy Jézus addig nem beszélt tanítványainak a keresztre feszítéséről, amíg el nem mondta nekik, hogy ki is Ő valójában, mert a tanítványoknak egy teljesen más elképzelésük volt a Messiásról.

Ők azt gondolták, hogy a Messiás megalapítja majd Isten országát, felszabadítja őket a római iga alól, a zsidók ismét uralkodni fognak a Földön, és Isten ismét elhozza az Ő országát a Földre Izraelen keresztül.

Ezért, amikor Péter elismerte, hogy Jézus a Messiás, Jézus azonnal elmondta tanítványainak, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Jézus tehát felkészíti tanítványait arra, hogy nem az történik majd, amit ők a Messiástól elvárnának, hanem ehelyett Őt keresztre feszítik és elutasítják.

Mindennek így kell történnie, hiszen az Ézsaiás 53-ban az a prófécia áll, hogy: *Megvetett volt, és emberektől elhagyatott.*

A próféciaának pedig be kellett teljesednie.

Az Ézsaiás 53:9 azt is írja: *A bűnösök közt adtak sírt neki,*

Dávid a 22. zsoltárban leírja, ahogy a Messiást keresztre feszítik.

A Dániel 9:26-ban azt olvashatjuk, hogy *megölik a felkentet.*

Ezeknek mind be kell teljesedniük, és ezért Jézus megpróbálja őket felkészíteni.

Az Emberfiának sokat kell szenvednie, és el kell vettetnie a vénektől, a főpapoktól és az

írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

De amikor Jézus azt mondta nekik, hogy a Messiásnak meg kell halnia, ez egyszerűen annyira távol állt az ő elképzelésüktől, hogy a tanítványok kikapcsoltak, és nem hallották, hogy mit mondott még ezek után.

Nem hallották, hogy azt mondja: "harmadnapon feltámad", mivel annyira sokkhatásként érte őket Jézus kijelentése, hogy Őt meg fogják ölni.

Jézus nyíltan beszélt erről a dolgról. Péter ekkor magához vonva őt meg akarta dorgálni;

ő azonban megfordulva tanítványaira tekintett, megdorgálta Pétert, és ezt mondta: „Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”

Miközben Péter megfeddi Jézust, valójában személyes érzéseinek ad hangot, mert nagyon szerette az Urat, és nem akarta, Jézus a haláláról beszéljen.

Jézus azonban megfeddi Pétert, lelki ítélőképességének hiánya miatt, mert Péter nem értette meg Isten dolgait, csak az emberek dolgait. Ha ugyanis megértette volna, akkor tudhatta volna, hogy a Messiásnak meg kell öletnie, és utána fel kell támadnia a halálból.

Ekkor magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és ezt mondta nekik: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.

Ez a tanítványság három követelménye. Az ember először is tagadja meg önmagát.

De milyen messze van ez attól, amit a világ képvisel! A világ arra bátorít bennünket, hogy

Nyomuljunk előre, és minden áron valósítsuk meg önmagunkat.

Az ember most már ilyen szemináriumokat is látogathat, ahol megtanulhatja ezt, és akkor nem kell senki másra támaszkodjon.

Jézus azonban e helyett azt mondja: "Ha követni akarsz engem, meg kell tagadnod önmagad."

Pál a Filippi 2:5-ben ezt írja: *Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:*

mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Megtagadta Önmagát. Megfosztotta önmagát attól a helytől, amelyet a mennyben elfoglalt azért, hogy szolgaként eljőjön a Földre, és meghaljon a kereszten. Így hát Krisztus azt mondja, hogy: Ha követni akarsz engem, meg kell tagadnod önmagad, fel kell vedd a kereszted, és azután kövess engem.

35.: Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti,

Az ember teljes erőbedobással keresi az életet, meg akarja azt élni, meg akarja találni az élete célját és annak értelmét, saját álmait követi, és megpróbálja megmenteni az életét. Jézus azonban azt mondja: hogy aki meg akarja menteni az életét, az elveszti,

aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.

Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?

Álljunk csak meg itt egy pillanatra! Arra kérnélek, hogy gondolkozz el egy másodpercre azon, hogy ha bármilyen célod lehetne, mi lenne a legnagyobb, a legfontosabb.

Ha bárki lehetnél, ha bármid lehetne, mi lenne életed legnagyobb célja, mit választanál?

Na már most, ha célod megvalósítása közben elveszítenéd a lelked, vajon megérné-e megvalósítani azt a célt?

Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Ha az egész világot megnyernéd, szerinted meddig tudnád azt tartani?

Nem is olyan régen valaki mondott nekem valamit, ami teljesen lenyűgözött, mert én nem is gondoltam eddig erre Azt mondta nekem: Épp most ünnepeltem hatvanadik születésnapomat, ami azt jelenti, hogy az Ádám óta eltelt idő 1%-át leéltem. Engem teljesen lenyűgözött az a felismerés, hogy én is az Ádám óta számított történelem 1%-át szinte már leéltem. Micsoda sokkoló elképzelés ez.

Szóval gondolj csak bele, ha meg is szereznéd a világot, mennyi ideig lenne az a tiéd? Mennyi ideig tudnád élvezni azt? Száz évig? Szerinted fogsz száz évet élni? Szerinted 98 évesen még mindig élveznéd azt?

Az Úr ugyanis az örökkévalóságról beszél itt.

Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?

Pedig a lelkünk örökkévaló, ez a világ pedig nem az.

Zsidók 11:25.: *Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét,*

Mivel ő is tudta, hogy a bűn csupán időszakos gyönyörűséget nyújt, az Istennel való kapcsolat azonban örökre szól.

26.: *mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.*

Visszatérve a Márk 8:37-hez folytatva.: *Mert mit adhat az ember váltságdíjül lelkéért?*

Engem nagyon elszomorít, amikor látom, hogy mi mindenért képesek az emberek a eladni lelküket.

Mi itt Amerikában mindig azt mondjuk, hogy az itt élő őslakos indiánokat az ide érkező kereskedők jól kihasználták, mert a kereskedők értéktelen, csillogó üveggyöngyöket adtak az indiánoknak drága arany és ezüst tárgyakért cserébe.

Ilyenkor az ember óhatatlanul is azt gondolja, hogy "ő, azok a szegény indiánok, akiket az érkező fehérek kiszípolyoztak, - és sajnos ez valóban így volt.

Azt mondja az ember, hogy milyen ostobaságot követtek el ezek az indiánok, hogy az értékes arany és ezüst tárgyaikat odaadták holmi értéktelen üvegért cserébe.

De várjunk csak egy percet!

Te mire cseréled a lelked? Neked milyen üzletet ajánl a Sátán a lelkedért? Mert mit adhat az ember váltságdíjül lelkéért?

Egyesek a lelküket az ostoba büszkeségért adják el, mások pedig néhány pillanatnyi élvezetért. A Sátán nekik is üveggyöngyöket ajánl.

Gondolkozz, ember, a lelkedről van szó!

Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal."

Jézus tehát azt mondja tanítványainak: Meg fogok halni, majd feltámadok, és eljövök az Atya dicsőségében a szent angyalokkal.

A Messiás tehát eljön még egyszer dicsőségben, hatalommal és megalapítja Isten országát.

De nem most. Ez alkalommal a Messiást elutasítják, átadják a főpapoknak és az írástudóknak, megölik, de harmadnapra föltámad, majd egy napon visszatér – mondja Jézus – az Atya dicsőségében a szent angyalokkal.

Azután így szólt hozzájuk: „Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal."

Vajon ezzel mit akart mondani Jézus?

Hiszen tanítványai, akik akkor ott álltak körülötte, mind meghaltak, és még nem láthattuk, hogy eljött volna Isten országa dicsőséggel és hatalommal.

Vajon Jézus tévedett?

Először is leszögezhetjük, hogy Jézus nem tévedett.

Ha az én igeértelmezésem azt sugallja, hogy Jézus tévedett, akkor velem van baj.
Ha az én igeértelmezésem nevetségessé teszi Jézust, és azt sugallja, hogy ostobaságokat beszélt, akkor helytelenül értelmezem az Igét.
És sokszor bizony az emberek félreértelmezik Jézus szavait.

*Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, felvitte csak őket külön egy magas hegyre, és szemük láttára elváltozott.
Ruhája olyan tündöklő fehérré lett, amilyenre nem tud ruhafestő fehéríteni a földön.
És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszélgettek Jézussal.*

Pétert, Jánost és Jakabot Jézus a Hermón hegyére vitte föl, hiszen ne feledjük, hogy akkor Cézária Filippi területén tartózkodtak, amely ennek a hegységnek a lábánál fekszik. Ott a hegyen pedig Jézus a szemük láttára elváltozott és megjelent nekik Illés Mózesrel együtt és beszélgettek Jézussal.

Jézus egy időutazásra vitte a tanítványokat, és ők megláthatták Jézust abban a dicsőségben, és azzal a hatalommal, amellyel visszatér majd a földre.
Isten tehát kiragadta őket a földi időzónából az örökkévalóságba, és látták Isten királyságát eljönni dicsőséggel és hatalommal.

Ezért mondta Jézus, hogy:

„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.”

Péter megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk ezért három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

Itt látjuk először azt a vágyat, hogy az izgalmas események helyszíneire földi szentélyt építsenek. Szegény Péter, ha tudta volna, hogy mibe sodorta a Szent Földet.

De vajon miért mondta ezt Péter? Azért, mert nem tudott mit mondani.

Ha azonban az ember nem tudja, mit mondjon, valószínűleg jobb, ha nem mond semmit. Egyesek azonban úgy érzik, hogy muszáj valamit mondaniuk, még ha nem is tudják, hogy mit mondjanak, és így valami butaságot mondanak. Pedig ilyenkor jobb, ha az ember nem mond semmit.

Jobb, ha az ember nem szól semmit, és engedi, hogy az emberek ostobának gondolják, minthogy kinyissa a száját, és a többiek minden kétségét eloszlassa ostobaságát illetően.

Péterék megijedtek, és Péter nem tudta, mit mondjon, ezért egy butácska ötlettel áll elő.

Mert nem tudta, mit mondjon, ugyanis annyira megrettentek.

De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”

A Zsidókhoz írt levél 1. fejezetében az első verstől a következőket olvashatjuk:

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.

A hegyen tehát ott volt Mózes.

Ő vajon mit jelképez? Azt, hogy Isten az Ő törvényén keresztül szól a népéhez.

Aztán Illés is megjelent. Ő pedig azt jelképezi, hogy Isten a prófétáin keresztül is szól az emberekhez.

És általában milyen részekre szokták bontani az Ószövetséget?

A törvényre illetve a prófétákra.

Emlékezzünk csak vissza, hogy Jézus gyakran mondta, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.

A zsidók 1:1-ben is a következőket olvashatjuk: *Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk.*

Vagyis a hegyen látjuk egyrészt Mózeset, aki a törvényt képviseli, illetve Illést, aki a prófétákat. Ott állnak a hegyen, Jézussal beszélgetnek, Isten pedig megszólal és ezt mondja:

„Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”

János1:17.: *Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg.*

Isten tehát azt mondja: reá hallgassatok!

Pedig még most is vannak olyanok, akik inkább szeretnének törvény alatt élni, ahelyett, hogy kegyelemben és igazságban éljenek, ami csak Jézus Krisztus által lehetséges.

De hadd ismételjem meg még egyszer, amit Isten mond: *„Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok!”*

Jézus nem mondott semmit, ami ellenkezett volna a törvénnyel és a prófétákkal. Jézus maga mondta, hogy nem azért jött, hogy eltörölje az eddigi dolgokat, hanem azért, hogy beteljesítse azokat. És Ő valóban beteljesítette a törvényt és a próféták tanításait, ezen keresztül pedig elhozta nekünk Isten dicsőséges kegyelmét is, amelyre az Istennel való kapcsolatunk épül.

És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül.

Amikor jöttek lefelé a hegyről, meghagyta nekik, hogy senkinek el ne mondják, amit láttak, hanem csak akkor, amikor az Emberfia már feltámadt a halottak közül.

Meg is jegyezték jól ezt az ígét, de tanakodtak maguk között: mit jelent feltámadni a halottak közül.

Ezért megkérdezték tőle: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?”

Péterék tehát felismerték, hogy Jézus a Messiás, de azt is tudták, hogy az írástudók azt mondják, Illésnek kell eljönnie a Messiás előtt.

Ő pedig így válaszolt: „Illés valóban előbb jön el és helyreállít mindent. Akkor viszont miért van megírva az Emberfiáról, hogy sok szenvedésben és megvetésben lesz része?”

Jézus tehát azt mondja a tanítványainak: Ti azt kérdezitek, hogyan lehetséges az, hogy

az Ige azt mondja, előbb Illésnek kell eljönnie. Én pedig azt kérdezem, hogyan lehet az, hogy az Emberfiának sok szenvedésben és megvetésben lesz része?

Jézus eljövételének egy másik aspektusára mutat rá.

Azt mondja, hogy valóban meg van írva, hogy Illés előbb jön el, és helyreállít mindent, de az is meg van írva, hogy az Emberfia, vagyis a Messiás sokat fog szenvedni.

Tehát a Messiás dicsőséggel és hatalommal jön el, és ezt megelőzően pedig Illés is eljön, és helyreállít mindent.

Másrészt Illés már eljött, Keresztelő János ugyanis betöltötte Illés hírnök szerepét.

Ezért Jézus így szólt: *De mondom nektek, hogy Illés már el is jött, és azt tették vele, amit csak akartak, ahogyan meg van írva róla.*”

Tehát még Keresztelő Jánost illetően is beteljesedtek az Írások.

Amikor a tanítványok közelébe értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, írástudókat is, akik vitatkoztak velük.

Amint meglátták Jézust, az egész sokaság nyomban megdöbbsent, és eléje futva köszöntötte őt.

Ő pedig megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztok velük?”

Jézus, a pásztor látja, hogy a nyáj bajban van. Ott vannak ezek az írástudók és kérdezzetnek a népet. Ő pedig azonnal a védelmükre kel, és megkérdezi tőlük: *Miről vitatkoztok velük?”*

Ilyen a szíve egy igazi pásztornak. Igyekszik megvédeni a nyáját a farkastól.

Itt a Calvary Chapelben az egyik alkalommal egy hétfő esti bibliaóra idején sokan befogadták Jézus Krisztust.

Én pedig elvonultam velük egy hátsó szobába és beszélgettünk.

Miután szolgáltam feléjük, kiléptem a szobából, és megpillantottam néhány öltönyös férfit.

Ez már önmagában is gyanakvóvá tett, mert abban az időben senki nem hordott öltönyt, főleg nem hétfő este. Azt vettem észre, hogy gyerekeket gyűjtöttek maguk köré, és nagy erőbedobással magyaráztak nekik valamit.

Szóltam a segédlekipásztornak, odamentünk hozzájuk, és félrevontuk őket, mert beszélni akartunk velük.

Láttam hát, hogy ezek az emberek olyan gyerekeket gyűjtöttek maguk köré, akik nagyon fiatalok voltak még az Úrban. Voltak olyanok közöttük, akik éppenhogy egy hete, két hete vagy egy hónapja tértek meg. Egyszerűen tudtam, hogy furcsa dolgokat mondanak nekik.

Így hát félrevontuk őket és megkérdeztem tőlük: Kik vagytok? És közben készen álltam, hogy előrántsam ostoromat, és a templomból kikergessem ezeket az embereket.

Elég mérges voltam, úgyhogy lerohantam őket: “Kik vagytok, miről beszélgettetek a gyerekekkel, honnan jöttetek, mit akartok?”

“Ó, de hát testvérem, dicsőség Istennek, halleluja, dicsőség Istennek, testvérem, halleluja, testvérem, testvérem...”

Nagyjából ezt válaszolták.

“Álljunk csak meg egy percre! Ne mondjátok nekem, hogy testvérem, hanem inkább azt mondjátok meg nekem, kik vagytok, honnan jöttök, és mit csináltok itt?”

Erre megint rázendítettek: "Ó, dicsőség Istennek, halleluja testvére, dicsőség Istennek!" "Nem válaszoltatok a kérdésekre", mondtam. És cselekedeteiből le tudtam vonni bizonyos következtetéseket, nem is volt lelki ítélőképességre szükség.

Erre a segédlelkipásztor csak annyit mondott: "Kifelé!"

Ők pedig tovább folytatták mondanivalójukat:

"De hát, dicsőség Istennek, halleluja, testvér! De hát testvérek vagyunk. Nem akartok Ti itt Santa Annában a helyi gyülekezetté válni?"

Én pedig csak annyit mondtam: "Most ugye vicceltek? Hogy mondhatnék olyat, hogy a mi gyülekezetünk az egyetlen olyan igaz gyülekezet ebben a városban, amely képviselője Krisztus testének? Miféle elképzelés ez?"

Sok nagyszerű gyülekezet van ebben a városban, és nem mi vagyunk az egyetlen igaz gyülekezet. Soha, de soha nem vehetnénk magunkra ezt a címet."

A segédlelkipásztor ismét csak ennyit mondott: "Kifelé!"

És ahogy kikísérte őket a parkolóba mindig csak azt hajtogatták: "Ó, de hát testvérem, dicsőség Istennek, halleluja testvér!"

A segédlelkipásztor pedig egészen az autójukig kísérte őket, és azt mondta: "Meg fogom várni, amíg elhajtanak a parkolóból, és kérem, hogy soha többet ne jöjjenek ide vissza!"

Ezek után nagyon is értem, hogyan érezhette magát Jézus, amikor látta, hogy az írástudók egyre inkább sarokba szorítják a nyáját, akik még olyan sok mindent nem értettek.

Így hát Jézus azonnal a védelmükre kel, és az írástudóknak szegezte a kérdést: „Miről vitakoztok velük?”

A sokaságból így felelt neki valaki: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van;

és amikor ez megragadja, úgy leteperi őt, hogy tajtékszik, fogát csikorgatja, és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták.”

Jézus így válaszolt nekik: „Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek?

Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt elém!”

Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tajtékszott.

Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?” Mire ő ezt válaszolta: „Gyermekkorától.”

Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!”

Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz.”

Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!”

Képzeljük csak el, milyen lehetett az apának ilyen állapotban látni a fiát! A fiú nem tudott beszélni, de ami még ennél is szörnyűbb volt, hogy rohamai voltak, vonaglott a teste, habzott a szája, csikorgatta a fogait. És amikor rohama volt, gyakran belevetette magát a tűzbe, és a vízbe. Mennyire összetörhette ez a látvány az apa szívét!

Végző elkeseredésében elhozta fiát Jézushoz.

A Sátán pedig még egy utolsó támadást indít. Ahogy az apa viszi gyermekét Jézushoz, akkor is rohama támad, a földre veti magát, habzik a szája.

Az apa pedig elkeseredettségében így kiált: „Ha tudsz valamit tenni, szánj meg minket, és

segíts rajtunk!” Jézus pedig ezt válaszolja: „Minden lehetséges annak, aki hisz!”

Micsoda dicsőséges ígéret ez. Minden lehetséges annak, aki hisz.

Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!” Segítség az életem azon területein, ahol még hitetlen vagyok!

Amikor meglátta Jézus, hogy összefut a sokaság, ráparancsolt a tisztátalan lélekre ezt mondva neki: „Te néma és süket lélek, megparancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé!”

Érdekes, hogy Jézus ezt is hozzáteszi, hogy: „Ne menj bele többé!”

Jézus a Máté 12:43-tól a következőket mondja:

„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál.

Akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem. Amikor odaér, gazdátlanul, kisépelve és felékesítve találja az

Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak, és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél.

Ezért adja itt ezt a parancsot Jézus a tisztátalan léleknek, hogy menj ki belőle, és ne menj bele többé.

Egyszer majd a démonokról is fogunk beszélgetni.

Igazából nem is szeretek ezzel a témakörrel foglalkozni, de néha elkerülhetetlen.

A jó hír az, hogy az Egyesült Államokban nincs sok valós megszállottság. Sokkal több olyan esetet látunk, amikor csak elképzelt megszállottságról van szó.

Ennek ellenére az Egyesült Államokban is megtapasztalható sokfajta démoni elnyomás, hiszen Isten gyermekeként nem test és vér ellen harcolunk, hanem fejedelemségek és hatalmasságok ellen, tehát szellemi harcban veszünk részt.

Az erős keresztény befolyásnak köszönhetően azért aránylag kevés valós megszállottság van ebben az országban. Sokkal több eset figyelhető meg más országokban, ahol az evangélium nem világít még elég fényesen.

Sajnálatos módon azonban Amerikában is növekszik ezeknek az eseteknek a száma, ahogy egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek az okkult és keleti vallások.

Erre az felkiáltott, erősen megrázta őt, és kiment belőle. A gyermek olyan lett, mint a halott, úgyszólván sokan azt mondták: vége van.

Jézus azonban kezét megragadva magához térítette, és az felkelt.

Amikor azután Jézus bement egy házba, tanítványai megkérdezték tőle maguk között: „Mi miért nem tudtuk kiűzni?”

Ez esetben úgy tűnt, nem volt rá hatalmuk.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal.”

Úgy tűnik, a démoni lelkeknek is létezik egy hierarchiája.

Az Efezusiakhoz írt levél felsorolása is erre enged következtetni: *Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.*

Úgy néz ki, hogy egyes démonok erősebbek, mint mások, és ezért nehezebben lehet őket kiűzni. És úgy tűnik, hogy ebben a fiúcskában is egy olyan démon lakott, akit a tanítványok nem tudtak kiűzni, csak Jézus.

Amikor a tanítványok később rákérdeznek, Jézus megmondja nekik: Ez a fajta semmivel sem üzhető ki, csak imádsággal és böjttel.

Onnan elindulva keresztülmentek Galileán, de nem akarta, hogy felismerje őt valaki, mert tanítani akarta tanítványait. Arról beszélt nekik, hogy az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de miután megölték, három nap múlva feltámad.

Vegyük észre, hogy Jézus ezt kihangsúlyozza, és próbálja felkészíteni tanítványait. A tanítványai már tudják, hogy Ő a Messiás, Jézus azonban, úgy is mondhatnánk, hogy a valódi Messiásra készíti fel őket, nem pedig arra a Messiásra, akinek az emberek gondolták a Megváltót.

Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek őt megkérdezni.

Megérkeztek Kapernaumba, és amikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok útközben?”

Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb?

De szégyellték ezt bevallani Jézusnak.

Ugye mi is voltunk már ilyen helyzetben, hogy ha Jézus rákérdezne, hogy mit mondtunk, akkor szégyellnénk azt elmondani neki.

Sőt, mindannyian tettünk már olyan dolgokat, amelyeket szégyellnénk Jézus előtt, és úgy csinálunk, mintha Jézus egyébként nem is tudna róluk.

Pedig tudatosítanunk kéne, hogy Jézus mindent tud, amit mondtunk, és mindent tud, amit teszünk.

A Zsidók 4:13-ban ezt olvassuk: *Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.*

Bizony nagyon is tudatosítanunk kellene Jézus jelenlétét. Mindig tisztában kell lennünk azzal, hogy előle nem tudunk elrejteni semmit.

Mivel tehát Jézus tudta, hogy min vitatkoztak a tanítványok, leült és tanítani kezdte őket.

Jézus nem feddi meg a tanítványokat, mert azon vitatkoztak, hogy ki lesz közülük a legnagyobb, és nem is kárhoztatja őket ezért.

Ehelyett inkább elmondja nekik, hogyan lehetnek a legnagyobbak.

Bizony Jézus hozzáállása gyakran nem felel meg az elvárásainknak. Amikor valamit elrontok, és elbukok, óhatatlanul is azt várom, hogy rám fog ripakodni.

Ehelyett azonban Ő együttérez velem.

Ahelyett, hogy elítélne a hibámért, leül, és elmondja nekem, hogyan tudom ezt a hibát a következő alkalommal elkerülni, és hogyan tudok sikert aratni.

Nagyon szeretem az Urat, mert soha nem kárhoztat, hanem mindig együtt érez velem, és mindig segítőkész.

A János 3:17-ben azt mondja Jézus: *Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.*
Majd hozzáteszi: *Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre,*

Én hiszek Jézusban.

Attól még nem vagyok tökéletes, hiszen van, hogy elbukok, de nem kerülök ítélet alá. Amikor elesek, Jézus nem kárhoztat engem, hanem megmutatja nekem, hogyan kell járnom.

A tanítványok egy nevetséges vitát folytatnak arról, hogy ki a legnagyobb. Jézus azonban nem ítéli el őket: Hogy lehettek ilyen ostobák, hogy ilyen semmiségen vitatkozok?

A legnagyobbak akartok lenni? Hát hadd mondjam el, mi a módja ennek.

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgája.”

A Márk 10:44-ben ezt olvassuk: *és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája.*

Jézus korábban, a 8. fejezetben a következőket mondta:

Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét érterem és az evangéliumért, megmenti azt.

Szóval, ha nagyok akartok lenni, hadd mutassam meg az utat. Nem úgy kell nagygyá válni, ahogy azt ti gondoljátok. Nem úgy lesztek nagygyá, ha könyököltök, és nyomultok, és mindenkin átgyázoltok, és ha másokat leromboltok, hogy föléjük kerekedhesetek.

Úgy válhattok nagygyá, hogy elkezdtetek egymást szolgálni.

Hadd ismételjem el még egyszer Jézus szavait: *aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája.*

A gyülekezet lekipásztorának is ezt a funkciót kell betöltenie. A gyülekezet szolgája ő. Mindenki szolgája.

Sokszor azt mondom azoknak, akik éppen akkor fogadták be Jézust, hogy egy nagyszerű előnyre tettek szert, mert hirtelen egy csomó szolgájuk lett.

Mi ugyanis itt a Calvaryban célul tűztük ki, hogy valóban szolgáljuk a gyülekezetet, mert az egész erről szól.

És Jézus is azt mondja: Ha nagy akarsz lenni, szolgálj a többieknek.

És kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte – ez enkem annyira tetszik –, majd ezt mondta nekik:

„Aki az ilyen kisgyermekkek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”

Jézus ezzel tulajdonképpen azt mondja:

Amit egy kisgyermekért tesztek, azt tulajdonképpen értem teszitek.

Abban a kultúrában a gyermekeket nagykorúságuk előtt szinte nem is tekintették személyeknek.

Valahogy senki nem akart időt szánni a gyermekekre. Egyszerűen engedték, hogy felnőjenek, és amikor nagykorúvá váltak egy csomó felelősséget helyeztek a nyakukba.

Jézus azonban azt mondja: szánjatok időt a gyermekekre, mert amit egy kisgyermekért teszel, valójában értem teszed.

*„Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be;
és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”*

Megfigyelhetjük, hogy a tanítványok gyakran tettek olyan megjegyzéseket, amelyek egyáltalán nem kapcsolódnak ahhoz, amit Jézus korábban mondott, mert nem is mindig értették, hogy mit mondott.

János ezt mondta neki: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket.”

Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.

Aki inni ad nektek egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony, mondom néktek, hogy el nem marad a jutalma.”

János itt bizonyos értelemben elkezd klikkesedni.

„Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket. De épp azt is mondhatná, hogy mivel nem volt református, eltiltottuk, mert nem követett minket. Jézus azonban azt mondja, hogy tanuljátok meg, hogy együtt kell működnötök. Hogyha ő az én nevemben teszi mindezt, akkor nem tud gyalázni engem. Hagyjátok őt békén.

Bárcsak rádöbbenne az egyház is egy napon, hogy mi mindannyian ugyanazt az Urat szolgáljuk! Bárcsak felismernénk, ki is a mi valódi ellenségünk.

Nem a szomszéd gyülekezet ...

Inkább együtt kellene munkálkodnunk Jézus Krisztus ügyéért.

Az egyház azonban annyira el van foglalva a belső harcokkal, versengésekkel, hogy közben nem is a valós ellenségre koncentrálnak, és így nem is tudjuk igazán lerombolni az ellenség építette falakat.

Ebben is szükségünk van az Úr segítségére. Bárcsak igazi egység uralkodna Krisztus egyházán belül! Bárcsak megtanulnánk szeretni egymást!

A közelmúltban voltunk Mexikóban, egy ottani közösségben.

Az Úr nagyon megáldja őket. Péntek este szerveztek egy összejövetelt, és több mint 900 ember jött el.

A mi gyülekezetünk az ottani mexikói közösségnek néhány ezer dollárt kölcsön adott, hogy tudjanak venni egy olyan épületet, ahol meg tudják tartani az istentiszteleteket, mert olyan gyorsan kezdett növekedni a gyülekezet, hogy mindenképpen szükségük volt egy helyre, ahol összegyűlhetnek.

Találtak is egy nagyszerű helyet, és megvették a kölcsönből. Természetesen megígérték, hogy egy bizonyos időn belül visszafizetik a kölcsönt. Közben azonban

hatalmas értékcsökkenés sújtotta a mexikói pénznemet, a pezót. Amikor ők tőlünk felvették a kölcsönt, akkor 1 dollár 25 pezót ért. Most pedig 1 dollár 70 pezó.

Mindannak ellenére tehát, hogy már 150 ezer dollárt visszafizettek nekünk pezóban, többel tartoznak nekünk most, mint amikor felvették tőlünk a kölcsönt az értékcsökkenés miatt. Mindez pedig nagyon aggasztotta őket, mert nem tudták, hogyan fogják tudni visszafizetni a kölcsönt.

Ezért összehívtak egy tanácskozást, és engem is meghívtak, és elmondták, hogy mennyire tanácstalanok, mert nem tudják, hogyan tudnák visszafizetni a teljes kölcsönt. Én pedig csak annyit mondtam: Felejtsétek el.

Mindannyian egy test vagyunk. Mi nem aggódunk a pénz miatt. Jézusban mi mindannyian egy test vagyunk.

És amíg fennáll ez a helyzet, és ilyen komoly gondban vagytok, felejtsétek el a kölcsön törlesztést. Bennünket ez egyáltalán nem aggaszt. Ti is az Úr munkáját végzitek itt, és mi mindannyian egy test részei vagyunk.

Egy kaliforniai missziós szervezetnek is adtunk kölcsön 300 ezer dollárt, hogy az ottani komplexumot megvásárolhassák. A kölcsönt két évvel ezelőtt kellett volna már visszafizetniük. De eddig még nem sikerült visszafizetniük azt.

Ezért elküldtek hozzánk egy bizottságot, bocsánatot kértek, elmondták, mennyire sajnálják, és elénk adták, hogy hogyan próbálják megoldani a problémát.

Én pedig azt mondtam: Ne aggódjatok emiatt, mert ti is az Úr munkáját végzitek. Mi nem aggódunk. Mi mindannyian az egyház vagyunk, egy test.

Bárcsak az egyház különböző részei is meglátnák ezt az igazságot, hogy mi mindannyian ugyanazt az Urat szolgáljuk! És mindannyian Krisztus testének tagjai vagyunk.

Előzőleg Jézus egy kisgyermeket ölel át, és arról beszél tanítványainak, hogy aki bármit is tesz ezért a kisgyermekért, azt érte teszi.

Erre János valami teljesen másról kezd beszélni. Egyfajta klikkesedésről tesz tanúbizonyságot. Jézus pedig válaszol, majd visszatér a gyermekhez.

„Aki pedig akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.”

Nekem nagyon tetszik az, hogy Jézus ilyen egyenesen és merészen fogalmaz.

A gyengéd, szelíd Jézus, karjában ezzel a kisgyermekkel azt mondja:

Ha valaki akár csak egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.

Egyébként látnotok kéne a Kapernaumban található malomkövet. Jó nagy és masszív, akkora, mint ez a pulpitus. Ha valakinek ezt a nyakába kötnék, és így dobnák be a tengerbe, nagyon gyorsan leérne a fenekére.

És valóban mennyire gonosz dolog kétségeket ültetni egy kisgyermek szívébe. Mennyire gonosz dolog, lerombolni a gyermekek csodálatos hitét?

Tudjátok, kiket hívok én fel, amikor beteg vagyok, hogy imádkozzanak értem?

A gyermekeket. Azt akarom, hogy ők imádkozzanak értem, mert ők nem kételkednek. Ilyenkor felhívom az unokáimat, hogy imádkozzanak értem.

Annyira gyönyörű, egyszerű az ő hitük Istenben.

És ki az a torz lelkű ember, aki megpróbálná tönkre tenni egy kisgyermek csodaszép hitét?

Akármilyen torz, perverz emberről van is szó, Jézus azt mondja: jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe dobják.

„Ha megbotránkoztat téged az egyik kezed, vágd le, mert jobb, ha csonkán mégy be az életre, mint ha két kézzel mégy a gyehennára, az olthatatlan tűzre, ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.

Ne feledjük, hogy ezek Jézus szavai. És én nem szeretnék sem hozzáadni, sem pedig elvenni az Ő szavaiból. Szerintem Jézus többet tud mindenről, mint Herbert W. Amstrong

vagy a Jehova tanúi.

Jobb tehát arra hallgatni, amit Jézus mond, mint arra, amit ezek az emberek mondanak. Jézus szerint ugyanis a pokol egy nagyon is létező hely, és arra kellene törekednünk, hogy azt minden áron elkerüljük. Jobb, ha csonkán éljük az életünket, mintha épen kerülünk a pokolra, ahol olthatatlan tűz lobog, ahol férgük nem pusztul el, és a tűz nem alszik el.

És ha az egyik lábad botránkoztat meg téged, vágd le; mert jobb, ha sántán mégy be az életre, mintha két lábbal vetnek a gyehennára, ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.

A görög eredetiben nem az a szó szerepel ebben az ígérésben, mint amit általában pokolként fordítunk, mert azt görögül Hádésznak hívják, ami a föld szívében levő időszakos lakóhelyre utal. Ott laknak a meg nem igazult holt lelkek.

De az ebben az ígérésben szereplő görög kifejezés a gehenna, magyarul gyehenna.

Ez azonban nem egy ideiglenes lakóhely. Ez a Sátánnak és az ő angyalainak végső lakóhelye. Isten nekik készítette ezt a helyet.

És azok, akik inkább a Sátán és az ő angyalai mellé állnak, ide kerülnek, és itt kell majd tölteniük az örökkévalóságot.

És ha az egyik szemed botránkoztat meg téged, vágd ki, mert jobb, ha fél szemmel mégy be az Isten országába, mint ha két szemmel vetnek a gyehennára, ahol férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik el.”

„Mert tűzzel sózatik meg mindenki.

Jó a só, de ha a só ízetlenné válik, hogyan adjátok vissza az ízét? Legyen bennetek

só, és békeességben éljetek egymással.”

MÁRK EVANGÉLIUMA 10-11. Fejezet

Jézus onnan elindulva elment Júdea határába és Jordánon túlra; újra sokaság gyülekezet hozzá, ő pedig szokása szerint ismét tanította őket.

Jézus utoljára hagyja el Galileát, és elindul Jeruzsálembe, ahol keresztre fogják feszíteni. Mindezt tudja és el is mondja a tanítványoknak, de ők még mindig nem értik. Krisztus fejében ez a tény teljesen világos. Ő tudja, hogy azért megy Jeruzsálembe, hogy keresztre feszítsék, és azért, hogy utána majd ismét feltámadjon.

Elhagyja tehát Galileát és dél felé indul, Judeán keresztül Jeruzsálembe. Az ammoniak és a moabiták területén keresztül halad át, és szokása szerint tanítja a sokaságot.

Farizeusok is mentek hozzá, és megkérdezték tőle, hogy szabad-e a férfinak elbocsátania a feleségét: ezzel kísértették Jézust.

Ez egy irányított kérdés volt, mert szerették volna csapdába ejteni, hisz azt gondolták, hogy a mózesi törvényekkel szembenálló válaszokat ad nekik. Be akarták bizonyítani a vele levő embereknek, hogy Ő egy tévtanító, és nem Mózes törvényét tanítja nekik, hanem valami mást.

A 2 Mózesben Isten azt mondta a népnek Mózesen keresztül, hogy ha egy férfi feleségül vett egy nőt, és valami tisztátalanságot talál benne, akkor válólevelet kell adjon neki. Ez egy kissé homályos, és persze mindig vannak emberek, akik rögtön rástartolnak az olyan területekre, amelyekre jó kifogásokat lehet találni.

Két különböző zsidó gondolkodás volt ezzel kapcsolatban, amelyeket híres rabbik képviseltek.

Shemáj azt tanította, hogy az egyetlen tisztátalanság az lehet az asszonyban, ha a vőlegény a nászéjszakán rájött hogy ő már nem volt szűz. Ekkor a férfinak joga volt a válásra.

Shemáj tehát leszűkítette a tisztátalanságot az asszony házasság előtti vagy alatti paráznaságára, és szerinte ez volt az egyetlen ok a válásra.

A másik csoport, amelyet Hallel rabbi képviselt, igencsak liberálisan értelmezte a tisztátalanság fogalmát. Pl. ha a férfinak nem tetszett az asszony öltözködése, ha áthallatszott a hangja a másik szobából, vagy ha olyan ételt készített, ami nem tetszett a férjnek, akkor ez is tisztátalanságnak számított, és egyben válóknak.

A zsidók nagyon megoszlottak e tekintetben, de természetesen Hallel rabbi gondolkodásmódja sokkal nagyobb népszerűségnek örvendett a férfiak között. Akabi rabbi pedig azt állította, hogy ha a férfi talált egy olyan asszonyt, aki jobban megfelelt neki, akkor ennek alapján is elválhatott a feleségétől.

Természetesen ezekkel a liberális értelmezésekkel teljesen értelmetlenné tették a törvényt.

Elég rendszeren megoszlottak közöttük a vélemények, ezért Jézus elé vitték az ügyet és megkérdezték tőle, hogy szabad-e a feleséget bármely okból elbocsájtani.

Ő azonban visszakérdezett: „Mit parancsolt nektek Mózes?”

*Azok ezt mondták: „Mózes megengedte a válólevél írását és az elbocsátást.”
Jézus erre így szólt hozzájuk: „Szívetek keménysége miatt írta nektek Mózes ezt a parancsolatot, mert a teremtés kezdete óta az embert férfivá és nővé teremtette az Isten. Ezért elhagyja az ember apját és anyját, és lesznek ketten egy testté, úgyszólván ők többé már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassa.”*

A liberális válások miatt szociális káosz alakult ki. Sok gyerek majdnem árva volt, mert semmiféle otthonnak nevezhető helyük nem volt gyerekkoruk során. Jézus ahelyett, hogy Mózes törvényét hozta volna elő, hisz azt mondta, hogy Mózes csak a szívük keménysége miatt adta nekik a válás lehetőségét, visszatért a kezdetekhez. Ott Isten az ideális változatot fogalmazta meg.

De mi is volt ez?

Először is abból a felismerésből indul ki, hogy sem a férfi, sem a feleség nem teljes egyedül, önmagában. Isten ezért teremtette egyiket nőnek és a másikat férfinak, hogy a kettő egygé váljon. A férfi kiegészíti a feleséget, és a feleség is kiegészíti a férjét.

Jézus tehát visszatért az alapokhoz, az Isten által megfogalmazott ideálhoz. De az ember nem tudta beteljesíteni ezt az ideált keményszívűsége és hajthatatlansága miatt, valamint azért mert nem akart megbocsájtani vagy adni a másiknak, hisz a házasság az adásról szól. Mindez tarthatatlan helyzetekhez vezetett, és ezért Mózes kimondta, hogy adjon válólevelet a feleségnek.

Manapság is a keményszívűség uralkodik, de Isten ideálja még mindig érvényben van: egy életre egy házasság. De ma is sokan vannak, akik hajthatatlanok, nem képesek adni és megbocsájtani, és ilyen körülmények között a házasság maga a pokol. Nagyon szerencsétlen helyzet az, amikor két személy tudatosan vagy tudat alatt egymás elpusztítását tartja szem előtt. Ez biztos, hogy nem az az ideál, amit Isten elképzelt. Az isteni ideál az, hogy ketten egygé legyenek a szeretet harmóniáján keresztül.

Nagyon nehéz e témáról beszélni, mert egyrészt nem szeretnénk azzal növelni a problémákat, hogy a válást és az újránházasodást megkönnyítjük. Isten nem ezt akarja, és Malakiásban kijelenti, hogy gyűlöli a válást. Ugyanakkor azokat a tarthatatlan helyzeteket is gyűlöli, amelyek néha a keményszívű emberek házasságát jellemzik.

Nem mondhatjuk tehát, hogy tedd, amit akarsz, úgysem számít. A mi óhajunk az Isten kedvében való járás kell legyen. Ha egy rossz házasságban élünk, akkor keresnünk kell megjavításának lehetőségeit: adni, megbocsájtani, szeretni és megérteni, hogy egygé válhassunk a házastársunkkal.

Másrészt viszont nem akarjuk azokat elítélni, akik keresztülmentek azon a keserű tapasztalaton, hogy papíron házások voltak ugyan, de a valóság mást mutatott, és sohasem volt Isten Lelke szerinti egység a házasságban. A helyzet tarthatatlansága, és saját maguk mentése miatt a felek a válás mellett kellett döntsenek, mert különben a házasság teljesen tönkretette volna őket.

Szerencsétlen dolog, hogy igen gyakran nagyon fiatal korban a párok azt hiszik, hogy örülten szerelmesek egymásba, és ragaszkodnak a házassághoz, mert már nem tudnak tovább várni. Aztán nemsokkal a tűz elmúlása után rájönnek arra, hogy teljesen összeférhetetlenek.

Valaki egyszer azt mondta, hogy egy olyan fontos döntést, mint a házasság, sohasem szabadna gyerekekre bízni. Ezért volt régen ez a szülők dolga, de persze annak is megvoltak a maga hátrányai.

Ha valaki tinédzserkorában megházasodik, és gyorsan kiderül, hogy ez egy tragikus hiba volt, és lehetetlen azzal a személlyel együtt élni, akkor, - és ez csak az én saját véleményem, nem az Úr parancsolata, - elválhat. Mert nem hiszem, hogy az Úr azt mondaná, hogy „na jól elrontottad a dolgot, most aztán szenvedjél egész életedben azért a hibáért, amit gyermekként elkövettél, és soha többé nem házasodhatsz.” De ez csak az én meggyőződésem.

Jézus szerette volna visszaállítani a házasság szentségének felismerését. A katolikus egyház szerint ez egy szentség, és azt hiszem igazuk van. Ez egy lelki munkának a látható megnyilvánulása, amelynek során Isten egy lelki köteléket teremt és a kettő egyé lesz. A megfelelő személlyel történő házasság földi mennyország lehet, de a nem megfelelő személlyel ez maga lehet a pokol.

Ezt főleg a fiataloknak mondom, akik még csak kacérkodnak a házasság gondolatával: imádkozzatok nagyon sokat a döntések előtt.

Mielőtt én megházasodtam, elvonultam imádkozni és böjtölni. Boldog vagyok, hogy a jó döntésre vezetett az Úr. Ezt a dolgot nem lehet a szívedre vagy az érzelmeidre hagyni, hanem imádkozva kell döntenie róla. Mert sokkal jobb, ha nem követsz el egy nagy hibát, semhogy később kelljen mindezt kijavítanod.

Nem hiszem, hogy Isten pokolra ítéli azt, aki elvált és újránházasodott. Ha újránházasodtál, akkor abból próbáld kihozni a lehető legjobbat, olyat amelyet az Isten akar. Szerintem butaság azt mondani, hogy már volt egy házasságom, úgyhogy jobb, ha tőled is elválok. Szerintem abba helyzetben kell maradj, amiben vagy. A Biblia azt mondja, hogy „az ember maradjon meg abban az elhívásban, amelyre elhívatott”.

Milyen állapotban voltál amikor Krisztus magához szólított? Lehet, hogy újránházasodtál? Akkor azon munkálkodj amiben vagy, hadd hozzon tisztességet és dicsőséget Istennek. Emlékezzünk Dávidra, aki Betsabéval követett el házasságtörést és később feleségül vette. Isten irgalmas és megbocsájtó volt vele, és a próféta azt mondta Dávidnak: megbocsájtattak a bűneid. Ugyanakkor megfizették az árat, mert elvesztették az első gyermeküket, de ennek ellenére Isten megbocsájtott nekik.

Lehet, hogy a házasság tekintetében szörnyű múlttal rendelkezel. Nem tudom, hogy egyesekkel tényleg nagyon nehéz lehet élni, vagy egyszerűen csak képtelenek megfelelő partnert találni maguknak. Lehet, hogy vesztes vagy a házasságban, de Isten képes segíteni még rajtad is, az Ő dicsőségére. A párok Krisztusban meg tudják oldani a nehézségeiket és rajta keresztül szeretettel teli kapcsolatba kerülhetnek egymással.

Otthon ismét megkérdezték őt erről a tanítványai.

Ő ezt mondta nekik: „Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el feleségül, házasságtörést követ el ellene; és ha az asszony bocsátja el férjét

Igen kevés lehetőség volt arra, hogy egy asszony elbocsássa a férjét. Ha például alaptalanul vádolta azzal, hogy nem volt szűz, amikor összeházasodtak, vagy a férj házasságtörést követett el, akkor az asszony elválhatott.

ha az asszony bocsátja el férjét, és máshoz megy férjhez, szintén házasságtörést követ el.”

Itt nincs szó az ártatlan félről, de az emberek mindig a kikapukat keresik.

Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak.

Még a mai napig is az a szokás a zsidóknál, hogy a rabbiktól áldást kérnek. Akkoriban az volt szokás, hogy a gyerekeket kb. egy éves korukba a rabbikhoz vitték, hogy azok megáldják őket. A szülők ezért vitték a gyerekeket Jézushoz, de a tanítványok azt mondták nekik, hogy ne zavarják az Urat, mert nagyon elfoglalt.

Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Emlékezzetek, hogy Jézus éppen útban van a kereszttel felé, és ennek a tudatnak a terhe nyomja a vállát. A tanítványok azt gondolták, hogy nincs ideje a gyerekekre, és ezért nem kellene a gyerekek Őt zavarják.

De Jézus azt mondta, hogy tévedtek: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.*

Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.”

Van valami nagyon gyönyörű a gyermekekben: szerintem a kisgyerekeknek természetes az Istenben való hit. Úgy gondolom, hogy az ateizmust meg kell tanulják, de az Istenben való hit ösztönszerűen bennük van. Olyan nagyszerűen egyszerű és gyönyörű a kisgyermek Isten hite.

Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Nagyon szeretem ezt a képet: Jézus átöleli a gyerekeket. Bizonyos vagyok benne, hogy a gyerekek ösztönösen vonzódtak hozzá.

Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Jézus így szólt hozzá: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül.

Sokan azt állítják, hogy Jézus megfeddte őt, mert ő jónak nevezte Jézust.

Én nem hiszem, hogy ez történt. Szerintem Jézus az ember tudatát akarta megvilágítani. Vagy azt mondja neki, hogy „én nem vagyok jó”, vagy azt, hogy „én vagyok Isten”, és szerintem az utóbbit állítja ezzel.

Gondolatébresztőként azt mondja neki: „miért hívtál engem jónak?”, „csak egy jó van és az az Isten”.

Miért is hívtál jónak? Mert én Isten vagyok.

Ez összhangban áll azzal, amit ezután mondott neki Jézus. Mert a többi állítása istenkáromlásnak számítana, ha nem azt mondaná, hogy én Isten vagyok.

Jézus a továbbiakban kifejti, hogy Isten kell legyen az életed középpontja, és kövess engem. A jelenlegi központ hibás, mert a pénzt helyezted a középpontba, de ha az Isten országába akarsz jönni, akkor új középpontra van szükséged: Isten kell legyen a középpont, hát kövess engem.

Tudod a parancsolatokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat.”

Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.”

Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled

Máté úgy írja, hogy az ifjú megkérdezte Jézust: „Mi hiányzik még?” És Jézus erre válaszolja ezt:

„Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.”

A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Amint már rámutattam, Jézus fő üzenete az ifjú számára nem az volt, hogy menj, és add minden vagyonodat a szegényeknek. A fő üzenete az volt, hogy menj, vedd fel a keresztedet és kövess engem. Viszont az ifjú nagy vagyona volt az akadály abban, hogy felvegye a keresztyét és kövesse Jézust.

Nem tudom, hogy a ti életetekben mi az, ami megakadályozza, hogy felvegyétek a keresztyeteket és kövessétek Jézust. Lehet, hogy ez egy kapcsolat, egy munka, egy ambíció, egy cél. Bármilyen is legyen az, ami megakadályozza, hogy felvegyétek a keresztyeteket, és Őt kövessétek, szabaduljatok meg tőle: ez az, amit Jézus mond. E fiatal ember számára egyszerűen csak megnevezte azt, hogy mi az ami akadályozza őt.

A fiatal ember istene a pénz volt, és Jézus azt mondta, hogy nem szolgálhatja Istent és a mammont egyszerre. Szabadulj meg az idegen istentől, gyere, kövess engem, és ismerd meg az igaz Istent.

Isten Igéje ma ugyanezt üzeni nekünk: Engedjük, hogy Isten kerüljön életünk középpontjába, kövessük Jézus Krisztust. Ez az út a mennyországba, ez az egyetlen út az örökéletbe. Bármilyen is legyen az, ami ezt megakadályozza, szabadulj meg tőle.

A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Nem ellentmondásos ez egy kicsit? Sokan azt gondolják, hogy csak egy ilyen nagy vagyonra lenne szükségem a boldogsághoz, itt van viszont egy ember, aki azért szomorú, mert nagy vagyona volt.

Ne gondoljátok, hogy ez az ifjú elveszett, mert ezt nem tudjuk. Lehet, hogy átgondolta azt, amit Jézus mondott, és behívatta szolgálóit, hogy mindent eladjanak és elajándékozzanak, majd követte Jézust. De az is lehet, hogy visszatért a nyomorúságába, és az élete további részét is úgy élte le, hogy a pénz volt az istene.

Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: „Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!”

A tanítványok megdöbbenek szavain,

... mert a zsidó gondolkodásmód szerint azt gondolták, hogy a gazdagság Isten áldása. Ha valakinek jól ment anyagilag, akkor az azért volt, mert Isten kiváltságosan kezelte és anyagilag megáldotta őt. Azt gondolták, hogy a vagyon egy ember hitének mutatója is volt, és ezért voltak a tanítványok ennyire megdöbbenve.

Hová gondolsz, Uram? Hát azt hittük, hogy a gazdagság a hitének mértékét mutatja, és a nagy hite miatt bízott rá Isten ilyen nagy vagyont. De Jézus darabokra szaggatja ezt a koncepciót.

És ma is vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy az anyagi gazdagság a lelki gazdagság következménye. Vannak akik azt prédikálják, hogy az istenfélő élet következménye az anyag jóllét. Pál azt mondja Timóteusnak, hogy „az ilyenektől fordulj el.”

A tanítványok megdöbbenek tehát

*Jézus azonban ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni azoknak, akik vagyonban bíznak!
Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni.”*

Vannak akik azt mondják, hogy a Tű-foka, egy kis kapu volt Jeruzsálem falában, és miután a nagy kapukat este bezárták, már csak ezen keresztül juthattak be a városba a későn érkezők. Tehát amikor Jézus arról szólt, hogy a gazdagnak nehéz Isten országába bejutni, akkor erre a kis kapura utalt, amelyen keresztül csak nagy nehézség árán tudtak bejutni a későn érkezők a tevéiket begyömöszölve a kis lyukon. De végül is nagy izzadság és erőfeszítés közepette meg lehetett oldani a dolgot. Jézus viszont nem erről beszélt!

Jézus egy lehetetlen dologról szólt itt, de mindig vannak olyanok, akik szeretnék a küszködő emberek elérhetőségébe helyezni a megváltást. Dolgozz keményebben, próbákozz erősebben, legyél őszintébb, mert akkor megválthatod magad. De ez nem így van! Jézus lehetetlennek kiáltotta ki ezt a vállalkozást.

*Ők még jobban megrökönyödtek, és ezt kérdezték egymás közt: „Akkor ki üdvözülhet?”
Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: „Az embereknek lehetetlen*

Istenem segíts, hogy megértsük: az ember nem tudja megmenteni önmagát. Ez lehetetlen!

*Jézus azt mondta a Gecsemáné kertben: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a pohárt.”
Ha az ember megmenthető más módon, akkor legyen úgy...*

„Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.”

Isten meg tud menteni téged is, mert nem vagy elérhetetlen számára. Nem láttuk-e már Istent ott munkálkodni, ahol az ember már régen feladta?

Voltak olyan emberek, akikre azt mondtam, hogy a megváltásuk lehetetlen, olyan mélyen vannak. Fel is adtam minden reményt velük kapcsolatban. De Isten ennek ellenére megmentette őket az Ő kegyelmének dicsőségével.

*Péter megszólalt, és ezt mondta neki: „Íme, mi elhagyunk mindent, és követőid lettünk.”
Jézus így szólt: „Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért*

Sokan közülük, a zsidó kultúra merevsége miatt, Jézus Krisztus befogadásakor elvesztették örökségeiket, családi kapcsolataikat, mivel kitzsítottak lettek, és istenkáromlóknak neveztettek. Sok zsidó családnál még egy temetési szertartást is megrendeztek, és halottnak nyilvánították azokat, akik Jézus Krisztust befogadták. Lehet, hogy Pál apostol a feleségét vesztette el emiatt.

Jézus azt mondta nekik, hogy

„Bizony, mondom néktek: senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket, és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet.

Lehet, hogy üldöztetésekben lesz részed, és sok dolgot elveszítesz, de százannyit kapsz vissza az Isten családjában. És biztosan vannak közöttetek is olyanok, akiknek a Jézus Krisztusban vetett hite szakadást okozott a családi kapcsolataitokban.

Mikor pedig felfelé mentek a Jeruzsálembe vezető úton, Jézus előttük haladt. Akik vele voltak, álmélkodtak; akik pedig mégis követték, féltek. Ekkor újra maga mellé vette a tizenkettőt, és beszélni kezdett nekik arról, ami vele történni fog:

„Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, kigúnyolják és leköpi, megkorbácsolják és megölik, de három nap múlva feltámad.”

Figyeljétek meg, hogy mit mond: a főpapok és az írástudók ítélik majd halálra, de a pogányoknak adják át, akik leköpi, megkorbácsolják és megölik. A római katonák voltak azok, akik bíbor palástot adtak rá, és gúnyolódtak vele, hogy „Üdvözlégy, zsidók királya”, majd megkorbácsolták, leköpték és meg is ölték.

Ekkor hozzálépett Jakab és János, a Zebedeus két fia, és így szóltak hozzá: „Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk, amit kérünk.”

Jézus megkérdezte tőlük: „Mit szeretnétek, mit tegyek meg nektek?”

Ők pedig ezt mondták neki: „Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, a másikunk a bal kezed felől üljön majd dicsőséges uralkodásod idején.”

Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Vajon ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én kiiszom, és meg tudtok-e keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?”

Mire ők így feleltek neki: „Meg tudjuk tenni.” Jézus ekkor ezt mondta nekik: „Azt a poharat, amelyből én iszom, kiisszátok...”

Heródes üldözni kezdte az egyházat és lefejeztette Jakabot, és így ő lett az egyik legkorábbi mártír.

„Azt a poharat, amelyből én iszom, kiisszátok, és azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de hogy ki üljön jobb vagy bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni, mert azoké lesz az, akiknek elkészítettett.”

Isten eleve elrendelte mindezt, és az azoknak adatik meg, akiknek előre elrendeltetett.

Emlékeztek, hogy néhány fejezettel korábban, amikor Cezáreából jöttek vissza, a tanítványok vitatkoztak egymással, hogy ki lesz a legnagyobb Isten országában. A házba érve Jézus megkérdezte, hogy „miről vitatkoztatok?” „Semmiről”, mondták, mert nem merték bevallani.

Itt viszont Jakab és János kérik ezt a szívességet, és az előkelő helyre hajtanak.

Amikor ezt a tíz tanítvány meghallotta, megharagudott Jakabra és Jánosra.

Mennyire tipikus ez a fajta felindulás, ugyanakkor mindnyájan ugyanarra a dologra gondoltak.

De Jézus odahívta őket, és így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok; és aki első akar lenni közöttetek, az legyen mindenki rabszolgája.

Az Isten országa különbözik az emberek országától, mert az Isten országában az első kell szolgáljon mindenkit.

Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

A nagysághoz vezető út a szolgálaton keresztül vezet. Fontos megérteni, hogy az emberek szolgálatán keresztül Istent szolgálom. Bármit tesztek, tegyétek az Úr dicsőségére. Fel kell ismerjünk, hogy az Úr szolgálata tulajdonképpen az emberek szolgálatát jelenti. A nagysághoz vezető út az alázatosság útja.

Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett.

Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!”

Bizonyára hallotta, hogy a sokaság elhalad mellette, hiszen a vakok nagyon jó hallással rendelkeznek, és megkérdezte a közeli emberektől, hogy mi van, mi történik? És mondták neki, hogy a názáreti Jézus halad el mellettük. Erre az öreg Bartimeus azt mondta magában: ez az én esélyem!

Így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!”

Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Jézus megállt és ezt mondta: „Hívjátok ide!” Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: „Bízzál! Kelj fel! Hív téged!”

Ő pedig ledobta felsőruháját...

Egyesek szerint a felsőruhája az akkori tipikus koldusruha volt, amely megkülönböztető jel volt. Most viszont eldobta magától, mert már hitből cselekedve tudta, hogy többé nem kell kéregeessen. Tudta, hogy ha Jézushoz megy, akkor látni fog és megváltozik az élete.

Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz.

Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” A vak ezt mondta: „Mester, hogy újra lássak.”

Jézus ekkor így szólt hozzá: „Menj el, a hited megtartott téged.”

Lehet, hogy Jézus látta, amikor ledobta a koldusruháját, látta szívének hitét.

És azonnal újra látott, és követte őt az úton.

Gyönyörű történet!

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél, elküldött tanítványai közül kettőt,

és így szólt hozzájuk: „Menjetek az elöttetek levő faluba, és mindjárt, amint beértek, találtok egy számarcsikót megkötve, amelyen még nem ült soha senki: oldjátok el, és hozzátok ide.

Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért teszitek ezt? - mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi.”

El is mentek, meg is találták a szamárcsikót az ajtó elé kötve kinn az utcán, és eloldották.

Az ott álldogálók közül néhányan megkérdezték tőlük: „Miért teszitek ezt, miért oldjátok el a szamárcsikót?”

Ők pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta; és akkor elengedték őket.

Elvitték tehát Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, ő pedig felült rá.

Sokan felsőruhájukat terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat;

akik pedig előtte és utána mentek, ezt kiáltották: „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!”

Jézus ekkor bement Jeruzsálemben a templomba; mikor pedig már mindent megnézett, és mivel már későre járt az idő, kiment Betániába a tizenkettővel.

Mindez vasárnap történik, amikor Jézus bevonul Jeruzsálemben egy szamárcsikó hátán. Máté és Lukács evangéliuma részletesebben írja le mindezt. Elmondják, hogy a farizeusok ellenkeztek a tanítványok kiáltásaival kapcsolatban, s azt állították, hogy mindez istenkáromlás.

Ez volt az első alkalom, hogy Jézus nyilvánosan megengedte, hogy Messiásként ünnepeljék Őt.

A 118.-ik zsoltárt énekelték, amely a Messiás próféciját tartalmazza:

Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő.

Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.

Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!

Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét!

Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából.

A farizeusok ezt istenkáromlásnak vették, és mondták Jézusnak, hogy állítsa meg az ünneplést, de Ő azt felelte, hogy „Ha megállítanám őket, akkor ezek a kövek kiáltanának helyettük.”

Jézus beteljesítette a Zakariás 9:9-ben található prófeciát:

Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, szamárcsikó hátán.

És lám, Jézus egy szamárcsikón ülve jön, amint az Írások megjövendölték ezt.

Másnap pedig, amikor Betániából elindultak, megéhezett,

és messziről meglátva egy zöldellő fügefát, odament, hátha talál rajta valamit. De amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert nem volt fügeérés ideje.

Mindez áprilisban történt, és a fügek csak nyárára szokta megérni. Izraelben viszont van egy úgynevezett előérés is, és már február-márciusban láthatunk hatalmas nagy érett fügeket a fákon. Ezek gyakran még a fa kizöldülését megelőzve teremnek, és mire a levelek előbújnak, ezek a fügek már egészen nagyok lesznek. Ezért gondolta Jézus, hogy ha már levelek vannak a fán, akkor lehet, hogy előéresből származó fület is talál rajta.

Jézus megszólalt, és ezt mondta a fának: „Senki ne egyék rólad gyümölcsöt, soha többé.” A tanítványai is hallották ezt.

Azután Jeruzsálembé értek. Bemenne a templomba, Jézus kezdte kiűzni azokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, felborította a pénzváltók asztalait, a galambárosok székeit,

és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen át a templomra.

Útjuk lerövidítésére használták sokan a templomot, de Jézus megállította őket. Ez a második alkalom, hogy Jézus megtisztítja a templomot. Szolgálatának kezdetén János bemutatja, hogy hogyan tisztította meg azt, és most itt van ismét. Azokra súlyt le, akik Isten dolgaiból kereskedelmet akarnak csinálni.

A templomban pénzt váltottak, hisz a papok nem fogadták el a római pénzekben adott adományokat, mert azok szerintük tisztátalanok voltak. Az egyetlen elfogadható pénzforma a zsidó shekel volt, de mindenki a római pénzeket használta, és ezért azokat át kellett váltani zsidó pénzre. A pénzváltók pedig ott ültek a templomban, és csillagászati árfolyamon váltották át a római pénzt, gyakorlatilag megkopasztva azokat, akik Istennek akarták adni a pénzüket.

Ha egy galambot akartál áldozni Istennek, akkor csak a templomban kapható kóser galambot áldozhattad, amit a pap elfogadott, és ezt általában a szegények áldozták, hisz nem tudtak bárányt vagy kost vásárolni, mert nem volt rá pénzük. A templomon kívül egy galamb 50 forintba került, de a pap olyan tüzetesen megvizsgálta, hogy mindig talált benne hibát, és ezért kiküldte azt a templomból. A templomban eladott galambokkal kapcsolatban nem volt kivetnivalójuk, csak hogy azokért 2000 Ft-t kellett fizetni. Így rabolták ki az embereket.

Mindez felbőszítette Jézust, mert látta, hogy az emberek Istenhez akarnak jönni, és ezt akadályozzák meg a templomban.

Azután így tanította őket: „Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek.”

Vajon mit mondana Jézus, ha meglátná, hogy mi folyik manapság egyes templomokban?

Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és keresték a módját, hogyan veszítsék el. Féltek ugyanis tőle, mert tanítása magával ragadta az egész sokaságot.

Amikor azután este lett, kimentek a városon kívülre.

Korán reggel, amikor elmentek a fügefa mellett, észrevették, hogy az gyökerestől kiszáradt.

Péter visszaemlékezve így szólt hozzá: „Mester, nézd: a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.”

A fügefa Izrael nemzeti szimbóluma volt. Itt egy tipikus kép: Jézus Messiásként eljött a nemzethez, hogy megkapja a gyümölcsöket. Emlékeztek a Jézus által mondott példázatra:

Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót készített, és őrtornyot épített benne, azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.

Amikor elérkezett a szüret ideje, elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy vegyék át a neki járó termést.

A munkások megfogták szolgálait, és kit megvertek, kit megölték, kit pedig megköveztek közülük.

Aztán ismét küldött szolgálait, többet, mint először, de ugyanígy bántak azokkal is.

Utoljára pedig fiát küldte el hozzájuk, mert úgy gondolta: A fiamat meg fogják becsülni.

De amikor a munkások meglátták a fiát, így szóltak maguk között: Ez az örökös: gyertek, öljük meg, és azután mienk lesz az öröksége.

Majd megfogták, kidobták a szőlőn kívülre, és megölték.

Vajon majd ha megjön a szőlő ura, mit tesz ezekkel a munkásokkal?”

Ezt felelték neki: „Mivel gonoszak, ő is gonoszul veszi el őket, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, akik megadják a termést a maga idejében.”

Isten gyümölcsöt várt Izrael nemzetétől.

Az Ézsaiás 6.-ban olvashatjuk, hogy Isten betelepítette a szőlőlugast, körbeásta, kiépítette az öntözőrendszert, gondozta, de amikor a gyümölcsérés ideje eljött csak vadszőlőt talált, nem volt valódi termés.

Másoknak adta hát a szőlőt, akik majd valódi gyümölcsöt fognak teremni.

És pontosan ez az, amit Jézus előre megjövendöl: Izrael nem teremte meg az Isten által óhajtott gyümölcsöt, ezért elszáradnak és meghalnak, és Isten más nemzeteknek fogja adni a szőlőt, akik gyümölcsöt fognak teremni.

Jézus gyümölcstermést vár, amikor ezt mondja:

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.

Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.

Maradjatok énbennem, és én tibennetek...

Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

Izrael elbukot, és amikor Jézus a fügefához ért, akkor látta, hogy nincs rajta gyümölcs, ezért megátkozta, mire ez elszáradt és meghalt.

Most pedig a mi életünkből várja a gyümölcsöt, a Lélek gyümölcse pedig a szeretet. Mennyire vágyik Isten arra, hogy ezt a szeretetet megkapja tőlünk! Mert Ő gyümölcsöt keres a kertjében.

Péter visszaemlékezve így szólt hozzá: „Mester, nézd: a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.”

Jézus így válaszolt nekik: „Higgyetek Istenben!

Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magadat tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik -, annak meg is adatik az.

Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.

Milyen hatalmas ígéret ez az imádsággal kapcsolatban!

De figyeljetek meg, hogy kinek mondta ezt Jézus. A sokaságnak?

Nem, hanem a tanítványainak.

Kiknek tette hát az imádsággal kapcsolatos hatalmas ígéreteket? A tanítványainak.

És ki az ő tanítványa? Aki megtagadja önmagát, felveszi a keresztyét és Őt követi.

Tehát ez nem egy olyan ígéret, amely mindenkire vonatkozik, aki csak kiszól valamit a száján, és már meg is kapja. Egy új Mercit akarok! Egy házat a Rózsadombon! Kimondtam, és meg is lesz, dicsőség Istennek, halleluja!

Mi az első követelmény a tanítványsággal kapcsolatban? Tagadd meg önmagad! De álljunk csak meg egy pillanatra! A Rózsadombi ház az önmegtagadást jelenti?

Ezeket az ígéreteket csak azoknak tette Jézus, akik megtagadva önmagukat felvették a maguk keresztyét és Jézust követik. Ennek következtében pedig az imádság erejét sohasem használják arra, hogy saját kívánságaikat elégítsék ki, hanem arra, hogy Istennek szerezzenek dicsőséget.

És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.

Ha pedig ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket.

- Ez igen súlyos kijelentés.
- De mit ért ez alatt?
- Amit mondott!
- Igen, de akkor hol van a kegyelem?
- Nem tudom.
- Akkor ez nem munkálkodásról szól?
- Ne kérdd, hogy megváltoztassam Jézus szavait.
- De akkor hogyan tudod ezt a kegyelemmel összeegyeztetni?
- Nem tudom.
- Akkor mit teszel?
- Megbocsájtok!

A megbocsájtás azt mutatja, hogy Krisztus valóban bennem lakozik, mert aki azt állítja, hogy Benne él, úgy kell élnie, ahogy Ő is élt.

Amikor a kereszthez szögezték, azt mondta: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.”

Ha én is úgy élek, mint Ő, akkor én is meg kell bocsássak. És Jézus azt mondta, hogy Ha pedig ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket. A megbocsájtó lélek annak a fő ismertető jele, hogy én valóban Isten gyermeke vagyok.

Ismét bementek Jeruzsálembe. És miközben Jézus körüljárt a templomban, odamentek a főpapok, az írástudók és a vének, és így szóltak hozzá: „Milyen hatalommal cselekszed ezeket, és ki adta neked a hatalmat arra, hogy ilyeneket tegyél?”

Sokan ugyanezt a kérdést teszik fel a mi fiatal lelkipásztorainknak: „Ki adta nektek a hatalmat arra, hogy bemelegítsétek az embereket? Ki adta nektek a hatalmat arra, hogy lelkipásztorok legyetek?”

Főleg a mormonok kérdezik ezt, mert szerintük csak az ő 12 apostoluk adhat hatalmat.

Jézus így válaszolt nekik: „Én is kérdezek tőletek valamit, feleljetek rá, és megmondom nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

Vajon a János keresztsége mennyből való volt-e vagy emberektől? Erre válaszoljatok nekem.”

Azok pedig így tanakodtak maguk között: „Ha azt mondjuk: a mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki?

Vagy talán mondjuk azt: emberektől?” De féltek a sokaságtól, mert Jánosról mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.

Ezért így feleltek Jézusnak: „Nem tudjuk.” Jézus erre így szólt hozzájuk: „Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.”

Jézus azt mondta, hogy „tiszták vagytok az általam mondott szavak által”. Isten adja, hogy az Ő Igéje így tisztítsa meg benneteket is, hogy minél több gyümölcsöt teremhessetek az Ő dicsőségére.

MÁRK EVANGÉLIUMA

12. Fejezet

Jézus élete utolsó hetének keddjén vagyunk. Jézus a templomban van, egy nappal azután, hogy ismét megtisztította a templomot.

Vasárnap ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe, kedden pedig visszatér templomba tanítványaival, ahol a vallási vezetők azonnal megkérdezik tőle, hogy milyen hatalommal cselekszik, és kitől kapta a hatalmat minderre.

A fejezet elején Jézus egy példázatot mesél el nekik:

„Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott, és őrtornyot épített. Azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.

Az Ézsaiás 5-ből láthatjuk, hogy pontosan értették, hogy mire akar Jézus kilyukadni:

Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon.

Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett!

Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt!

Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt?

Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy leleljenek, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják!

Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt!

A Seregek URának szőlője: Izraelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gazság!

Amikor tehát Jézus így szólt: „Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott, és őrtornyot épített”, akkor a hallgatóság fejében Jézus szavai azonnal összekapcsolódtak az Ézsaiás 5-el.

Azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott.

Majd amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy megkapja a részét a szőlő terméséből.

De azok megfogták a szolgát, megverték, és elküldték üres kézzel.

Ismét elküldött hozzájuk egy másik szolgát, ezt meg fejbe verték, és meggyalázták.

Újból küldött egy szolgát; ezt megölték, azután sok más szolgát is, akik közül némelyeket megverték, másokat megölték.

Egyvalakije volt még, a szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, mert így szólt: Fiamat meg fogják becsülni.

A munkások azonban ezt mondták maguk között: Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség!

Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre.

Mit tesz hát majd a szőlő ura?

A példázat üzenete egyértelmű. A vallási vezetők ellen emeli fel hangját, a munkások ellen, akikre a gazda rábízta szőlős kertjét, Izrael népét. Az Úr pedig elküldte hozzájuk szolgálókat, a prófétákat, de rosszul bántak velük, megverték megkövezték őket, és sokat közülük meg is öltek. Ezért végül Isten azt mondja: „Elküldöm az én szeretett Fiamat.”

Jézus tehát másként jön el, nem prófétaként, hanem Isten Fiaként. A vallási vezetők azonban elhatározták, hogy megszabadulnak tőle, hogy így módon ők birtokolhassák a szőlős kertet.

A kérdés: „Mit tesz hát majd a szőlő Ura?” vagyis Isten.

Eljön, és elveszíti a munkásokat, azután másoknak adja a szőlőt.

Az előző fejezetben láttuk, hogy Jézus megátkozta a fügefát, és ennek következtében a fügefa kiszáradt. Azért átkozta meg, mert nem termett gyümölcsöt; Izrael népe nem töltötte be Istentől kapott elhívását. Isten az Ő különleges népének jelölte ki Izraelt, ők azonban nem termették az Isten által várt gyümölcsöt.

Mit tesz hát a szőlő Ura? Elveszi ezektől a munkásoktól a kiváltságot és a lehetőséget, és másnak adja, és ezzel megnyílik az ajtó a pogányok előtt.

Jézus megprófétálja, hogy az eljövendő korban nem a zsidók, hanem a pogányok között munkálkodik majd Isten.

Ezért láthatjuk ma is, hogy a Szentlélek milyen hatalmas módon munkálkodik azokban a nem zsidókban, akik hitüket Jézus Krisztusba vetették.

Jézus a 118.-ik zsoltárból idéz, amely megjövendölte a Messiás dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe.

Ezt az írást sem olvastátok: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?”

A 118.-ik zsoltár 22.-ik versét, az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; Ezt gyakran idézik az Újszövetségben. Péter is ezt idézte, amikor beszédet tartott a vallási vezetők előtt az Apostolok cselekedetei 4-ben. És Pál is idézi ezt a rómaiakhoz és az efezusiakhoz írt levelében.

A kő egyértelműen Jézust jelenti. A Dániel 2:35-ben egy prófeciát találunk arról a kőről, amelyet nem emberi kéz alkotott, amely ledöntötte a szobrot, nagy hegygé lett, és elfoglalta az egész földet. Ez a kő Jézus Krisztus, akit az építők, a vallási vezetők megvetnek, pedig Ő maga a sarokkő.

Van egy érdekes történet Salamon templomának építéséről. A templom építőköveit a kőbányában faragták ki, majd odaszállították a templom helyére, és egymásra rakták őket. Ezeket olyan tökéletesen faragták ki, hogy az összeillesztésnél nem volt szükség habarcsra, hogy az összetartsa őket, mert egy késhegynyi rés sem maradt az egymásra rakott kövek között.

A szállítás előtt minden kőtömböt megjelöltek, hogy a helyszínen tudják, hogy az hova kell kerüljön a templom szerkezetében. A történet szerint egyszer érkezett a kőfaragóktól egy olyan kőtömb, amit az építők nem ismertek fel, mert úgy tűnt, hogy a szerkezetben sehol sem volt hely számára. Mivel nem tudtak vele mit kezdeni, félredobták a követ.

Miután felépítették a templomot, évek múltán kezdtek keresni a sarokkövet. Üzentek a kőbányába, hogy küldjék el, de a kőfaragók leellenőrizték az elküldött kövek listáját, és azt mondták, hogy azt a követ már elküldték.

-De nem kaptuk meg.

-Pedig innen elküldtük.

Akkor valakinek eszébe jutott, hogy egyszer érkezett egy olyan kő, amivel nem tudtak mit kezdeni, ezért félredobták.

A kő még most is ott állt, benőtte a gaz, de megtalálták. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az volt az épület sarokköve.

A 118.-ik zsoltárban olvasottak alapján ez hatalmas prófétikus jelentőséggel bír:

*Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő;
az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?"*

Jézus tehát ebből a jól ismert zsoltárból idéz, és biztosítja őket affelől, hogy Ő maga a sarokkő, amelyre a zsoltár utal.

Ekkor szerették volna elfogni őt

Felismerték, hogy Jézus ellenük szólt ezzel a példázattal.

Ekkor szerették volna elfogni őt, de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluuk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek.

Elküldtek hozzá a farizeusok és a Heródes-pártiak közül néhányat, hogy szóval csalják tőrbe.

Odamentek tehát, és így szóltak hozzá: „Mester, tudjuk, hogy igaz vagy, és nem tartasz senkitől, mert nem veszed figyelembe az emberek tekintélyét, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját.

Bámulatos szavak ezek. Biztosan megpróbálták szavaikkal elvarázsolni Jézust, majd rátértek a kérdésre, amellyel csapdába akarták csalni Őt:

Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem? Fizessük-e, vagy ne fizessük?"

Júdea római tartomány volt, ezért a kormányzót közvetlenül Rómából nevezték ki, és adókat rőttak ki a Judeában élőkre.

Három alapvető adó létezett. Az ember tulajdonában levő földbirtok után tizedet kellett fizetni a gabona termésből, ötödöt pedig a gyümölcsökből.

A második adó egy 5 százalékos jövedelemadó volt, a harmadik pedig egy dénár volt minden évben, és ezt a pusztai létezésért kellett fizesse minden élő ember a római kormányznak.

A zsidók gyűlölték ezt az adórendszert, és nem akarták elismerni a felettük levő római uralmat. A Jézusnak feltett kérdést nagyon ügyesen kitalálták, mert bárhogy is válaszolt volna Jézus, csak vesztesként kerülhetett ki a helyzetből. Ha azt válaszolja, hogy helyes adót fizetni a császárnak, akkor a zsidók, akik gyűlölték az adót, elfordulnak tőle, és többet nem hallgatnak rá. Ha azonban azt mondja, hogy nem kell adót fizetni a császárnak, akkor azonnal beárulhatják őt, és elfogathatják ellenállás szításának vádjával. Úgy gondolták, hogy Jézus ebből a ravasz kérdésből nem tud majd kimenekülni.

Ő pedig ismerve képmutatásukat, ezt mondta nekik: „Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hogy megnézzem.”

A dénáron a mindenkori császár, abban az időben Titusz arcképe volt. Érdekes, hogy Jézusnál nem volt egy dénár, hanem kérnie kellett egyet.

Hoztak egyet, és akkor Jézus megkérdezte: „Kié ez a kép és ez a felirat?” Ők pedig így feleltek: „A császáré.”

Ekkor Jézus ezt mondta nekik: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”

Alapjában véve ezek az érmék a császár, a kormány tulajdonát képezték. Az emberek használták őket, mert a kormány megengedte ezt nekik, és ez napjainkban is így van.

Jézus nagyszerűen kerülte el az előkészített csapdát.

*És igen elcsodálóztak rajta.
Ezután szadduceusok is jöttek hozzá*

A papok általában a szadduceusok közül kerültek ki, és ebben az időszakban a főpap is mindig szadduceus volt. Ezek materialisták voltak, nem voltak lelki emberek, de a vallási hatalom az ő kezükben volt. Nem hittek az angyalokban és a halálból való feltámadásban sem.

Ezután szadduceusok is jöttek hozzá, akik azt mondják, hogy nincs feltámadás, és ezt kérdezték tőle:

„Mester, Mózes előírta nekünk, hogyha valakinek a testvére meghal, és asszonyt hagy hátra, de nem hagy gyermeket, akkor a testvére vegye el az asszonyt, és támasszon utódot az ő testvéérének.

Ez valóban Mózes törvényének része volt, a Mózes 5-ben olvashatunk erről. A fő cél az volt, hogy a család neve ne haljon ki Izraelben. E törvény szerint ha valaki megnősült, és meghalt mielőtt gyermekeket nemzhetett volna, a fiútestvérre hárult az a felelősség, hogy feleségül vegye az özvegyet, és a házasságukból születendő első fiú az elhunyt testvér nevét viselte, hogy a meghalt testvér neve ne haljon ki.

Tételezzük fel, hogy te vagy az idő előtt meghalt férfi, és az öcséd nem akarja feleségül venni a megözvegyült feleségedet, mert az asszony veled rosszul bánt, és ezt az öcséd is látta. Ilyen esetben el kellett menni a város kapujához, ahol a vének összegyűltek, hogy ítéletet hozzanak, és a férfi ezt mondhatta:

Meghalt a testvérem gyermektelenül, de az özvegyét nem akarom feleségül venni. Ezután levette saruját és átnyújtotta azt az asszonynak, ami azt jelenthette: „Asszony, ami engem illet, te egy ósdi piszkos cipő vagy. Semmi szín alatt nem veszek feleségül.” Az asszony pedig ilyenkor arcul köpte a férfit, és a férfi így mentesült a felelősség alól, viszont ettől kezdve úgy hívták, hogy a „saru levevő” férfi. Ez a név arról árulkodott, hogy ő nem volt hajlandó megtenni azt, ami kötelessége lett volna.

Mózes első könyvében még a törvény előtt azt olvashatjuk, hogy Júda, Jákob fia csatlakozott egy adullámi emberhez, akinek Hírám volt a neve, és ott meglátott egy leányt, akit feleségül vett, és ő gyermeket szült neki, akit Érnek nevezett el. Érnek Támár lett a felesége, de Ér meghalt, és a második fiú vette el őt feleségül, de ő is meghalt. Volt Judának még egy fia, de még nagyon fiatal volt, ezért Júda azt mondta Támárnak, *Maradj özvegyen apád házában, amíg felnő a fiam, Sélá.*

Támár prostituátnak öltözött, kiült az út szélére, és várta, hogy elhaladjon ott Júda, aki ekkor már idős ember volt. Júda csatlakozott hozzá az úton, és ezt mondta: Hadd menjek be hozzád! Mert nem tudta, hogy a menyé az. De ő azt kérdezte: Mit adsz nekem, ha bejössz hozzám?

Júda végül egy gyűrűt adott neki, és innen származik az, hogy a gyűrű a mi ígéretünk szimbóluma. Júda a gyűrűt zálogba adta Támárnak, mert megígérte, hogy küld neki egy kecskét a nyájából. Támár nem bízott benne és azért kérte a zálogot tőle, hogy biztosítsa magát affelől, hogy Júda biztosan elküldi a kecskét. Ezután Júda bement hozzá.

Támár úgy érezte, hogy őt becsapták, mert Júda nem akarta neki adni a harmadik fiát. Ezért elfátyolozta az arcát, hogy Júdát elcsábítsa. Miután Júda hazament, elküldött egy szolgát a kecskével, hogy kérje vissza a gyűrűt Támártól. A szolgó nem találta már ott Támárt.

Akkor megkérdezte annak a helynek a lakóit: Hol van az a parázna nő, aki Énaimnál az útfélen volt? Azok ezt felelték: Nem volt erre parázna nő.

Visszatért tehát Júdához, és ezt mondta: Nem találtam meg. Annak a helynek a lakói is azt mondták: Nem volt erre parázna nő.

Később eljutott Júdához annak a híre, hogy Támár teherbe esett, mire Júda megparancsolta, hogy vigyék ki és égessék meg. Támárt már éppen megégették volna, amikor ő megüzente Júdának, hogy attól a férfitől lettem terhes, akié ez a gyűrű, és ezzel sarokba szorította Júdát.

A legérdekesebb az, hogy Jézus származásának levezetése során Támárt is láthatjuk Jézus vérvonalában. Nem érdekes, hogy Isten ezen a vérvonalon keresztül hozta el a Fiát? .. Ő igazán azonosulni tudott a bűnösökkel.

Egy hasonló esetet találhatunk Ruth könyvében. Elimélek és felesége, Naomi eladták földjüket és fiaikkal, Mahlonnal és Kiljónnal elköltöztek Moáb mezejére. Ott Mahlon és Kiljón megházasodott, Elimélek meghalt, majd később Naomi két fia is meghalt, gyermektelenül, így a család neve kihálófélben volt.

Naomi később visszatért Ruthtal Izrael földjére. Ezután Boáz feleségül vette őt, és ő lett a család megmentője, aki a család nevét mentette meg a kihalástól. A Rúttal kötött házasságából született fia, Obéd lett, akinek a fia Isai, és az övé pedig Dávid. Jézus vérvonalában tehát Ruth és Boáz is megtalálható.

A „megváltó”, megmentő rokon létezése szorosan kapcsolódik Jézus vérvonalához, amely igen meghatározó. Jézus is azért jött emberi formát öltve, hogy a „rokonunkká” váljon, és hogy megmentsen bennünket. Az ember ugyanis önmagát nem tudja megmenteni, nem tudja magát üdvözíteni.

A szaduceusok tehát még messzebbre mennek, és előállnak egy képzelt esettel, amelyben hét fiútestvér van:

Volt hét testvér. Az első megnősült, és amikor meghalt, nem hagyott utódot.

A második is elvette az asszonyt, és meghalt úgy, hogy ő sem hagyott utódot. Ugyanígy történt a harmadikkal is,

és a hét közül egy sem hagyott utódot. Végül meghalt az asszony is.

A feltámadáskor, amikor majd ezek feltámadnak, melyiké lesz az asszony? Mert mind a hétnek a felesége volt.”

Ezen a képzeletbeli történeten keresztül a szaduceusok azt akarták érzékeltetni, hogy a feltámadás nagyon sok problémához vezethet. Itt is egy ilyen problémát

muattnak be, ahol hét testvér veszekszik egy asszony miatt, aki egyszer mindnyájuk felesége volt, de egyik sem nemzett gyermeket neki. Ezt egy óriási problémának látták a feltámadáskor.

Mások másképp látnak hatalmas problémákat a feltámadással kapcsolatban. Azt kérdezik, hogy például, amikor valaki egy veseátültetésen esik át, akkor ki kapja meg ezt a vesét a feltámadás után. De ez a probléma tudatlanság következménye.

Jézus ezt mondta nekik: „Vajon nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát?

Mert az emberek, amikor már feltámadtak a halálból, nem nőülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok, mint az angyalok a mennyekben.

Arról pedig, hogy feltámadnak a halottak, vajon nem olvastátok Mózes könyvében,...

A szaduceusok, mivel materialisták voltak, ezért Mózes 5 könyvének kivételével a teljes Ószövetséget elutasították, és azt mondták, hogy Mózes könyveiben egyetlen helyen sem tanít az Írás a feltámadásról vagy a halhatatlanságról. Azt mondták, hogy ez csak később, a próféták írásaiban jelent meg. Jézus tehát visszakalauzolja őket Mózes könyveihez:

Arról pedig, hogy feltámadnak a halottak, vajon nem olvastátok Mózes könyvében, hogy mit mondott neki Isten a csipkebokornál: Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákób Istene?

Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké. Ti tehát nagyon tévelyegtek.”

Mózeset idézve Jézus kivédte a szaduceusok támadását, és elhalgattatta őket.

Ekkor odament az írástudók közül egy, aki hallotta őket vitázni, és mivel tudta, hogy Jézus jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?”

Ez az írástudó figyelemmel kísérte az eseményeket, és lenyűgözte őt Jézus kiváló válaszaival. A magyarban azt olvashatjuk, hogy feltett egy kérdést, míg az angol fordítás azt írja, hogy egy őszinte kérdést tett fel neki. Az előző kérdések nem voltak őszinték.

Az őszinte kérdésre őszintén választ várnak, a nem őszinte kérdés viszont nem választ vár, hanem csak vitába akar szállni a másik féllel, saját igazának bizonygatására. Ebben az esetben nem érdekli a másik válasza, mert az szerinte rossz, és csak ezt akarja bebizonyítani.

Sokszor nekünk is őszinteség nélküli kérdést tesznek fel az emberek. Gyakran már az elhangzó kérdésből megállapítható, hogy valaki őszintén kérdezi-e azt, amit kérdez. Amikor valaki azt a kérdést teszi fel nekem, hogy „miért nem merítjük be az embereket abban a pillanatban, hogy befogadják Jézust”, tudom, hogy honnan fúj a szél. Aki ilyet kérdez, az nem a válasza vár, hanem csak vitába akar szállni velünk.

Azt tartják, hogy ha valaki az Úr befogadása és a bemerítkezés között meghal, akkor elveszett, és létfontosságú, hogy azonnal bemerítsék őt. A kérdés feltevésekor már tudni lehet, hogy nem őszinték.

Nem szeretek vitába bocsátkozni az Igével kapcsolatban, és amikor megérezem, hogy a kérdés nem őszinte, akkor nincs kedvem tovább beszélgetni, nem akarok meddő vitákba bocsátkozni. Ha valaki tudatlan akar maradni, maradjon hát tudatlan. Ez rám ugyanúgy vonatkozhat, mint bárki másra.

A 28.-ik versben az írástudó azonban őszinte kérdéssel fordul Jézushoz, és ez egy olyan kérdés, amellyel mindenkinek foglalkoznia kéne, aki megbizonyosodott Isten létezéséről. Ha hiszed, hogy Isten létezik, akkor nem álhatsz meg itt. Ha ezt tovább gondolod, akkor más dolgokon is el kell gondolkozzál.

Én egy istenfélő, keresztény otthonban nevelkedtem, és szinte az első naptól fogva hittem Jézus Krisztusban. 13 napos koromtól folyamatosan gyülekezetbe vittek, ott aludtam édesanyám ölében a sorok között. Gyülekezetben nőttem fel, azt a légkört szívtam magamba, mégis, ahogy minden tinédzser teszi, eljutottam arra a pontra, hogy magamnak kellett kialakítanom egy személyes kapcsolatot Istennel.

A saját alapomat kellett lerakjam, a saját teológiámat kellett kialakítsam, és a hitem saját épületét kellett felépítenem. Amikor egy olyan időszakon mentem át, amely hitemet intellektuális kihívás elé állította a filozófia és biológia órákon, akkor egy rövid ideig mindent megkérdőjeleztem, még Isten létezését is.

Akkor elkezdtem azon gondolkozni, hogy vajon hiszem-e azt, hogy Isten létezik? Arra gondoltam, hogy mi van, ha mégis van valami az ateizmusban? Mi van, ha a kereszténység tényleg csak emberi kitaláció? Néhány héten át nagyon szenvedtem, és úgy éreztem, hogy vizen lebegek, és csak egy hajszálon múlt, hogy nem süllyedtem el.

De aztán arra jutottam, megvizsgálva a körülöttem levő világegyetemet, hogy könnyebb elhinnem azt, hogy Isten létezik, mint azt, hogy Isten nem létezik. Ugyanis nagyon sok mindent meg kell magyaráznia annak, akik azt állítják, hogy Isten nem létezik: hogyan lehetséges az, hogy látunk, hogy hallunk, hogy járnunk tudunk, hogy érzékelünk dolgokat, hogy érzelmeink vannak, és van emlékezetünk. Pusztán véletlen folytán hogyan rendelkezhetünk ezekkel a képességekkel?

Arra a következtetésre jutottam, hogy ha nem hiszek abban, hogy Isten létezik, akkor túl sok megválaszolatlan kérdés merül fel. Így döntöttem el végleg, hogy hiszek Istenben. Erre mondhatná valaki, hogy ez nem nagy szám, de amikor az ember süllyedőfélben van, akkor az egy óriási dolog, hogy a lába újra szilárd talajon állhat.

Eldöntöttem, hogy hiszek Istenben, de a történet itt nem ért véget. Isten valóban létezik; erre a következtetésre a teremtés megvizsgálásával jutottam, miközben láttam, hogy mindennek célja van, láttam a természet érzékeny egyensúlyát. Láttam az oxigén és nitrogén körforgását, láttam, hogy miként oszlanak el a Földön a szárazföld és az óceánok, egyharmad-kétharmad arányban. Ezt Valakinek így kellett megterveznie, erre más magyarázat nincsen, ugyanis ezek a feltételek alapvető fontosságúak az ember létezéséhez.

Istennek mindennel célja volt. Engem is Ő kellett megtervezzen, és az én életemnek is van célja. Ha Istennek célja van az életemmel, akkor fel kell tegyem a kérdést: Vajon mi lehet Isten célja?

Az az írástudó, aki odament Jézushoz szintén erre a pontra jutott el és feltette a kérdést: Mi Isten célja az én életemmel? A következőt kérdezte: *„Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?”*

Nem azt kérdezi, hogy melyik az első parancsolat kronológiai sorrendben, hisz Isten első parancsa az volt, hogy Ádám és Éva ne egyenek annak a bizonyos fának a gyümölcséből. A kérdés arra irányul, hogy melyik a legfontosabb parancsolat:

Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr,

Jézus itt visszatér Mózes 5.-ik könyvéhez, a Sámához, a „Halld, oh Izrael...” részhez. Ez az a rész, amelyet a zsidók a csuklójukra csatolva elrejtenek, illetve a homlokukra csatolva hordanak.

Régen, amikor az ünnepnapokon összegyűltek a Templom-hegyen, ezt egyre hangosabban és hangosabban, egy emberként kántálták: „Halld, oh Izrael, a mi Istenünk egy Úr.”

Nagyon érdekes, hogy még itt a Sámában is, ami a legfontosabb parancsolat, a héber eredetiben az „egy” szó helyén az „akhad” szerepel, amely több részből összetevődő egységet jelent.

Létezik egy másik héber kifejezés is, amit szintén úgy fordíthatunk, hogy „egy”, ez a „jakid”, ez azonban egy abszolút egységet jelent.

Például, nekem ugye egy jobb és egy bal kezem van, de azokon a kezeken 5 különböző ujj található, vagyis a kezem egy több ujjból összetett egység.

Vagy egy másik példa. Van egy tojásunk, de ez az egy tojás a tojáshéjból, a tojás sárgájából és a tojásfehérjéből áll, de attól még egyetlen tojáról van szó, tehát itt is több részből összetevődő egységet találunk.

Az Ige azt mondja, hogy „ketten lesznek egy testté”. A héber eredetiben az egy helyén itt is az akhad szerepel, mert két ember alkot majd egy egységet.

Itt pedig az áll, hogy „az Úr a mi Istenünk egy (akhad) Úr”, egy több részből álló egység.

Az is érdekes, hogy ebben az ígérésben és másutt is az Újszövetségben, a YAHVEH kifejezést a görögben KURIOS-nak fordították. Ezzel a névvel pedig Jézust szokták illetni – és ez nem tetszik a Jehova Tanúinak. Szerintük különleges hangsúlyt kéne fektetni a YEHOVAH névre, de sem Jézus, sem az Újszövetség írói nem így gondolták ezt.

A Filippi 2:9-ben olvashatjuk:

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb,

hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké;

és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr (KURIOS) az Atya Isten dicsőségére.

Ez egy érdekes probléma, amellyel a Jehova Tanúinak meg kell küzdeni.

Jézus azt mondja, hogy a legalapvetőbb dolog az, hogy meg kell ismerjed az igaz, élő Istent. De amikor oly sok vallás létezik a világon, akkor honnan tudhatjuk, hogy melyik az igaz, élő Isten?

Ez volt számomra a második lépés, amikor elkezdtem kiépíteni saját kapcsolatomat Istennel. Ezért egy ideig tanulmányoztam a muzulmán vallást, a Budhizmust, és nagyon behatóan elkezdtem tanulmányozni a Bibliát is. Ha Isten valóban létezik, és valóban egy céllal teremtett engem, akkor már az emberiség kezdeti időszakában meg kellett mutatnia magát az embereknek, és fontos, hogy kinyilatkoztatását egészen a mai napig meghosszabbítsa.

Ennek alapján minden olyan múltbeli vallási rendszert elutasítottam, amelyek ennek a kritériumnak nem felelt meg. Ily módon a görög vagy a római mitológia, és néhány más vallás sem ment át a rostán, mert ezek inkább csak a múlt részét képezik, de ma már nem léteznek. Ha ezeket is elfogadnám, akkor ez azt jelentené, hogy Isten nem tudja fenntartani az Ő kinyilatkoztatását a jelenig, és Őt nem érdekli a mai ember.

Ezen kívül elutasítottam a közelmúltban megjelent új vallásokat is, hiszen ezeknek a képviselői azt állítják, hogy Istentől különleges kijelentést kaptak, ami mindeddig rejtve maradt az emberek előtt. Most azonban micsoda áldás, hogy megjelent ez a próféta, akinek segítségével igazán megérthetjük Istent. Ha ezeket nem utasítom el, az azt jelenti, hogy a múltban élt és meghalt emberek nem ismerhették az igazságot, és Istent nem érdekelte az, hogy velük mi történik.

Tudtam tehát, hogy Isten olyan kinyilatkoztatásáról kell itt szó legyen, amely már az emberi történelem kezdetén is megvolt, és a mai napig megmaradt, és ezért választottam ki a három már említett vallást tüzetesebb vizsgálatra. Ahogy az Igét tanulmányoztam, egyre erősebben meggyőződtem arról, hogy a Biblia valóba Isten kinyilatkoztatott Igéje. Ma már kétség sem fér ehhez, mert tudom, hogy a Biblia Isten kinyilatkoztatása, és teljesen elkülönül az ember alkotta vallási rendszerektől, és gyakran ellentmond azoknak.

A vallási rendszerek ugyanis arról szólnak, hogy az emberek próbálják elérni Istent, a kereszténység viszont arról, hogy Isten próbálja elérni az embereket. A vallások arról szólnak, hogy az embernek elég jóvá kell válnia ahhoz, hogy Isten elfogadhassa őt, a kereszténység szerint viszont soha nem lehetünk olyan jók, hogy Isten elfogadhasson bennünket, ezért egyszerűen bízunk kell Isten kegyelmében.

Jó cselekedeteink alapján nem kerülhetünk be a mennybe, és ezek révén nem üdvözülhetünk, csak kegyelem által lehet üdvösségünk. A kereszténység azt mondja, hogy semmit sem tehetünk, hogy méltóvá váljunk Isten elfogadására, de el kell fogadjuk az Ő kegyelmét, szeretetét és irgalmát. Ezt tehetjük, és ezt ajánlja fel Isten számunkra az Ő Fián, Jézus Krisztuson keresztül. Isten el tud érni bennünket, mi azonban saját erőnkől nem tudjuk elérni Őt.

A Biblia olvasása közben egyre inkább lenyűgöztek a benne található prófécia, amelyek bizonyítják, hogy az Ige Istentől ihletett, és Tőle származik. Isten azt mondja: „Én vagyok Isten, nincs senki hozzám hasonló, és én előre megmondom nektek dolgokat azért, hogy amikor megtörténnek, akkor lássátok, hogy én vagyok az ÚR.”

Jézus azt mondja a János 13:19-ben, hogy *már most, mielőtt ez megtörténik, megmondom nektek, hogy amikor meglesz, higgyétek, hogy én vagyok.*

Az Ige tele van prófeciákkal, és tudhatjuk, hogy azok a mostani időkre is vonatkoznak, és ezek által jobban megérthetjük, hogy mi is történik körülöttünk.

Izrael állam ismét létrejött, akár elismerik ezt az arab szomszédok, akár nem. Isten előre megjövendölte, hogy összegyűjti majd a népét, és ez megtörtént, a prófécia beteljesedett. Az ilyen és ehhez hasonló prófécia, amelyek bizonyítják Isten létezését, és minden ember számára a legfontosabb az, hogy felfedezze az igaz, élő Istent.

Ezután egy személyes kapcsolatba kell kerülni Istennel:

és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.

Isten álljon mindenkinek felett, Ő álljon az életed középpontjában, és tudd, hogy minden ember élete valamiféle tengely körül forg, minden ember életének van középpontja. Fontos, hogy megvizsgáld magad, és meglásd, hogy mi a te életed középpontja.

A legtöbb ember életének középpontjában önmaga áll és énközpontú életet él.

A Biblia azonban biztosít minket affelől, hogy az énközpontú élet ürességet és kiábrándulást okoz. Ennek tipikus példája a Prédikátor könyve, amelyet az a Salamon írt, aki egy énközpontú életet élt, mindent önmagáért tett, és élete végén kétségbeesetten így kiált: „Igen nagy hiábavalóság, minden hiábavalóság!” Pedig ő mindent elért, és mindent megszerzett, amit akart.

De mivel saját maga volt életének középpontjában, ezért ezek a dolgok nem elégtették meg őt, így élete végére megkeseredett.

És ez történik azzal az emberrel, aki csak önmagáért él. Az út végén visszanéz, és azt mondja, hogy nem volt érdemes élni, az élet egy tévedés, egy nagy vicc, és nincs értelme, nincs célja. A véletlen folytán születtem, így is hagyom el a világot. Az egésznek nincs értelme, hiábavaló és üres az élet.

Ezt csak azért érzed így, mert te magad állsz az életed középpontjában, pedig valójában Istent kell a középponttá tenni. Jézus is ezt mondja, hogy a legfontosabb az, hogy Isten legyen életed középpontja, szeresd Őt és létesíts vele egy mély, bensőséges kapcsolatot.

A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ez a második legfontosabb parancsolat, amelyet nem tudunk megtenni, ha nem Isten áll életünk középpontjában. Jézus ismét csak azt mondja, hogy hagyjunk fel az énközpontú életünkkel, mert a felebarátunkat kellene úgy szeretnünk, mint önmagunkat.

Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”

Ez a kettő összefoglalja az Írásokat, a prófétákat, a teljes Ószövetséget, és megmutatja, hogy az egész élet egy Istennel való szeretetteljes kapcsolatról szól. Ez segít abban, hogy a felebarátainkkal is értelmes kapcsolatunk legyen. Életünk függőleges tengelyét Isten kell képezze, és ha ez így van, akkor az emberi kapcsolataink vízszintes tengelye is rendben lesz.

Legtöbbször azonban ezzel a vízszintes tengellyel van probléma, mert sokszor nagyon betegek és zűrzavarosak az emberek közti kapcsolatok. Így az ember próbál magába fordulni, megvizsgálni, hogy miért reagál így, miért kel ki magából, miért ordít, miért üldözi el maga mellől az embereket, miért olyan antiszociális.

Erre az orvosok azt mondják, hogy ha ezt meg azt teszed, ha beszeded ezt az adag gyógyszert, ami egyébként nem segít, akkor minden jó lesz. A lényeg az, hogy az ember megpróbál valamiféle egyensúlyt teremteni az emberi kapcsolataiban a vízszintes tengely mentén, de amint az egyik területen ez sikerült, a másikon már fel is borult az egyensúly, és ismét fejveszve rohanhat tüzet oltani. De a süllyedő hajó valamelyik részén mindig beszivárognak a víz, és az élet egy nagy hullámvadás.

Az ember nem veszi észre, hogy nem a vízszintes tengelyre kellene először koncentrálni, hanem a függőlegesre, a központi tengelyre, és minden azért van, mert az Istennel való kapcsolatunk nincs rendben. Amíg a központi tengely sérült, addig az egyensúly nem fog helyreállni. Az egész élet egy nagy hullámvadás lesz, és a végén az ember annyira belefárad, hogy csak egyetlen dolgot akar: kiszállni.

Tehát az első lépés, hogy hozd rendbe a kapcsolatodat Istennel, ismerd meg és szeresd Őt, és akkor meg tudod valósítani a második lépést is: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Az írástudót megnyugtatta Jézus válasza, és ...

...ezt mondta neki: „Jól van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más;

és ha szeretjük őt teljes szívünkből, teljes elménkből és teljes erőnkkel, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő és véres áldozatnál.”

Jézus pedig, amikor látta, hogy értelmesen felelt, ezt mondta neki: „Nem vagy messze az Isten országától.”

Amikor egy ember életének középpontjába Isten kerül, akkor az ember belép Isten országába, hisz Isten országa arról szól, hogy valóban a Király ül a trónon. Abban a

pillanatban, hogy meghajtod fejed, és leteszed életedet Isten elé, akit életed Urának és Királyának fogadsz el, beléptél Isten országába.

Senki sem szogálhat azonban két urat, senkinek sem lehet két királya. Ha te ülsz saját életed trónján, és egy énközpontú életet élsz, akkor nem értél még be Isten országába, és nem is léphetsz be addig, amíg énközpontú életet élsz.

Az írástudó kezdte megérteni mindezt, és ezért is mondta neki Jézus, hogy „nem vagy messze az Isten országától”.

És többé senki sem merte őt megkérdezni.

Amikor Jézus a templomban tanított, ezt a kérdést vetette fel: „Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid Fia?”

Ez a tanítás ismert volt, hisz azt tanították, hogy a Messiás Dávid leszármazottja lesz, mert számos prófécia utal erre az Ószövetségben.

Az egyik szerint a Messás ül majd Dávid trónján, Ő lesz az a vesszőszál, amely kihajt Isai törzsökéről.

Isten megígérte Dávidnak, hogy Ő épít neki házat, amelyből Dávid megértette, hogy a Messiás az Ő leszármazottja lesz.

Jézus tehát ezért kérdezi, hogy „Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid Fia?”

Maga Dávid mondta ezt a Szentlélek által: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet.

Ha tehát maga Dávid mondja őt Urának, akkor hogyan lehet a Fia?”

Az akkori patriarkhális társadalomban az apa élete végéig irányított, az ő szava törvény volt, még akkor is, ha fiai már 80-90 évesek voltak. Abban a kultúrában tehát elképzelhetetlen volt, hogy egy apa a fiát urának nevezze. Ha azonban a Messiás Dávid leszármazottja, akkor mért hívja Dávid Őt Urának a Szentlélek által?

A nagy sokaság szívesen hallgatta őt.

Tanítás közben így szólt Jézus: „Őrizkedjétek az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járni, és szeretik, ha köszöntik őket a tereken, szeretnek a főhelyeken ülni a zsinagógákban és az asztalfőn a lakomákon; felemésztik az özvegyek házáat, és színlelésből hosszan imádkoznak: ezekre vár a legsúlyosabb ítélet.”

Nagyon nehéz számomra kifejezni, hogy mit érzek azokkal kapcsolatban, akik egy vallásos álca alatt kiszipolyozzák az embereket.

Fiatalkoromban nem is akartam lekipásztor lenni, hanem már általános iskolás koromban elhatároztam, hogy idegsebész leszek. Már gyermekkoromban is teljesen lenyűgözött az agy működése. Minden ezzel kapcsolatos könyvet kiolvastam a könyvtárból, minden szükséges órára el is mentem, ami felkészített erre a hivatásra.

A legtöbb általam ismert lelkész ellen volt kivetnivalóm. Nem éreztem azt, hogy ők igaz, őszinte, normális emberek lennének. Nagyon sok képmutatást láttam, és ez zavart engem. Ezért aztán sohasem tűztem ki azt céloknak, hogy Istent teljes időmben szolgáljam.

Aztán az Úr elkezdett beszélni a szívemhez, éreztem, hogy a szolgálatra hív, én pedig tiltakoztam: „Uram, én nem akarok olyan lenni, mert túl normális vagyok, nem szívesen hordok öltönyt és nyakkendőt, és szeretek sportolni.”

Az Úr azt kérdezte, hogy „Ki mondta neked, hogy állandóan nyakkendőt kell hordanod, és ki mondta, hogy már többé nem élvezheted a sportot, és ki mondta, hogy nem lehetsz normális?”

Szerintem én egy nagyon is normális ember vagyok, nem igyekszem azt a látszatot kelteni, hogy jobb vagyok, vagy különösen lelkibb lennék bárkinél.

Aztán a pénzre vonatkozó manipulációs technikák nagyon zavartak, és azt mondtam az Úrnak, hogy én képtelen vagyok arra, hogy az emberektől pénzt kérjek. Az Úr biztosított affelől, hogy Ő gondoskodik majd a szükségleteimről.

Elszomorít amikor látom, hogy egyesek mily sokféle módszert, eszközt vetnek be, hogy az emberekből valamilyen célra pénzt csikarjanak ki.

Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele,

Jézus korábban már foglalkozott ezzel a kérdéssel, és azt mondta a tanítványainak, hogy „ne legyetek olyanok, mint a farizeusok, akik trombitákkal igyekeznek tudatni, hogy ők most éppen adakoznak az Úrnak. Ne tudja a jobb kezed, hogy mit csinál a bal. Adj titokban az Atyának, és Ő megjutalmaz téged. Ne az emberi elismerésért tedd, amit teszel.”

Jézus tehát figyelte, hogy a gazdagok milyen hangosan adakoztak Istennek.

egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. *Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.*

Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.”

Isten soha nem az ajándékunk nagyságát nézi, hanem azt, hogy mindez nekünk mibe került. Dávid is azt mondta, hogy ő nem ad olyat az Úrnak, ami neki semmibe sem került.

Pál apostol a Korintusiakhoz írt levelében arra kér bennünket, hogy vizsgáljuk meg önmagunkat, hisz ha mi megtesszük ezt, akkor Isten nem ítél meg bennünket.

Arra bátorítalak, hogy vizsgálj most meg önmagad, vizsgálj meg a szívedet. Tudod-e őszintén azt mondani, hogy a szíved, az életed középpontjában Isten áll, és hogy Ő képezi léted középpontját? Mondhatod-e hogy az életed körülötte forog? Mert ha nem, akkor távol állsz az Ő országától, és egy olyan úton haladsz előre, amely szomorúsághoz és ürességhez vezet.

Arra bátorítalak, hogy fedezd fel az igaz, élő Istent, hadd álljon Ő az életed középpontjában. Szeresd Őt teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből, és akkor megtapasztalhatod, hogy milyen életet szánt Isten eredetileg az embernek.

Mert az Ő célja számodra egy bővülő és teljes életet.

MÁRK EVANGÉLIUMA 13. Fejezet

Amikor Jézus kifelé ment a templomból, egyik tanítványa így szólt hozzá: „Mester, nézd, mekkora kövek és mekkora épületek!”

Ezzel a jeruzsálemi templomra utalt, amelyet nagy Heródes kezdett el építtetni, valamikor időszámításunk előtt 29 vagy 22 környékén, és ez ókor egyik csodájává vált. Az építkezési munkálatok több mint 50 évig tartottak, és Nagy Heródes életében nem is tudták befejezni a templom építését.

Nagy Heródes szeretett hatalmas kőtömbökből építtetni. Jozefus szerint a legnagyobb kőtömböket éppen a templom építésénél használták. Feljegyzései szerint egyes kőtömbök 15 m hosszúak, 2, 5 magasak és 4 m vastagságúak voltak.

Ez első hallásra teljesen hihetetlennek tűnik, de a közelmúltban végzett régészeti ásatások, hatalmas sarokköveket tártak fel. Ezek körülbelül 15 m hosszúak, 2,5 m magasak, és mintegy 3,5 m vastagságúak. Amikor Izraelben jártunk ezt a saját szememmel is láthattam. Ez már majdnem olyan hatalmas, mint amit a templom építéséhez használtak.

Becslések szerint egy ilyen kőtömb nagyjából 400 tonnát nyom. Mind a mai napig csodálkozunk azon, hogy miként tudták ezeket a köveket ilyen precízen kifaragni és a megfelelő helyre felállítani. Olyan tökéletességgel faragták ki ezeket, és olyan tökéletesen illeszkednek egymáshoz, hogy habarcsra sem volt szükség, mert a két kőtömb találkozása mentén nem voltak hézagok.

Az épület kupoláját arannyal vonták be, így amikor az ember egy bizonyos szögből tekintett a templomra szinte megvakult napot tükröző aranyborítás fényvisszaverő erejétől.

Amikor a tanítványok kiléptek a templomból, rámutattak ezekre a hatalmas kövekre és erre a csodálatos épületre, amelyet Heródes építtetett. A munkálatok körülbelül 20 évvel Krisztus születése előtt indultak meg.

Ekkor Jézus 33 éves volt, és ha még 4 évet levonunk – egyes elméletek szerint ugyanis ennyit le kell vonnunk, az időszámításba csúszott esetleges hibák miatt – nagyjából azt mondhatjuk, hogy ekkor már 44 éve folyamatban volt a templom építése, és még további 18 évre volt szükség, ahhoz, hogy teljesen befejezzék azt.

Jézus ezt mondta neki: „Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.”

Jézus kijelentése igen hihetetlennek tűnhetett a tanítványok számára.

Mégis, körülbelül 40 évvel később Titusz megtámadta Jeruzsálemet és elpusztította azt.

Mivel a városban a legszilárdabb, legerősebb épület a templom volt, sok zsidó oda menekült. És azért is mentek be a templomba, hogy megakadályozzák a római katonákat abban, hogy berontsanak oda.

Titusz azt parancsolta, hogy maradjon a templom épségben. Néhány részeg római katona azonban tüzes nyilakat lőtt a templomra, az pedig lángra kapott, és azok a zsidók, akik a templomban voltak, megégték.

A tűz pedig olyan nagy hőt termelt, hogy a kupola aranyborítását megolvasztotta, és az arany a templom oldalán kezdett lecsorogni és beszivárgott a sziklatömbök repedéseibe. Ezért a római katonák bőséges zsákmány reményében lebontották a templomot, egyik követ szedték szét a másik után, így Jézus prófécija szó szerint beteljesedett. Nem maradt ott kő kövön, amit le ne romboltak volna.

Ha az ember ma elmegy Jeruzsálembe és megnézni az ásatásokat, egy bizonyos helyen láthatja, hogy egészen mélyen leástak és feltárták azt a római utat, amelyet Krisztus idejében használtak. Ezen a Krisztus korából származó római úton pedig hatalmas kőtömböket láthatunk.

Valószínűleg ezek a kőtömbök tényleg a jeruzsálemi templomot alkották korábban, és most ott fekszenek egy közeli völgyben. Egyes kőtömbök megrepedtek, ahogy a Templom-hegyről legurították őket, amikor a római katonák szétszedték a templomot.

Jézus és tanítványai ezután elhagyták a Templomhegyet, átkeltek a Kidron-völgyön, és Bethánia felé vették útjukat. Felmentek az Olajfák hegyére, amelyre meglehetősen meredek út vezet, így jó ötlet útközben megállni, és kicsit pihenni.

Amikor azután az Olajfák hegyén ült, a templommal átellenben, maguk között megkérdezte tőle Péter, Jakab, János és András:

„Mondd meg nekünk, mikor lesz ez,

Vagyis mikor rombolják le a templomot?

és mi lesz annak a jele, amikor mindez beteljesedik?”

Jézus pedig így kezdett beszélni hozzájuk: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket.

Érdekes, hogy Jézus először arra figyelmezteti őket, hogy ne engedjék, hogy bárki is becsapja őket. Az is érdekes, hogy Isten az Újszövetségben végig figyelmezteti egyházát a hamis prófétákra, akik arra törekednek majd, hogy megtévesszék őket. Ezek az emberek a gyülekezet rákfenei, akik az evangéliumot saját vagyoniuk növelésére használják.

Nagyon sok báránybőrbe bújt farkas van a gyülekezetek környékén, és Jézus ezekre hívja fel a figyelmüket.

Sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják: Én vagyok! - és sokakat megtévesztenek.

Van egy Moon nevű férfi, aki önmagáról azt állítja, hogy ő a Messiás. Felfoghatatlan számomra, hogy egyesek követik őt. És mégis több ezer ember mogorót és virágot árul, hogy utána ő bezsebelje a hasznot és fényűző villákban élhessen.

Amikor pedig háborúk zaját vagy háborúk hírét halljátok, meg ne rémüljete! Ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.

Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad,

A görög eredetiben található megfogalmazás egy világméretű háborúra, egy világháborúra utal.

*többfelé földrengések és éhínségek lesznek: a vajúdás kínjainak a kezdete mindez!”
„Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert bíróságoknak adnak át titeket,
zsinagógákban vernek meg, helytartók és királyok elé állítanak érterem,
bizonyosságul nekkik.*

Előbb azonban minden nép között hirdetni kell az evangéliumot.

Amikor pedig elhurcolnak és átadnak titeket, ne aggódjatok előre, hogy mit mondjatok, hanem ami megadatik nektek abban az órában, azt mondjátok, mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek.

Jézusnak ez a próféciaja is beteljesedett. Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatunk arról,

hogy a Nagytanács elé hurcolták és megverték őket.

Pál apostol pedig még Agrippa király és Néro császár előtt is állhatott.

Jézus itt arra bátorítja tanítványait, ne féljenek, ne aggódjanak előre, hogy mit mondjanak majd.

Ezzel kapcsolatban pedig egy érdekes történetet találunk az Apostolok Cselekedeteiben, amikor Istvánt a Nagytanács elé viszik.

István védőbeszédet mondott, és először Izrael történetét foglalta össze. Az Ige szerint pedig arca ragyogott, mint egy angyalé, ahogy rajta volt Isten kenete.

Az emberek azonban annyira feldühödtek István szavainak hallatán, hogy fogukat csikorgatták, a városon kívülre hurcolták, és halálra kövezték őt.

Sokaknak fejtörést okoz az a prófécia, amit Jézus a 10-es versben mond:

Előbb azonban minden nép között hirdetni kell az evangéliumot.

Vannak olyan missziós csoportok, amelyek tevékenységének ez az igevers a hajtóereje. Szerintük minél sikeresebben valósítják meg missziós programjukat annál inkább hozzájárulnak ahhoz, hogy Jézus Krisztus hamarabb térjen vissza. Ők azt mondják a 10-es vers alapján, hogy az evangéliumot minden népnek hirdetni kell, még mielőtt eljön a vég.

Amikor Pál apostol a Kolossében található gyülekezetnek írt, körülbelül 30 évvel Krisztus halála után, a levél első fejezetében azt írja az evangéliumról, hogy az hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is.

Ezzel tehát tulajdonképpen azt állítja, hogy amikor ő megírta levelét a Kolossébeli gyülekezetnek, az evangélium már eljutott a világ minden tájára.

Léteznek ma olyan gyülekezetek Indiában, amelyek megalakulásukat Tamás tanítvány nevéhez fűzik.

A hagyományok szerint ugyanis Tamás elment Indiába és ott hirdette az evangéliumot. Az általa megalapított "Tamás egyháza" nevű felekezet ma az egyik legnagyobb egyház Indiában.

A korai egyház tehát terjesztette az evangéliumot és be is töltötte az egész világot az evangéliummal.

Amikor Pál missziós útjairól olvasok, és arról, hogy hogyan utazott és hirdette az evangéliumot, óhatatlanul is elgondolkozok azon, hogy mit tett volna Pál a repülőgépek korában, amikor már létezik rádió, TV. Pált ma sem lehetett volna megállítani.

Abban az időben csak gyalog vagy hajóval mehetett, de gondoljunk csak bele, így is milyen sok helyre vitte el az evangéliumot. Mindez azonban ellenünk is tanúskodik.

Nemcsak Pál mondja, hogy amikor a Kolossébeliekhez írt levele megszületett, addigra már a világ minden pontján hirdették az evangéliumot, hanem a Jelenések könyvének 14. fejezetében a 6-os vers a következőképpen hangzik:

És láttam, hogy egy másik angyal repül az ég közepén: az örök evangélium volt nála, és hirdette azoknak, akik a földön laknak, minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek;

Vagyis a nagy nyomorúság időszakában Isten az ég közepén szálló angyalokat használ majd arra, hogy hirdessék az örök evangéliumot minden népnek és törzsnek, minden nyelvnek és nemzetnek.

Tehát az evangélium hirdetése az egész világon nem előfeltétele annak, hogy Jézus Krisztus visszatérjen, és magával vigye az ő egyházát.

Nem mondhatjuk azt, hogy ma éjjel az Úr nem ragadhatja el az egyházat, mert az evangéliumot még nem hirdették a világ minden táján.

Az igaz, hogy az evangéliumot hirdetni fogják az egész világon, és így Krisztus próféciaja be fog teljesülni, de nem szükségszerűen az egyházon keresztül valósul ez majd meg. Jézus nem azt mondja, hogy az egyháznak kell majd a világ minden táján hirdetni az evangéliumot, hanem egyszerűen csak kijelenti, hogy az evangélium eljut majd minden néphez.

Egyesek úgy gondolják, hogy a Jelenések 14.:6-ban az angyal az ég közepén, nem más, mint egy műhold, de ki tudja.

Amikor János ezt látta, akkor úgy gondolta, egy angyal.

Éppen most a nyolcvanas években arról folynak a tárgyalások, hogy az amerikai World for Today keresztény rádióadó műholdas rendszer segítségével elérhetővé kéne tenni az egész világon. Sőt olyan vevőkészülékekről is folynak most a tárgyalások, amelyek napelemmel működnének. Néhány dollárért lehetne készíteni olyan vevőkészülékeket, amelyek kizárólag ezzel a műhoddal állnának összeköttetésben.

Így az emberek e vevőkészülék segítségével a világ bármely pontján hallgathatnák ezt a rádióállomást.

Nappal a napelemnek köszönhetően működne ez a vevőkészülék, éjjel pedig egy ólomdrótra lenne szükség, amit a tűzbe helyeznek, és így a drót forró, illetve hideg része között elég energia termelődik ahhoz, hogy a vevőkészülék éjjel is működjön.

Bámulatos, hogy milyen technológiai vívmányokkal állunk elő! És milyen nagyszerű módok ezek arra, hogy az evangéliumot eljuttassuk az egész világra.

Jézus így folytatja:

Akkor testvér a testvérét, apa a gyermekét adja majd halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen, és vesztüket okozzák,

és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért; de aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.

„Amikor pedig meglátjátok a „pusztító utálatosságot” ott állni, ahol nem volna szabad

-

aki olvassa, értse meg! - akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe,

Jézus könyörög, hogy értsük ezt meg.

Dániel könyvének 9. fejezete utal a "pusztító utálatosságra". Az én értelmezésem szerint, ha megnézzük a Jelenések 13-at, a 2 Thessalonika 2-öt, illetve a Dániel 9-et és 12-öt, én úgy látom, hogy az ige azt mondja, hogy a zsidók egy napon újjáépítik templomukat.

Úgy tűnik, hogy az építkezéshez a feltételeket majd egy nagyon bölcs és ravasz vezető teremti meg, aki az Európai Közösséget vezeti majd.

A Dániel 9-ben azt látjuk, hogy ő szövetségre lép majd Izrael népével, de 3 és fél év elteltével megszegi a szövetséget és felállítja a pusztító utálatosságot.

A Dániel 12-ben azt is olvashatjuk, hogy ő majd megszünteti a mindennapi áldozatokat, és leállítja azt az áldozati rendszert, amelyet a zsidók addigra ismét bevezettek.

A 2 Thessalonika 2-ben pedig azt olvashatjuk, hogy ez az ember belép majd Isten templomába, Istennek állítja be magát és megköveteli, hogy Istenként imádják őt. Sok jelt és csodát tesz, és ha lehetne, még a kiválasztottakat is megtévesztené.

A Jelenések 13-ban azt olvashatjuk, hogy egy bálványképet készítenek róla, amit azután a templomban helyeznek el. Az embereket pedig majd arra kötelezik, hogy a bálványképet imádják, neki pedig hatalma lesz arra, hogy elpusztítsa azokat, akik erre nem hajlandóak.

Jézus tehát azt mondja: *„Amikor pedig meglátjátok a „pusztító utálatosságot” ott állni, ahol nem volna szabad*

Azért pusztító utálatosság, mert a nagy nyomorúság pusztítását ő idézi elő. Az utolsó 3 és fél éves ítéletét kiváltó ok az az istenkáromló tette lesz, amelyet a szentek szentjében fog elkövetni Jeruzsálemben. Ott fogja káromolni a menny Istenét, kijelentve, hogy ő maga isten és megköveteli az emberektől, hogy őt istenként imádják.

Ez lesz az utolsó csepp a pohárban, és ezen a ponton fog tetőzni az emberek lázadása Isten ellen. Az Úr pedig kiönti ítéletét a világra, hogy utána létrehozassa az Ő új országát, amelyet az igazság, az öröm és a békesség fog jellemezni.

Erre utal Jézus a 14-es versben:

„Amikor pedig meglátjátok a „pusztító utálatosságot” ott állni, ahol nem volna szabad - aki olvassa, értse meg! - akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe,

Vegyük észre, hogy itt nem az Egyesült Államokra utal Jézus, és nem is az Ő egyházára. Azt mondja, hogy akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.

aki a ház tetején van, ne szálljon le, és ne menjen be, hogy kihozzon valamit a házából,

és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy a ruháját elhozza.

Jaj a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban!

Imádkozzatok, hogy ne télen legyen ez,

mert azokban a napokban olyan nyomorúság lesz, amilyen az Isten által teremtett világ

kezdeté óta egészen mostanáig nem volt, és nem is lesz;

Ebben az időszakban sújtja majd a világot a legnagyobb nyomorúság. Akkora, amekkorára korábban nem volt példa.

Ez még a Noé idejében sújtó özönvíznél is súlyosabb lesz, és szörnyűbb lesz ez Szodoma és Gomora pusztulásánál. Soha nem látott még a világ ehhez hasonlót.

Napjainkban egyre erősödik az antinukleáris mozgalom, és az emberek mindenféle szörnyűséges helyzetet elképzelnek. A baj csak az, hogy ezek a szörnyűséges helyzetek nagyon is valóságossá válhatnak, mert ma már megvan hozzá a fegyverünk.

Egy világméretű, atomfegyvereket bevető háború bizonyosan előidézhetné azokat a szörnyűségeket, azt az óriási pusztítást amelyekről a Jelenések könyvében olvashatunk. Azt azonban hozzá kell tennünk, hogy az eljövendő nyomorúságot és pusztulást nem kell, emberi eszközök eredményezzék, mert ez az időszak Isten közvetlen ítéleteként jön majd el a földre, és Isten maga önti ki majd ítéletét.

Jézus figyelmezteti azokat a zsidókat, akik Jeruzsálemben élnek majd abban az időben amikor megjelenik a pusztító utálatosság, hogy meneküljenek a hegyekre, egy másik evangélium szerint pedig a pusztába.

A Jelenések 12-ben János egy asszonyról ír, aki Izrael népét jelképezi.

A 14-es versben azt olvassuk:

de az asszonynak a nagy sas két szárnya adatott, hogy a pusztába repüljön az ő helyére, hogy ott tápláltassék ideig, időkig és idő feléig a kígyó elől elrejtve.

Ez pedig 3 és fél évet jelent.

A nagy nyomorúság időszakában tehát azok a zsidók, akik komolyan veszik Jézus figyelmeztetését, elmenekülnek abba a pusztába, arra a helyre, amit Isten készített számukra, Isten pedig ott gondoskodik róluk 3 és fél éven át.

Ézsaiás könyvének 16. fejezetében Isten Moábhhoz, vagyis napjaink Jordániájához szól.

Az angol megfogalmazás szó szerint így szól:

Nyisd meg kapuidat és fogadd be népemet. Vidd őket el biztonságban Petrába. Ez lesz a rejtekük, amíg véget ér a nagy nyomorúság időszaka.

Így hát ha megnézzük Dániel könyvét, az Ézsaiásban található próféciákat, az Újszövetségben található próféciákat, a Jelenések könyvét, és ezeket mind összerakjuk, akkor úgy tűnik, hogy amikor megjelenik a pusztító utálatosság, és eltelik 3 és fél év, akkor a zsidók szeme hirtelen megnyílik és ráébrednek arra, hogy ez a férfi becsapta őket.

Remélhetőleg akkor majd elolvassák Jézus szavait, engedelmeskednek tanácsának és elmenekülnek a pusztába, Petra sziklavárosába.

A Jelenések könyvében olvasottak szerint az Antikrisztus egy hadsereget küld majd a nyomukba, a föld azonban megnyílik és elnyeli a hadsereget. Isten pedig megígéri, hogy biztonságban lesznek Petra városában egészen addig, amíg be nem fejeződik a nagy nyomorúság időszaka.

Imádkozzatok, hogy ne télen legyen ez,

Máté evangéliumában pedig hozzáteszi, hogy ne szombatnapon.

És azt is mondja, hogy

Jaj a terhes és a szoptató anyáknak azokban a napokban!

Miért? Mert hirtelen kell majd menekülni, és így egy nagyon nehéz helyzet áll majd elő, ezért várandósan, vagy kisgyermekkel az ember oldalán sokkal nehezebb a menekülés.

és ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen halandó sem; a választottakért azonban, akiket Ő kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat.”

Jézus itt egy olyan időszakról beszél, amelyben az ember képes lenne arra, hogy teljes mértékben elpusztítsa önmagát, ha az Úr nem rövidítené meg azokat a napokat.

Isten azonban a kiválasztottjai miatt megrövidíti azokat a napokat.

*„Ha valaki akkor ezt mondja nektek: Nézd, itt a Krisztus! - vagy: Nézd, ott van! Ne higgyétek!
Mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, jeleket és csodákat tesznek,
hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat.*

A jelek és csodák tehát nem mindig Istentől származnak. Bizonyos esetekben arra is szolgálhatnak, hogy egy hamis próféta táborába toborozzák az embereket.

Ti azonban vigyázzatok: előre megmondtam nektek mindent!”

„Azokban a napokban pedig, ama nyomorúság után, a nap elsötétedik, a hold nem fénylik,

Itt ugyanarra a napra utal, amelyet Jóel is megprófétált, könyvének 3. fejezetében. Péter pedig az Apostolok Cselekedeteinek 2. fejezetében idézi ezt a részt Jóel próféta könyvéből, és a Jelenések könyvében is olvashatunk erről a hatodik pecsét feltörésénél.

*„Azokban a napokban pedig, ama nyomorúság után, a nap elsötétedik, a hold nem fénylik,
a csillagok lehullanak az égről, - ez egy meteoritesőre utal - és az egek tartóerői megrendülnek.
És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel;*

Az óriási pusztítást követően, amikor a világ majdnem teljesen elpusztul, akkor Jézus Krisztus visszatér nagy hatalommal és dicsőséggel a felhőkön.

és akkor elküldi az angyalokat, és összegyűjti választottait a világ négy tájáról, a föld sarkától az ég sarkáig.”

Ez egyébként utalás az Ézsaiás könyvében található próféciákra.

*„Tanuljátok meg a fügefáról vett példázatot: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.
Így ti is, amikor meglátjátok, hogy ezek történnek, tudjátok meg, hogy közel van ő, az ajtó előtt.
Bizony, mondom néktek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindez végbe nem megy.*

Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”

Az Ószövetségben, a példázatokban a fügefa Izrael népére utalt. Jeremiás könyvének 24. fejezetében Isten Izrael népét egy tele kosár fügéhez hasonlítja, amely már annyira megromlott, hogy már semmit sem ér, csak arra jó, hogy eldobják és elpusztítsák.

A Hóseás 9:10-ben Isten ismét fügefához hasonlítja Izrael népét, és a következőket mondja:

*A pusztában olyannak találtam Izráelt, mint a szőlőfürtöt.
Óseitekre úgy néztem, mint a fügefa első termésére.*

A Jóel 1: 7-ben pedig Isten így kiált az Izraelt súlytó pusztulással kapcsolatban:
Elpusztította szőlőmet, letördelte fügefáimat.

Izraelt az Ige a példázatokban egyrészt szőlőhöz hasonlítja, másrészt pedig fügefához.

*„Tanuljátok meg a fügefáról vett példázatot: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.
Így ti is, amikor meglátjátok, hogy ezek történnek, tudjátok meg, hogy közel van ő, az ajtó előtt.*

Számos bibliatudós azon a véleményen van, hogy ez az ígerész Izrael népének újjáépülésére utal. Ők azt tartják, hogy az a nemzedék, amely meglátja Izrael népének újjáépülését, az lesz az utolsó nemzedék.

És véleményem szerint is van ennek a magyarázatnak létjogosultsága.

Jézus a következő igeversben kijelenti, hogy az Ő igéje örökre megmarad.

Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”

Egy másik helyen azt olvashatjuk, hogy a föld elemei megolvadnak.
De az én beszédeim nem múlnak el.

Tehát Isten Igéje örökkévaló.

„Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki sem tudja, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, hanem csak az Atya.

Amikor Jézus eljött a földre, akkor saját akaratából bizonyos korlátok közé szorította magát. Ő Isten volt, aki testben jött el. Mivel pedig emberi testet öltött, nem lehetett egyszerre mindenütt jelen, hanem mindig egy meghatározott helyhez volt kötve, mert ez jellemző az emberi testre.

És emberi teste egyéb korlátokkal is járt. Például azzal, hogy Ő maga sem tudta, mikor jön el ez a nap. Jézus azt mondta, hogy Ő nem tudja, mikor fog visszatérni.
“Ezt a napot senki sem tudja, sem az angyalok, sem a Fiú, csak az Atya.”

Most azonban Jézus már a mennyben van megdicsőült állapotban az Atya mellett. Most már bizonyosan Ő is tudja azt a napot.

Így hát teljes ostobaság bárki részéről is azt állítani, hogy valamiféle különleges isteni kinyilatkoztatásból kifolyólag, vagy éppen annak köszönhetően, hogy

különleges módon bepillantást nyert az igébe, ezért meg tudja mondani, hogy melyik napon és melyik órában tér majd vissza az Úr.

Annak ellenére, hogy az Úr egyértelműen kijelenti, hogy senki sem tudja a napot és az órát, mégis akadnak olyanok, akik váltig állítják, hogy az Ő módszerük működik és ez alapján az igéből igenis meg tudják állapítani napra pontosan, hogy mikor tér vissza Krisztus. Sőt, az ilyenek még követőket is szereznek maguknak.

Körülbelül 1843-ban, Miller tiszteletes fogta Dániel könyvét és az ott szereplő 2555 napot,

2555-t évként értelmezte, mindannak ellenére, hogy az ige napokról beszél.

Ő tehát azt mondta, hogy 1843-ban jön majd el annak az ideje, hogy Isten megtisztítja a világot.

A baj csak az, hogy nem nézett utána a történelemben, hogy 2555 nap valóban napként értendő, mert pontosan annyi nappal később tisztította meg Júdás Makabeus a templomot.

Így hát ez a prófécia valóban beteljesedett, ugyanakkor egyáltalán nem volt tehát létjogosultsága annak, hogy a napokat önkényesen évekként értelmezze, bár ő mégis ezt tette.

Miller arra ösztönözte követőit, hogy öltsenek fehér palástot és mindannyian kivonultak egy hegyoldalra, és ott várták, hogy Jézus Krisztus visszatér. Teljesen biztosak voltak a dolgukban.

És természetesen a közelmúltban is voltak olyanok, akik azzal akartak bekerülni az újságba, hogy megjövendölték Jézus Krisztus visszatérésének idejét. Az embereket pedig beelkesztették.

Például volt egy ember, aki Jézus Krisztus visszatérésének időpontjaként, ha jól emlékszem, 1978- április 1-jét jelölte meg.

Aztán volt egy másik ember itt Kalifornia államban is, aki szintén napra pontosan meghatározta Jézus Krisztus eljövételét, mindannak ellenére, hogy Jézus azt mondta, senki sem tudja a napot, vagy az órát.

De ha nem tudjuk, akkor hát mit tegyünk?

Jézus így folytatja:

Vigyázzatok, legyetek ébren, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!

Mivel tehát az Úr bármikor visszajöhet értünk, a legjobb tanács az, hogy legyünk éberek és imádkozzunk. Álljunk készen, mert nem tudhatjuk, hogy mikor lesz itt az ideje.

Ahogy az idegenbe készülő ember, amikor elhagyta házát, átadta szolgáinak a hatalmat, és kiadta mindenkinek a maga munkáját, az ajtóőrnek is megparancsolta, hogy vigyázzon.

Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura; lehet este vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel:

nehogy, amikor hirtelen megjön, alva találjon benneteket!

Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”

Jézus ugyanezt mondja nekünk is.

Legyünk éberek, álljunk készen, mert nem tudjuk, mikor jön el értünk. Lehet, hogy este jön el, lehet, hogy éjfélkor, lehet, hogy kora hajnalban.

Mivel tehát nem tudjuk, legyünk éberek!

MÁRK EVANGÉLIUMA

14. Fejezet

Két nap múlva elkövetkezett a Páska ünnepe.

Márk evangéliumában a vasárnapi dicsőséges bevonulástól kezdve követtük Jézust. Láthattuk, hogy hétfőn megtisztította a templomot, és kedden ismét visszajött és azt mondta a templommal kapcsolatban, hogy „kő kövön nem marad”. Kedd este visszament az Olajfák hegyére, ott letelepedett tanítványaival és elmondta nekik a végső időkre vonatkozó próféciait és előrejelzéseit.

Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe;

Ez az esemény tehát csütörtökön történt, kedd után két nap múlva. De amint tudjuk, a nap már előző este 6-kor elkezdődött, tehát ezek az események már szerda este elkezdődtek.

Ennek fényében Jézus az utolsó vacsorát csütörtök este ette meg, és valószínűleg még ugyanazon a napon feszítették keresztre. Másképp nehezen lehet összehozni 3 napot és 3 éjszakát a sírban, pénteki keresztfeszítéssel.

Ha csütörtökön feszítették meg, és el is temették naplemente előtt, mert nem akarták, hogy a kettős ünnepnapon ott függjön a kereszten, akkor megvan a 3 nap és a 3 éjjel.

De valójában az egész csak spekuláció. Aki akarja elfogadja, aki nem az nem. Sokan túl nagy fontosságot tulajdonítanak a nap meghatározásának, de nem ez a fontos, hanem az, hogy Krisztus meghalt értünk. A megváltásunk szempontjából teljesen mindegy, hogy mindez csütörtökön vagy pénteken történt-e.

Két nap múlva volt a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe; a főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan fogják el, és öljék meg őt csellel; mert ezt mondták: „Ne az ünnepen, hogy zavargás ne legyen a nép körében.”

Elhatározták, hogy elfogják, és megöleteik, viszont volt egy nap, amit el akartak kerülni: az ünnepnapot, a páska ünnepét. De nem ők voltak a helyzet urai, hanem Jézus, aki az Ótestamentum próféciait és szimbólumait beteljesítvén, az Isten Bárányaként történő küldetését teljesítette, aki elveszi a világ bűneit.

Az egyiptomi páskabarány szimbólumának beteljesítése miatt fontos volt, hogy a Páska ünnepének napján feszítsék keresztre. Így pontosan azon a napon történt a keresztfeszítés, amelyet a zsidók el akartak kerülni.

Amikor mi manapság megünnepeljük a Páska ünnepét, akkor már nem Isten népének egyiptomi szabadulását, hanem Isten népének a bűn fogságából történő megmentését ünnepeljük, amely során Isten Báránya saját áldozatán keresztül a világ bűneit vette el.

A zsidó naptárban három fontos ünnep volt, amelyek alkalmával a felnőtt férfiak kötelesek voltak megjelenni az Úr előtt. A Páska, a Pünkösöd és a Szent sátor ünnepek.

A Páska ünnepekor tehát arra emlékeztek, hogy Isten miként mentette ki az egyiptomi fogságból az atyákat a bárány áldozatán keresztül.

A kovásztalan kenyér megtöretése, a kenyér elrejtése és az egész Páska ünnep tele van csodálatos szimbólumokkal. Például, miért törik meg a középső kenyeret? Miért rejtik el, és miért csak az ünnep vége után hozzák elő ismét?

E csodálatos szimbólumokat Jézus egytől egyig betöltötte.

A zsidó naptár második jelentős ünnepe 50 nappal a Páska ünnep után következett, innen ered a latin eredetű elnevezése is: penta-cost.

A penta ötvenet jelent.

Pünköskekor volt az első érés is, és ezért aztán kimentek a földjeikre, és annak egyik sarkában learatták az első terméseket. A búzát kévébe kötötték, és az Úrnak ajánlották fel. Mindezek előtt nem takaríthattak be és nem adhattak el semmit a terméseikből.

Ennek fényében igen nagy jelentőségű az a tény, hogy a Szentlélek Pünköskekor áradt ki a legelső hívőkre, amikor az első termések felajánlását ünnepelték. A korai egyház első termései voltak ezek, amikor Péter az egybegyűlteknek az evangéliumot prédikálta, és háromezer lélek csatlakozott a hívekhez. Ezek voltak az első termések, és ezek a gyümölcsök a mai időkben is folyamatosan érnek be, amint Isten kiválasztja Jézus Krisztus testét a világból.

A harmadik zsidó ünnep, a Szent sátor ünnepe emlékezés volt arra, hogy Isten milyen csodálatosan tartotta meg atyáikat a negyven hosszú évnyi pusztai vándorlásuk során, és végül behozta őket az Igéret földjére.

A vándorlás véget ér, és belépünk az Isten ígéretének dicső országába. Ez az ünnep még nem teljesedett be az Új testamentumban, de igen könnyen kitalálhatjuk, hogy melyik lesz az az esemény, amely majd beteljesíti a Szent sátor ünnepét.

Meg vagyok győződve arról, hogy amikor Jézus ismét visszatér, hogy Isten országát alapítsa meg itt a Földön, akkor a Szent sátor ünnepén fog megjelenni, és ezáltal beteljesíti ezt az ünnepet az Újszövetség szerint is.

A Páska ünnepe a keresztfeszítéssel, Krisztus halálával teljesedett be, a Pünköske ünnepe az egyház első gyümölcseinek megjelenése jelentette, amikor a Szentlélek kiáradt.

A Szent sátor ünnepének beteljesedése még várat magára. Ekkor Jézus megalapítja majd Isten királyságát, és kiment minket a „pusztai vándorlásunk éveiből”, és beléphetünk majd az Ő dicsőséges országába.

Azt mondták tehát, hogy ne az ünnepe napon, de Jézus másképpen tervezte.

Amikor Betániában a leprás Simon házában volt, és asztalhoz telepedett, odament egy asszony, akinél valódi és drága nárduskenet volt egy alabástrom tartóban: ezt az alabástrom tartót feltörte, és ráöntötte a kenetet Jézus fejére.

Ez egy nagyon sok pénzbe kerülő kenet volt, általában Indiából hozták be. Ha vendégként érkezettél valakinek a házába, akkor a háziúr gyakran vett egy kicsit ebből a csodálatos parfümből, és rád kente.

De ez az asszony eltörte a kis parfümtartót, és az egészet ráöntötte Jézusra.

Egyesek bosszankodtak magukban: „Mire való a kenetnek ez a pazarlása?”

János evangéliumából tudjuk, hogy Júdás Iskariótes ellenkezett ezzel a dologgal, de nem azért, mert tényleg a szegényekre költötte volna a pénzt, hanem azért, mert nála volt a pénzes zacskó, és abból gyakran lopott.

Hiszen el lehetett volna ezt adni több, mint háromszáz dénárért

Egy dénár egy napi munka bére volt akkoriban, tehát ez egy munkásnak majdnem egy egész évi keresete volt.

és a pénzt a szegényeknek szétosztani.” És megharagudtak az asszonyra, de Jézus ezt mondta: „Hagyjátok őt! Miért bántjátok? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek vannak, és amikor csak akartok, jót tehettek velük, én azonban nem leszek mindig veletek.

Megtette, ami tőle telt: előre megkente a testemet a temetésre.

Jézus teljesen tudatában van a közelgő halálnak.

Bizony, mondom néktek, hogy az egész világon bárhol hirdetik majd az evangéliumot; amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

Milyen érdekes, hogy Jézus tudta, hogy meg fog halni, de ennek ellenére tudta azt is, hogy ezt az evangéliumot az egész világon fogják hirdetni.

Miért kellett ezt a drága parfümöt elpazarolni? Itt hadd jegyezzem meg, hogy soha semmi nem megy kárba amit Jézusnak adunk, vagy Jézusért csinálunk.

Pál apostol azt mondja, hogy „az Úrnak történő munkálkodás nem vész kárba.” Én magam sok olyan dolgot tettem, amely végül kárba ment. De amit az Úrért tettem az sohasem fog kárba menni.

Ekkor Júdás Iskariótes, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy elárulja őt nekik. Amikor azok ezt meghallották, megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő pedig kereste a módját, hogyan árulhatná el Jézust egy megfelelő pillanatban.

A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a húsvéti bárányt szokták áldozni, így szóltak hozzá tanítványai: „Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítsük el?”

Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: „Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállásom, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a húsvéti vacsorát?

Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk a vacsorát.”

Elindultak tehát a tanítványok, és bementek a városba; itt mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel;

és amikor asztalhoz telepedtek és ettek, ezt mondta Jézus: „Bizony, mondom néktek, közületek egy, aki együtt eszik velem, el fog árulni engem.”

Erre elszomorodtak, és egyik a másik után kezdte tőle kérdezni: „Talán én?”

Mire ő ezt mondta nekik: „Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba.

Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.”

Hát nem tragédia, hogy az Úr ezt kell mondja valakiről? De ugyanez mondható el minden olyan emberről, aki visszautasította Jézus Krisztust. Ha nem Jézus Krisztus a te megváltód, akkor jobb lett volna neked, ha meg sem születnél!

Ez az egyszerű és leplezetlen valóság, mert Jézus nélkül élni azt jelenti, hogy remény nélkül élni. Ez csak arra jó, hogy az Isten elkerülhetetlen bosszújával kelljen szembenézzél, amelynek során Ő szét fogja szaggatni ellenfeleit. Jobb lenne, ha meg sem születnél volna.

És amikor ettek, vette a kenyeret, ádást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: „Vegyétek, ez az én testem.”

Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, ittak belőle mindnyájan,

és ezt mondta nekik: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.

Bizony, mondom néktek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor újat iszom az Isten országában.”

Jézus egy teljesen új értelmet ad a Páskaünnep ceremóniájának. Amikor megtöri a kenyeret azt mondja, hogy ez az én testem, amely érettetek megtöretik. Amikor veszi a poharat, akkor azt mondja, hogy ez az új szövetséget jelképező vére.

Majd végül azt mondja, hogy ezeket cselekedjétek az én emlékezetemre, és ezzel a régi rituálét eltöri.

Eredetileg a bárányt Egyiptomban azért ölték le, hogy a vérével befessék az ajtók szemöldökfáit, de most már nem arra a bárányra kell emlékezni, amelyet azért ettek meg, hogy legyen erejük a menekülésre.

Rám emlékezzetek, mert ez az én testem és az én vérem – mondja Jézus.

Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.

A hagyomány szerint a páskaünnep végén a 118.-ik zsoltárt énekelték el, amelynek az a jelentősége, hogy a Messiásról szóló prófétikus ének. Jézus magáról énekelte, hogy

Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő.

Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.

Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!

Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét!

Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából.

És akkor így szólt hozzájuk Jézus: „Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.

Jézus itt Zakariás prófeciájára utal, de Péter azt gondolta, hogy ő még a prófeciánál is jobban tudja a dolgokat, és elkezd vitatkozni Isten Igéjével. Legyen ez egy lecke számotokra: sohase vitatkozzatok Isten Igéjével, mert biztosak lehettek abban, hogy minden ilyen esetben kétségtelen hibát követtek el.

Jézus azt mondta, hogy a menny és a föld elmúlik ugyan, de az én ígém sohasem múlik el.

De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.”

Péter ezt mondta neki: „Ha mindenki meg is botránkozik, én akkor sem.”

A nagy ÉN. Mindig veszélyes dolog, ha magaddal dicsekszel, és magadat mások fölé helyezed.

Jézus így szólt hozzá: „Bizony, mondom néked: te még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.”

Péter még erőteljesebben kezdett beszélni:

Ő azonban annál inkább mondta: „Ha meg kell is hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Ugyanígy beszéltek a többiek is.

Péter ismét az Úr szavával kezdett vitatkozni. Véleményem szerint Péter teljesen őszinte volt, és teljes szívével szerette az Urat. Egyetlen pillanatig sem kérdőjelezem meg Péternek Jézus Krisztus iránti szeretetét. Nem hiszem, hogy az ő bukásának oka hitének vagy szeretetének hiányára vezethető vissza. Szerintem a bukását a test gyengesége okozta, mert gyakran többet gondolunk magunkról, mint kellene. Túlzott dicsekvéseink és az Úrnak tett meggondolatlan ígéreteink okozzák ezeket a bukásokat.

Hányszor imádkozod azt, hogy Uram kérlek tedd meg ezt nekem, és ígérem, hogy minden nap egy órán keresztül fogok imádkozni. Gondolom, hogy teljesen őszintén mondd mindezeket, de az Úr ismer téged, és mindent tud. Nincs értelme Isten előtt fogadkozni, hisz nincs arra szükségem, hogy valamit megigérjek neki annak érdekében, hogy valamit megkaphassak Tőle. Ha Ő adni akar valamit nekem, azt az Ő kegyelme és nem az én érdemeim alapján fogja megadni nekem.

Mégis oly gyakran akarok okot adni Istennek arra, hogy adjon valamit nekem. Legtöbbször ez az ok nem a jelenlegi állapotomból ered, hanem abból, amivé majd egyszer válni fogok. „Ezt fogom tenni érted, Istenem.” Mert amit eddig tettem az elég nyomoruságos, és elbuktam, de mostantól aztán... És megpróbálom Istent rákényszeríteni az adakozásra. De Isten nem ad semmit az én érdemeim, jószágom vagy erőfeszítéseim alapján, és főleg nem ad semmit a betarthatatlan ígéreteim alapján.

Isten egyedül csak az Ő kegyelme alapján ad nekem, és ezért semmilyen örült ígéretésre nincs szükségem azért, hogy valamit megkaphassak tőle. Nem kell megigérjem, hogy jobb leszek, csak egyszerűen el kell higgyem, hogy szeret, és azért ad nekem, mert én az Ő gyermeke vagyok.

Isten az áldásait azon gyerekeire árasztja ki, akik egyszerűen bíznak abban, hogy az Atya megáldja őket, mert szereti őket.

Érdekes, hogy azt gondoljuk, hogy minél nagyobb erővel beszélünk, annál igazabbnak tűnik a dolog. De valójában amikor kiabálni kezdünk, akkor rendszerint gyenge pontjaink vannak.

Hallottam egy lelkipásztorról, aki a megírt prédikációjának margójára odaírta a megfelelő gesztusok használatát is. Például: ezen a ponton hangsúlyképpen emeld fel az öklödet, majd ezen a ponton hajtsd le a fejed, és szomorúan rázd meg. Minden gesztus oda volt írva a margóra, és a vége felé pedig ezt írta: itt kiált teljes erődből, mert ez egy gyenge pont. Tehát a gyenge pontokat kiáltva kell mondani, hogy elhiggyék ez emberek?!

Péter is egyre vehemensebben kezdett beszélni.

Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné

A Gecsemáné eredeti jelentése olivaprés. Az Olajfák hegye régen egy oliva liget volt. Igaz, hogy Gecsemáné kertnek nevezik, de ez nem olyan kert volt, amire mi gondolunk. Egyszerűen egy oliva liget volt, amelyben oliva prések voltak elhelyezve az olivaolaj kisajtolására.

és így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt, amíg imádkozom.”

Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: „Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok.”

Jézus elkezd érezni a közelebb események súlyát, és valószínű, hogy sírni kezdett, nagy lélegzetetket vett, és nem viselkedett úgy, ahogy máskor szokott. A tanítványok valószínűleg még sohasem látták őt ilyen állapotban. Bevalotta nekik, hogy

„Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok.”

Egy kissé tovább ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra.

És így szólt: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat;

A pontosvessző itt egy időtartam eltelését jelenti. Jézus azt kéri, hogy menekülhessen meg a kereszthez való elkötelezettségétől. Ez egy nagyon súlyos dolog. Néha igen könnyen vesszük a kereszttényét, mert amikor Jézus szembenézett azzal, azt mondta, hogy „Erre az órára születtem, ezért az óráért jöttem.” Azt gondolhatjuk, hogy minden az Ő kezében volt. De Jézusnak ez nem ment olyan könnyen, hanem nagyon nehéz dolog volt ez számára.

Amikor látjuk, hogy milyen bátran néz szembe másnap a kereszttel hajlamosak vagyunk megfélemedezni arról, hogy a valódi háborút itt a Gecsemáné kertben vívta. Azért volt olyan erős másnap, mert már egy nappal hamarabb kivívta a győzelmet. És ez mindig így van: A győzelmet imádsággal tudjuk kivívni.

Jézus azt mondta, hogy hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem kötözi azt az erős embert? Akkor azonban kirabolhatja a házát.

Az ima segítségével tudjuk megkötözni az „erős embert”, és utána már könnyű dolgunk van. Lehet többet tenni Istenért miután imádkoztunk, de az ima előtt valójában semmi mást nem tehetünk, mert az első lépés az imádság.

Ézsaiás 53.-ik fejezetében, amikor arról beszél, hogy magára vette a mi bűneinket, kijelenti, hogy

Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele.

Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz.

A Zsidó levélben ezt olvashatjuk

Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet

Úgy gondolom, hogy amikor Jézus a kertben gyötrődve azt mondta, hogy „Atyám, vedd el tőlem ezt a pohárt”, akkor az Atya megmutatta neki azt a mennyei dicsőséges napot, amikor a világ megváltottjai az Isten trónusa körül gyűlnek össze, és akkor Jézus átveszi a tekercset az Atya jobb kezéből és a szentek pedig éneklésben törnek ki:

„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből;

és királlyá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Úgy hiszem, hogy amikor Jézus meglátta ezt a dicsőséges mennyei pillanatot, és amikor meglátta a megváltás beteljesedését a mi életünkben, akkor így folytatta az imáját:

mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”

Ez volt a győzelem pillanata!

És hogyan győzött?

Úgy, hogy megadta magát az Atya akaratának.

Mindaddig, amíg szembeszállsz Istennek a te életedre vonatkozó akaratával, a vereség elkerülhetetlen.

Tudom, hogy ez egy paradox helyzet, de a győzelemhez vezető út a megadáson keresztül vezet. Amikor a te akaratodat feladod Isten előtt, abban a pillanatban leartod a győzelmet.

Tudjuk, hogy Istennel minden lehetséges, ezért azt imádkozzuk, hogy „Uram, tudjuk, hogy mindent meg tudsz tenni, hát gyógyítsd meg őt..., tedd meg ezt és ezt... De mennyire nagy bölcsesség az, ha az imánkat kiegészítjük azzal, hogy „mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”

Adjátok meg magatokat az Úrnak, és akkor valódi győzelmet arathattok az életetekben.

Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: „Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani?

Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlenségre van kénytelen.”

Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.

Egyesek azt mondják, hogy nem kell megismételni ugyanazt az imát kétszer; de úgy néz ki, hogy Jézus nem tudta ezt.

Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült; és nem tudták, mit feleljenek neki.

Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: „Aludjatok tovább és pihenjetelek!”

Itt ismét egy pontosvesszőnek kellene következnie, mert egy hosszabb idő telt el ezután. Gondolom, hogy ekkor leült, nézte őket, és vigyázott rájuk.

Nem tudom, hogy itt mennyi idő telhetett el, lehet, hogy egy óra, vagy talán ennél is több. Jézus ott ült, nézte a tanítványokat, és biztos vagyok benne, hogy egyenként imádkozott értük:

„Péter, te olyan impulzív vagy, mégis annyi lehetőség rejlik benned...Atyám, erősítsd meg Pétert, hogy amikor megtér, akkor erősíteni tudja a testvéreit. Ne hagyj, hogy elbukjon az ő hitében, hanem tartsd erősen őt, Atyám!

..János, te áldott, nagyon szeretlek, milyen szerető leked van neked...”

Aztán egyszercsak Jézus zajt hallhatott a hegyoldalon, a városfalak irányából, katonák beszélgethettek egymással izgatottan, és hallotta, amint egyre közelednek a kerthez. Ekkor ismét a tanítványokhoz fordult és ezt mondta nekik:

Elég! Eljött az óra! Íme, átadatik az Emberfia a bűnösök kezébe.

Ébredjétek, menjünk! Íme, közel van, aki engem elárul.”

Még beszélt, amikor egyszer csak megjelent Júdás, egy a tizenkettő közül, és kardokkal, botokkal felszerelt sokaság jött vele a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől.

Az árulója ezt az ismertető jelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő: fogjátok el, és vigyétek be biztos kísérettel.”

Amikor odaért, azonnal hozzálépett, és így szólt: „Mester!” - és megcsókolta.

Figyeljük meg, hogy Júdás egyetlen egyszer sem hívta Jézust az ő urának a Bibliában.

Itt viszont egy rejtélyes dolgot találunk. A csók szóra a görögben több változat is található: az egyik a puszinak felel meg, amit a gyerekeknek szoktak adni, de a másik a szerelmesek csókjára vonatkozik. És ez az a szó, amelyet Júdás csókjára használnak, és ez számomra igen visszataszítóan hat.

Azok pedig rátették kezüket, és elfogták.

Egyvalaki az ott állók közül kirántotta a kardját, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a fülét.

Egy másik evangéliumból tudjuk, hogy ez Péter volt. A szolgának szerencséje volt, hogy Péter még álmos volt, mert egyébként a fejét vágta volna le.

Egy másik evangélium azt is leírja, hogy Jézus felvette a fülét, visszaragasztotta a helyére, és így a szolgát meggyógyította.

Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta nekik: „Úgy vonultatok ki ellenem, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok.

Veletem voltam mindennap a templomban, amikor tanítottam, és nem fogtatok el. Az Írásoknak azonban be kell teljesedniük.”

A próféciáknak mindig be kell teljesedni! Nem lehet ezeket megállítani.

Emiatt sok dolog nem tud izgalomba hozni, mert tudom, hogy amit Isten megmondott, az úgy is lesz. És nem érdekel, hogy mit akarnak tenni az emberek azért, hogy ezt megváltoztassák, mert ezek úgyis csak hiábavaló próbálkozások.

Itt arra a próféciára utal, hogy mindnyájan elhagyják őt, ami meg is történt.

Ekkor mindnyájan elhagyták őt és elfutottak.

Márk nem személyes megtapasztalásra alapozva írta az evangéliumot, mert ebben az időben csak körülbelül 12 éves lehetett. Viszont később Péter utitársa lett, és gyakran hallhatta Pétertől Jézus történetét. Márk evangéliumában tehát elsősorban a Péter által elmondott történet található. Ennek az evangéliumnak csak egy kis részét írhatta emlékezetből Márk, és ez pontosan a következő versből látható.

De követte őt egy ifjú, aki csak egy inget viselt meztelen testén: őt is elfogták, de ő az ingét otthagya meztelenül elmenekült.

Mivel a többi evangélium nem említi ennek az ifjúnak az esetét, ezért a legtöbb kutató megegyezik abban, hogy Márk itt a saját kis személyes megtapasztalását írja le. Fiatal fiú volt ekkor, és valószínűleg nagyon lenyűgözhatték őt Jézus és a tanítványok. Az édesanyja nagyon tevékeny szerepet vállalt a feléjük történő szolgálatokban, és Márk kisgyerekként gyakran a közelükben lehetett.

Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek a főpapok, a vének és az írástudók is mind.

Ebben az időben a zsidóknak két főpapjuk volt: az egyiket, Kajafást a római kormány nevezte ki, a másik pedig, Annás a nép által elismert főpap volt.

Péter távolról követte őt, be egészen a főpap palotájának udvarába, és ott ült a szolgálkkal, melegedett a tűznél.

A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak.

Sokan tettek ugyan ellene hamis tanúvallomást, a vallomások azonban nem egyeztek.

Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene:

„Mi hallottuk, amikor ezt mondta: Én lerombolom a kézzel alkotott templomot, és három nap alatt mást építek, olyat, amit nem emberi kéz alkotott.”

Ez természetesen Jézus szavanak elferdítése volt, mert Ő azt mondta egyszer, hogy „romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem azt.” De nem a Heródes kövekből épített templomáról beszélt, hanem a saját testéről.

De vallomásuk így sem egyezett.

A főpap ekkor középre állt, és megkérdezte Jézustól: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?”

Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?”

Jézus ezt mondta: „Én vagyok

Egyértelmű kérdésre egyenes válasz.

és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.”

A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra?

Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.

Akkor némelyek elkezdtek őt köpdösni, arcát betakarni és ütlegelni őt, és ezt mondták neki: „Most prófétájl!” A szolgák is arcul verték őt.

Ez igen kegyetlen dolog volt,. A testünket csodálatosan alkotta meg Isten, és amikor látjuk, hogy egy ütés fog érni minket, akkor önkéntelen reflexeink segítségével védekezni tudunk az ütés ellen. El tudunk mozdulni az ütés irányának megfelelően, és ezáltal csökkenthetjük ennek erejét.

A testünk hihetetlen koordinációjának következtében úgy tudunk lemenni egy hosszú lépcsőn, hogy nem ütjük meg magunkat. Viszont ha már megtörtént veletek, hogy egyetlen kis lépcsőről úgy léptetek le, hogy nem vettétek észre azt, akkor tudjátok, hogy mivel nem számítottatok erre a mozdulatra, a testetek nem koordinálta a lépést.

Igy egy 4-5 centi magas lépcsőről is le lehet úgy lépni, hogy akár a lábad is eltörhet, ha nem számítottál előre a lépésre.

Jézus arcát is azért takarták be, hogy az ütésekkel úgy tudják megütni, hogy a legnagyobb fájdalmat okozzák neki. Még a szolgák is ütlegelni kezdték, és amikor befejezték a verést, Ézsaiás szerint „az arca annyira elváltozott, hogy többé már nem lehetett felismerni emberi voltát.”

Láttatok már valakit, aki olyan szörnyen nézett ki, hogy nem bírtatok ránézni?

Jézus arcát a felismerhetetlenségig verték szét. Ézsaiás szerint:

Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele.

Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta.

Amikor Péter lenn volt az udvaron, arra ment a főpap egyik szolgálóleánya.

Meglátta Pétert, amint melegedett, ránézett, és így szólt: „Te is a názáreti Jézussal voltál.”

Ő azonban tagadta, és ezt mondta: „Nem tudom, nem is értem, mit beszélsz.” És kiment az előcsarnokba. A kakas pedig megszólalt.

A szolgálóleány ismét meglátta őt, és újra mondta az ott állóknak: „Ez közülük való.”

De ő ismét tagadta. Egy kis idő múlva viszont az ott állók mondták Péternek: „Bizony, közülük való vagy, hiszen Galileából való vagy te is.”

Ekkor ő elkezdett átkozódni és esküdni: „Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.”

És nyomban megszólalt a kakas másodszor is. Péternek ekkor eszébe jutott, amit Jézus mondott neki: „Mielőtt a kakas kétszer megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” És sírásra fakadt.

Isten áldjon meg, Péter. Megértem, hogy mit éreztél. Mindnyájan együtt tudunk érezni Péterrel, mert volt, hogy mi is őszintén megígértük, hogy ki tudunk állni mellette, és szeretjük az Urat, és nem akartunk elbukni. A lélek valóban kész volt, de a test igen gyenge.

Vajon miért bukott el ilyen csúnyán Péter?

Először is azért, mert önmagában bízott.

Vigyázzatok a túlzott magabiztossággal. A Biblia azt mondja, hogy „vigyázzatok amikor álltok, mert eleshetek.”

Vigyázzatok amikor azzal dicsekedtek, hogy mit fogtok, vagy mit nem fogtok megtenni Istenért.

Az elbukásának második oka az volt, hogy akkor aludt, amikor imádkoznia kellett volna. Amikor a különböző tevékenységek elvonják a figyelmünket az imától az nagyon veszélyes lehet.

Jézus azt mondta, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.

Pedig milyen gyakran fáradunk bele, amikor egy nehéz helyzettel kell szembenézzünk, de mégis az imában van az erő és a hatalom.

A bukás harmadik oka pedig az volt, hogy az ellenség tüzénél melegedett. Abban a pillanatban, amikor az ellenség tüzénél kezdesz melegedni, és menedéket keresni, akkor nagyon veszélyes helyre tévedtél. Vannak olyan helyek, ahol te Isten gyermekeként nem tartózkodhatsz. Az egyike ezeknek az, amikor az élvezetet vagy a kényelmet az ellenség tüzénél keresed. Biztos lehetsz abban, hogy ez bukáshoz fog vezetni.

A végső ok pedig az volt, hogy Péter távolról követte az Urat. Ezt nem teheted. Közel kell maradj hozzá, és végig Ővele kell azonosuljál. Nem lehetsz távirányított keresztény. Istennek nincsenek unokái. Saját szoros és közvetlen kapcsolatod kell legyen Vele.

Isten azért írta le Péter bukását, hogy mi ne bukjunk el. És ha az Úrhoz közel maradunk és folyamatosan imádkozunk, ha nem magunkban bízunk, hanem az Úrban, és ha Ővele leszünk közösségben, akkor Ő megvéd az elbukástól, és végül hibátlanként fog bemutatni az Ő dicsősége előtt mérhetetlen örömök közepette.

Meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra. Ha átadjátok neki az életeteket, akkor Ő meg tudja azt tartani, meg tudja azt tenni, amit ti magatokért nem tudtok.

Ti nem tudjátok magatokat megtartani, de Ő igen.
Mert az Isten ereje tart meg hit által, mondta Péter.

MÁRK EVANGÉLIUMA 15-16. Fejezet

Jézust késő éjszaka tartóztatták le a Gecsemáné kertben, és azonnal Kajafás főpap és néhány vezető elé állították. Egy törvénytelen éjszakai pert tartottak, amelynek során megkíséreltek összegyűjteni olyan vádakot, amelyekkel Jézust a római törvényszéken vádolni lehetett volna.

Elhatározták, hogy Jézust halálra kell ítélni, de nem rendelkeztek a halálbüntetés meghozatalához szükséges hatalommal, mert ezt a büntetést csak Róma szabhatta ki.

Vallási pert folytattak Jézus ellen, amelynek során sok tanút idéztek meg, akik nem tudtak egymással megegyezően vallani. Végül a főpap azt kérdezte Jézustól, hogy

„Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?”

Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőiben.”

A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: „Mi szükségünk van még tanúkra?”

Másszóval, nincs szükségünk tanúkra, mert ez az ember maga tanúskodott saját maga ellen. Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?” Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.

Csak hogy a római törvényszék nem fogja Őt halálra ítélni a zsidó vallás elleni istenkáromlás miatt.

Ők tudták, hogy amikor Jézust Pilátus elé állítják, akkor más vádpontokkal kell előhozakodjanak, mert a vallásos vádaknak nincs hitele a római törvényszéken.

Korán reggel haladéktalanul határozatot hoztak a főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész nagytanáccsal együtt. Azután Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak.

Pilátus előtt Jézust Róma elleni lázzítással vádolták, amelynek során Ő azt állította, hogy Ő egy király, és ugyanakkor azt a hamis vádat is felhozták ellene, hogy azt mondta, hogy ne fizessenek adót a Cézárnak. A Róma elleni lázítás halálos büntetést vonhatott maga után.

Pilátus pedig megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő így válaszolt neki: „Te mondod.”

A főpapok hevesen vádolták őt.

Pilátus ismét megkérdezte tőle: „Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!”

Jézus pedig többé semmit sem válaszolt, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott.

Ünnepenként el szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit ők kívántak.

Barabbás is fogságban volt azokkal a lázadókkal együtt, akik a lázadás idején gyilkosságot követtek el.

A sokaság tehát felmenve Pilátus elé, kérte tőle azt, amit mindig megtett nekik.

Ő pedig megkérdezte tőlük: „Akarjátok, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” - mert tudta, hogy irigységből szolgáltatták ki Jézust a főpapok.

A főpapok azonban felbujtották a sokaságot, hogy inkább Barabbás elbocsátását követeljék.

Pilátus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Mit tegyek akkor azzal, akit a zsidók királyának mondotok?”

Azok ismét felkiáltottak: „Feszítsd meg!”

Pilátus megkérdezte tőlük: „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltottak: „Feszítsd meg!”

Pilátus eleget akart tenni a sokaság kívánságának, és szabadon bocsátotta nekik Barabbást; Jézust pedig miután megostoroztatta, kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.

Éveken keresztül a Biblia kritikusai azt állították, hogy a Bibliai beszámolók nem hitelesek a Pilátusra tett utalások miatt. Addig az időpontig a Rómáról szóló történeti forrásokban nem volt egyetlen utalás sem arra, hogy bármikor is egy Pilátus nevű ember lett volna Judea római kormányzója.

De amikor Cezáreában kezdtek ásatásokat folytatni, rábukkantak egy igen érdekes kőtáblára, amelyen Pilátusnak, Judea kormányzójának története szerepelt. Az összes Biblia kritikus Biblia ellen irányuló vádpontja azonnal hitelét veszítette, és a Biblia ismét kiállta a hitelesség próbáját. Azóta több archeológiai felfedezés erősítette meg Pilátus létezésének valóságát, és egyre többet tudunk életének történetéről.

Sokan minden pillanatban készen állnak, hogy megkérdőjelezzék a Biblia hitelességét, és hatalmas reklámot tudnak csapni maguk körül akkor, amikor a Biblia hitelességét vonják kétségbe, de amikor megtalálták Pilátus kőtábláját, a sajtó alig írt valamit róla. A fickók csak behúzták a nyakukat, és elsomfordáltak abban a hiszemben, hogy az emberek elfelejtik korábbi vádpontjaikat.

Jézust azzal vádolják tehát, hogy a zsidók királya, de Ő valójában több annál. Ő a dicsőség királya.

És Jézus nem védekezett. Ézsaiás ezt írta:

Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.

Lehet, hogy az a sokaság, amely Pilátus előtt állt nem azért jött oda, hogy Jézus ítéletét nézze végig, hanem azért jöttek, hogy Barabbást kiszabadítsák. Tudjuk, hogy a Barabás elleni vád Róma elleni lázadás volt, ami a zsidók szempontjából egyáltalán nem volt gonosz tett. Rómának gyakran voltak Judeában gondjai a lázadásokkal, mert ott sok olyan buzgó hazafi élt, aki utálta Róma uralmát. Ezért aztán állandóan fellázzadtak a római uralom ellen.

Lehet, hogy emiatt Barabás az emberek szemében egy nemzeti hős volt, mert volt mersze szembeszállni Rómával. Az emberek talán azért mentek oda, hogy Barabás szabadon bocsátását kérjék, és lehet, hogy nem nagyon voltak tisztába azzal, hogy ki is volt Jézus.

Gyakran mondják azt, hogy lám a tömegnek milyen hullámozó érzelme van, hiszen néhány nappal ezelőtt még azt énekelték, hogy „Hozsánna, hozsánna, áldott Aki az Úr nevében jön”, és most azt kiabálják, hogy „Feszítsd meg!”

De lehet, hogy a két tömeg teljesen különböző emberekből állt, és nem kellett megváltoztassák a véleményüket.

Azok, akik azért voltak ott, hogy Jézust halálra ítéljék a főpapok és az írástudók voltak. A többiek pedig Barabás kiszabadítása miatt gyűlhetek össze.

Barabásra is gyakran ördögi fényt irányítanak, mert azt kérdezik, hogy hogyan lehet egy lázadó gyilkost kikérni, de hát pontosan ezért csodálták az emberek őt, mert szembe mert szállni Rómával.

Akárhogyan is volt, az emberek egy törvény nélküli embert választottak egy olyannal szemben, aki betartotta a törvényeket. Szomorú volt ez a választás, amely gyakran az emberek hozzáállását is tükrözi: a törvényteleniséget választják a törvény helyett.

Pilátus egy olyan kérdést tett fel nekik, amely mindannyiunk számára aktuális:

„Mit tegyek akkor azzal, akit a zsidók királyának mondotok?”

Mindenki el kell döntse a szívében, hogy mit fog tenni Jézussal. Mert valamit mindenképpen tenni kell vele.

Ő radikális, és ezért nem lehetsz közömbös vele szemben. Vagy hiszel vagy nem hiszel neki. Vagy elfogadod Őt, vagy elutasítod. Ha nem fogadod el Őt, akkor elutasítod, és ha nem vallod Őt meg, akkor tagadod. Mindannyian el kell ezt döntsetek! Nincs középút!

Pilátus volt a bíró és az embereket kérte fel arra, hogy irányítsák döntését. Ez szokatlan bírói magatartás volt, de ebben az esetben ez igen nagy jelentőséggel bírt, mert az emberek választása lett a döntés.

Mindenki számára egy személyes döntés, és senki sem hagyhatja Pilátusra a saját magára vonatkozó döntést, ugyanis akkor így teljes felelősséggel is tartozik e döntéssel kapcsolatban.

Bizonyos értelemben mindnyájan Jézus Krisztus bírái vagyunk: Vajon valóban az Isten Fia volt, vagy pedig egy sarlatán csaló? Vajon valóban a világ bűneiért halt meg, és vajon valóban feltámadt a halálból, vagy az egész csak egy csalás? Mindnyájan el kell döntünk, hogy ezek valóban hiteles történelmi tények, vagy téves információk. Végül tehát mindenkinek magának kell eldönteni, hogy mit tesz Jézussal kapcsolatban, akit a Krisztusnak neveztek.

Az irónia ebben az, hogy a Rá vonatkozó döntésed egyáltalán nem fogja befolyásolni az Ő sorsát, de annál inkább befolyásolni fogja a Te saját sorsodat. Ha hiszel benne, elfogadod Őt, megvallod az emberek előtt, és akkor örökéletet kapsz ezért, ha nem hiszel benne, a sorsod örök kárhozat lesz.

Ez egy mérhetetlenül fontos dolog: én vagyok a bíró, de az ítéletem saját sorsomat határozza meg.

Jézus az Aki, és Aki volt, és Aki mindig is lesz. A Te döntésed nem fogja ezt megváltoztatni, viszont azt fogja meghatározni, hogy hol fogod tölteni az örökkévalóságot.

Pilátus szeretett volna a tömeg kedvében járni, és az ítéletkor saját kényelemből szemponyjait vette figyelembe.

Behódolt a tömeg akaratának, ugyanakkor tudta, hogy hibásan ítélt.

Veled is megtörténhet, hogy a szívedben tudod, hogy mi az igaz és mi a helyes, tudod, hogy mit kellene tegyél, de a külső nyomás arra késztet, hogy rosszat dönts és rosszat cselekedj. De milyen szomorú, amikor valaki enged a nyomásnak, ahelyett, hogy az igazság mellett állna ki!

Pilátus az embereknek kedvében járva szabadon bocsájtotta Barabást, és Jézust átadta, hogy feszítsék keresztre. Előtte viszont megostoroztatta.

Ez az ostorozás az egyik legkegyetlenebb római kínzásfajta volt. Olyan szörnyű büntetés volt, hogy törvényt hoztak arra, hogy egyetlen római állampolgárságú foglyot sem lehet megostoroztatni, mielőtt egy szabályszerű perben el nem ítélik őket.

Az ostorozás célja az információk kikényszerítése volt. A foglyot egy oszlophoz kötötték úgy, hogy a háta kifeszített állapotba került, és egy bőrostorra ólom és üvegdarabokat erősítve ezzel gyakorlatilag darabokra szaggatták a foglyok hátsó felét. Harminckilenc ütést mértek rá, és mellette mindig ott állt egy írástudó, aki lejegyezte a fogoly minden beismerő szavát.

Az ostorozás során bevallottak mindent, amit elkövettek, mert ha vallottak, akkor az ütések kezdtek gyengülni. A római kormány sok felfedetlen bűntényt tudott megoldani ezzel a

módszerrel, amely annyira fájdalmas volt, hogy a feljegyzések szerint sokan beleőrültek az ütésekbe. Ezt a sorozatot ritkán tudták túlélni a vérvesztés és a szörnyű fájdalmak miatt.

Jézusnak nem volt mit bevallani, és ha nem volt vallomás, akkor az ostor egyre erősebben csapódott bele, amíg valamilyen vallomást ki nem szaladt a száján. Ennek hiányában Jézus a legerősebb ostromozást kaphatta, de ezzel még semmi sem ért véget.

A katonák elvitték őt a palota belsejébe, a helytartóságra, és összehívták az egész csapatot.

A római katonák elkezdtek szórakozni és csúfolódni vele.

Felöltöztették bíborba, tövisből font koronát tettek a fejére
és elkezdték köszönteni: „Üdvözlégy, zsidók királya!”

Figyelemre méltó ez a töviskorona, de honnan is ered a tövis?

Az 1 Mózésben, amikor Ádám fellázadt Isten ellen, Isten elkezdte sorolni a férfi és az asszony elleni átkokat, és ezt mondta: *legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben!*

Tövist és bogáncsot hajt neked.

Ezek a tövisek Isten bűn elleni átkának eredményei voltak. Jézus itt készen áll a bűn átkának elhordozására, így igen találó, hogy töviskoronával koronázzák meg Őt.

Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte.

Szinte látjuk őket, szinte halljuk a röhögésüket. De nem kell túlzottan utálni őket, mert nincs bennük valódi elutasítás, csak buta szórakozásként teszik mindezt.

Miután kigúnyolták, levették róla a bíborruhát, felöltöztették saját ruhájába, és kivitték, hogy megfeszítsék őt.

Kényszerítettek egy arra menő embert, cirénei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye a keresztet.

Ha az utcán mentél, és egy római katona rátette a kardlapját a válladra, és azt mondta, hogy vidd a csomagomat egy mérföldön keresztül, akkor erre törvényesen kötelezhetett. A törvény szerint viszont egy mérföld után letehetted a csomagot és elmehettél. Ezzel kapcsolatban mondta Jézus, hogy ha arra kényszerítenek, hogy menj velük egy mérföldet, te menj kettőt.

Simon vállára tették hát a kardlapot, és kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Simon bizonyára a Páska ünnepére érkezett Jeruzsálembe, akárcsak a többi felnőtt zsidó férfi a világ minden tájáról. Éppen ott állt, és ezért a római katona pont az ő vállára helyezte a kardlapot.

Több érdekes utalást is találhatunk azzal kapcsolatban, hogy annak ellenére, hogy Simon eddig nem ismert Jézust, mégis valószínű, hogy megtért, és igen fontos szerepet vállalt a korai egyházban.

Az Apostolok cselekedeteinek 13 fejezetében ezt olvashatjuk:

Antiókhában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernak is hívtak.

Ez azt jelenti, hogy a vének között szerepelt, akik Pált és Barnabást az első missziós újtukra küldték el.

Rufusz és Alexander voltak a fiai. A Bibliában több utalást is találunk Rufuszra, és valószínű, hogy Márk azért jegyzi meg azt, hogy kik voltak a fiai, mert mindnyájan ismertek voltak a korai egyháztagnak számára.

Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely,

Azt gondoljuk, hogy azért nevezték Koponya-helynek, mert a jeruzsálemi városfal Damaszkuszi és Heródes kapuja között egy pusztasziklaszirt található, amely egy ókori kőbánya maradványa, és amelynek egy koponyához hasonló formája van.

Az is lehet, hogy azért nevezik Koponya-helynek, mert a rómaiak itt feszítették keresztre a foglyok többségét. A keresztfeszítésük után addig hagyták ott őket, amíg meghaltak, és néha hat napig is eltartott a haláltusájuk, hiszen tulajdonképpen éhen és szomjan haltak. Utána lehet, hogy csak egyszerűen levágták őket a keresztről, és a kutyák és a madarak lakmározta a hullákból. Lehet tehát, hogy sok keresztfeszített ember koponyája hevert szerte szét azon a helyen, és ebből eredt a hely neve.

Személyes véleményem szerint az első lehet igaz, mert a mai napig látható, hogy e sziklának emberi koponyához hasonló formája van a Morijja hegy tetején.

és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el.

Volt egy irgalmas nőszövetség Jeruzsálemben, akik ezt a mirhás bort készítették, amelynek fájdalomcsillapító jellege volt, és eltompította a foglyok érzeit, hogy ne érezzék annyira a keresztfeszítés fájdalmait. Amikor a foglyokat megfeszíteni hozták, akkor mindig hoztak nekik ebből az italból. Jézusnak is felajánlották ezt, de igen jelentős, hogy Ő visszautasította ezt azért, hogy megízlelje a halált minden ember helyett, és hogy tudja, hogy milyen szenvedni.

A követői közül sokat szintén keresztre feszítettek azért, mert hittek Jézus Krisztusban. Amikor Pétert kereszt általi halálra ítélték, akkor ő azt kérte, hogy a fejjel lefelé való keresztfeszítés kiváltságába részesülhessen, mert azt mondta, hogy ő nem méltó arra, hogy ugyanolyan keresztfeszítésben részesüljön, mint az Ő Ura.

Jézus kétségtelenül tudta, hogy a követői közül sokakat halálra köveznek, keresztre feszítenek, halálra vernek, megégetnek, és ezért visszautasította a csillapító italt, hogy megismerje a halál fájdalmát, és később képes legyen megvigasztalni azokat, akik ugyanezen a fájdalomon és tortúrán fognak keresztül menni érette.

Ekkor keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon.

Lehetett neki szandálja, alsó köntöse, deréköve, turbánja, és aztán az a köntös, amelyet szerető kezek szőttek számára egyetlen varrat nélkül. Miután megosztottak a ruháin sorsot vetettek a köntösére, mert azt mondták, hogy értelmetlen ezt szétszaggatni, mert senkinek nem használ egy rongydarab.

Kilenc óra volt, amikor megfeszítették.

Felirat is volt a kereszten az ellene emelt vádról, amely így szólt: A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Amikor egy foglyot halálra ítélték, akkor az volt a szabály, hogy maga vitte a keresztjét a kivégzés helyére, és vele együtt négy római katona menetelt a vesztőhelyre. Az egyik katona elől ment, és egy táblát tartott, amelyre ráírták a fogoly elleni vádakát. Ez a menet mindig a

leghosszabb úton járta végig a várost, és nagyon nagy zajt csapott, hogy az emberek szívébe félelmet ültessen a Rómával szembeni lázadással kapcsolatban.

Jézust is végigvitték a városon, és amikor a keresztre feszítés helyére érkeztek, akkor a vádat rászegezték a keresztfőre.

*Vele együtt feszítettek keresztre két rablót, egyet jobb, egyet pedig bal keze felől.
És így teljeseedett be az Írás, amely ezt mondja: „És bűnösök közé számlálták.”
Az arra járók fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: „Nosza te, aki lerombolod a templomot, és felépítéd három nap alatt, mentsd meg magadat, szállj le a keresztről!”*

Jézustól egyszer jelt kértek, és Ő azt mondta, hogy rombolják le a templomot, és Ő három nap alatt felépíti azt.

Ők azt hitték, hogy Jézus arról a templomról beszél, amelyet Heródes kezdett el építtetni, és azt válaszolták, hogy negvenhét éve épül ez a templom, és akkor hogyan mondhatod, hogy három nap alatt felépítéd? Nem értették meg, hogy Jézus a testének templomáról beszélt. És valóban elpusztították a testének templomát, de három nap alatt ismét felépítette azt, mert feltámadt.

*Azt mondta, hogy én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem.
Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam,
hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem.*

Ha Keleten jártatok, akkor el tudjátok képzelni az emberek fejcsóválását. Ott az emberek amikor egymással alkudoznak az utcán, vagy nézeteiket fejezik ki egymásnak, akkor igen hevesen gesztikulálnak. Ha elmentek a juhpiacra, és megfigyelitek a kecskék és juhok adásvételét, láthatjátok, hogy az emberek kiabálnak egymással, toppantanak a lábaikkal, integetnek a kezeikkel, hevesen csóválgatják a fejüket és miközben hallgatjátok őket, azt gondolhatjátok, hogy a következő pillanatban előkapják a késeiket és megölik egymást.

Aztán végül egymás kezébe csapnak, és megkötik az üzletet, gazdát cserél a pénz és a kecske. Ez a kultúrájuk és temperamentumuk, hisz maximális érzelmi csúcson működnek. Ezek az emberek is kiabálva csóválják a fejüket Jézussal szemben.

Hasonlóan csúfolódtak a főpapok is maguk között az írástudókkal együtt, és így szóltak: „Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni.

Két kijelentés, amelyből az egyik igaz, a másik hamis. Igaz, hogy megmentett másokat, mert ez volt az Ő küldetése, és az emberek sokasága menekült meg általa: vakok, akik láttak, sánták, akik jártak. Lázárt a halálból támasztotta fel, másokat megmentett, és ezt nem tagadhatták. Még az ellenségei is megvallották ezt.

A téves állítás az, hogy önmagát nem tudja megmenteni. Meg tudta volna menteni magát. Fellebezhetett volna Pilátushoz, mert Pilátus nagy erőfeszítéseket tett arra, hogy szabadon engedhesse őt.

János evangéliumából még világosabban kiderül, hogy Pilátus nagyon szerette volna Őt szabadon engedni. De Jézus egyáltalán nem működött együtt Pilátussal, és nem válaszolt neki. Valószínű, hogy ha a megfelelő dolgokat mondta volna Pilátusnak, akkor ő egyszerűen csak kijelenthette volna, hogy menjetek innen ti zsidók.

Szerintem Jézus a tömegeket is meg tudta volna nyerni. Az érzelmeik igen magasra hágtak, de ha hozzájuk szól, akkor meg tudta volna menteni magát.

Vagy ott volt az a lehetőség is, amiről Péternek is szólt már korábban:

„Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.

Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?...

Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?"

Megmenthette volna önmagát, ha hívja az angyalokat, hogy mentsek ki őt a gonoszok kezéből. Meg tudta volna menteni önmagát, de ezt nem tette meg.

És ebben a kijelentésben ironia is van: „Másokat megmentett, önmagát nem tudja megmenteni.”

Ez az állítás igaz, mert ha másokat akart megmenteni, akkor önmagát nem menthette meg. Hisz ha megmenti önmagát, akkor másokat nem tud megmenteni. Az egyetlen út, hogy másokat megmentesen az, hogy önmagát nem menti meg.

A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le a keresztről, hogy lássuk, és higgyünk.” Azok is gyalázták, akik vele együtt voltak megfeszítve.

Lukács evangéliumából tudjuk, hogy később az egyik embernek a szíve megváltozott.

Amikor tizenkét óra lett, sötétség támadt az egész földön három óráig.

Nincs egyetlen olyan természeti jelenség sem, amellyel ezt a sötétséget meg lehetne magyarázni. Nem lehetett napfogyatkozás, mert a keresztre feszítés a Páska ünnepkor történt, amikor holdtölte volt, és a Hold meg a Nap egymással ellentétes helyen található ilyenkor a Földhöz képest. Ez a sötétség olyan volt, mintha a mennyország is elfátyolozná magát az emberek által elkövetett szörnyű gyilkosság elől.

Három órakor Jézus hangosan felkiáltott: „Elói, elói, lámá sabaktáni!” - ami ezt jelenti: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?"

Márk a Jézus által beszélt arámi nyelven adja vissza az Ő szavait azért, hogy megértsük, hogy nem Illést hívta, hanem az Istent.

A 22.-ik zsoltár így kezdődik: *Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok!*

Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni.

Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei.

Isten szentsége miatt hagyta el Jézust a kereszten, mert a bűn mindig elválasztja az embert Istentől. Amikor a világ bűnei Jézus vállára kerültek akkor az Atyával való szoros kapcsolata megtört.

Őt, aki a kezdetektől fogva Istennel volt, Őt aki Isten dicsőségében osztozott már a világ kezdete előtt, Őt itt elhagyja Isten, amikor a mi bűneinket rá helyezi. Minden ember helyett megízlelte a halált, és megtapasztalta a bűn következményeit, amely lelki halál, és Istentől való elszakadás.

Ezért kiáltotta, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?", hogy Isten minket sohase kelljen elhagyjon.

Isten segítsen minket, hogy soha ne kelljen Jézus ezen imádságát megismételjük!

Azok, akik bűnben élnek, akik nem fogadják el Jézust Megváltójuknak, megtapasztalják az Istentől való elválasztottságot, amely maga a lelki halál.

A Biblia szerint már akkor halottak, amikor még életben vannak, és a következmény az örökkvaló, második halál lesz.

Jézus azt mondta, hogy *akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak.* Ez az Istentől való elválasztás.

Néhányan az ott állók közül, akik meghallották, így szóltak: „Nézd, Illést hívja.”

Valaki elfutott, megtöltött egy szivacsot ecettel, nádszárra tűzte, inni adott neki, és így szólt: „Lássuk csak, eljön-e Illés, hogy levegye?”

Jézus azonban hangosan felkiáltva kilehelte lelkét.

Amint mondta, senki nem veheti el az életemet tőlem, hanem én adom azt oda. Megvan az erőm, hogy letegyem, és megvan az erőm, hogy ismét visszavegyem.

Ezért igen nagy hiba volt, hogy az egyház oly sok éven keresztül a zsidókat vádolta Jézus keresztre feszítéséért. Nem ők a felelősek, hanem mi mindnyájan.

Ekkor a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.

Isten fogta a templom kárpitját, amely egyesek szerint 45 cm vastagon szőtt anyag volt, és egyszerűen kettéhasította tetőtől talpig.

És mit jelképezett ez a kárpit?

Azt, hogy az Isten megközelíthetetlen volt az ember számára. Egyedül csak a főpap mert bemenni egy évben egyszer a kárpit mögé.

De amikor Krisztus halála bekövetkezett, Isten kettészakította ezt a kárpitot, és ezzel kijelentette, hogy „gyertek bátran a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjete”, mert Jézus minden ember számára megnyitotta az utat Isten felé.

Isten többé nem megközelíthetetlen. Mi mindnyájan odamehetünk ma Isten elé Jézus Krisztuson keresztül, mert a kárpit kettéhasadt, és az út szabad számunkra is.

Milyen dicsőséges dolog, hogy mi odamehetünk Isten elé a Krisztusban! Nem kell előtte százszor megmosakodjunk, nem kell áldozunk, mert az az egy áldozat olyan tökéletes, hogy mindannyiunk számára elegendő volt. Jézus azt mondta, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csak énáltalam.”

Amikor a százados, aki vele szemben állt, látta, hogy így lehelte ki lelkét, ezt mondta: „Bizony, ez az ember Isten Fia volt!”

A százados látta, hogy Jézusnak megvolt a hatalma arra, hogy egyszerűen elbocsássa a lelkét, és csodálkozott azon ezen a hatalmán.

Voltak ott asszonyok is, akik távolról figyelték;

Lehet, hogy a város faláról figyelték, amely igen közel, kb. 60 méterre lehetett.

köztük a magdalai Mária, továbbá Mária, a kis Jakab és József anyja, valamint Salómé,

Mária, az anyja ott állt a kereszt mellett, és olyan közel volt, hogy Jézus beszélni tudott hozzá. És János is ott állt vele együtt.

A többi Mária, a magdalai, akiből Jézus hét ördögöt űzött ki, és Mária, a kis Jakab anyja, aki valószínűleg Alfeus felesége volt, és Salomé pedig, kissé távolabb voltak a kereszttől.

akik követték őt, és szolgáltak neki, amikor Galileában volt, és sok más asszony is, akik vele mentek fel Jeruzsálembe.

Bizonyára nem sokat gondoltatok arra, hogy, amikor Jézus a tanítványokkal vándorolt, bizony szükségük volt ételre, amikor elszakadt a ruhájuk, akkor valaki meg kellett varrja azt, és az asszonyok egy csoportja főzött és kiszolgálta őket ezekben a gyakorlati dolgokban.

Amikor beesteledett, mivel az előkészület napja, vagyis szombat előtti nap volt, eljött arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát; bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.

Pilátus csodálkozott azon, hogy már meghalt, ezért hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már.

Amikor ezt megtudta a századostól, kiadatta a holttestet Józsefnek.

Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé.

A magdalai Mária és Mária, a József anyja pedig figyelte, hova helyezték őt.

Az egyik evangélium írója elmondja, hogy a keresztre feszítés helye közelében volt egy kert, amelyben egy sírbolt állt, amelyet még sosem használtak azelőtt. Ebbe a sírba helyezték Jézust,

A Golgota hegy mellett felfedezték egy ókori kert maradványait, amelyben öntöző tartályok is voltak, és a kertben egy sírbolt is található. Meggyőződésem szerint ez az a sírhely, amelyben feküdt Jézus három nap és három éjjel. Mindig nagyon megrázó élmény belépni ebbe a sírboltba, és arra gondolni, hogy valószínűleg itt feküdt Jézus teste három nap és három éjjel.

A sírhely előtt található annak a sziklának a helye, amelyet ajtóként használtak. A szikla nincs ott, de látható az a járat, amelyben valamikor a zárósziklát görgették ki és be. Itt azt olvashatjuk, hogy ez a sírhely az armateai Józsefé volt, aki gazdag ember volt. Ő kikérte Jézus testét, és becsavarta a gyolcsba, majd behelyezte a sírboltba.

Az idő rövideje miatt, mivel este 6-kor elkezdődött az ünnepnap, nem volt idejük bekenni az illatos kenőcsökkel a testet. A test begöngyölése viszont igen nagy tudást igényelt.

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét.

A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz,

és erről beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?”

Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt.

És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek.

De az így szólt hozzájuk: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették.

De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttete meg Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.”

Az első húsvéti reggelen megérkeznek a nők a sírhelyhez.

A temetés után odagördített kő mögött Isten halott koncepciója feküdt.

Jézus azért jött, hogy felfedje az Atyát az emberek előtt. Az emberek elvesztették szem elől Istent, és nagyon sok téves elképzelésük volt Istenről.

Még azok is sötétségben jártak, akik tanulmányozták az Írásokat, és Jézus azért jött, hogy felfedje Isten valóságát az emberek előtt.

Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Fülöpnek azt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Azért jött, hogy megmutassa az Atyát, és egy olyan Istent fedett fel, Aki szeret, együttérez, és Aki érzékeny és gondol az emberek szükségleteire.

Jézus mindig csak jót tett, segítette a nehézségben levőket, megnyitotta a vakok szemét, megerősítette a sántákat, életet adott a halottaknak. „Ha engem láttatok, az Atyát láttatok.”

Láttatok, hogy Isten mennyire szeretne az emberrel közösségben lenni. De az emberek elutasították a szeretet Istenét, és kegyetlen gyűlölettel keresztre feszítették Jézust, és behelyezték a testét a sírboltba, majd ennek nyílásához gördítették a zárókövet. A kő mögött pedig ott feküdt Isten halott koncepciója.

Ugyanakkor a kő mögött volt egy halott vallás is, mert Jézus egy teljesen új vallást hozott az emberek számára, amely különbözött minden eddigitől. Az emberek minden vallása arra alapult, hogy az embernek kell elérni az Istenhez, de Jézus kijelentette, hogy Isten lenyúlt az emberekért, hogy elérje őket. „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.”

Minden vallás felsorolta azokat a munkálkodásokat, amelyeken keresztül az ember méltóvá válhat Istenhez. Jézus azt mondta, hogy „Isten csak azt kéri, hogy higgyetek abban, Akit Ő elküldött.” Ahelyett, hogy azokról a cselekedetekről beszélt volna, amit az embernek kell megtenni, arról szólt, hogy Isten mit tett az emberért. Az ember megváltása nem saját cselekedetein, hanem Isten munkálkodásán és az embernek ebbe vetett hitén nyugszik.

De ők elutasították ezt megváltáson alapuló vallást.

A görögök azt állították, hogy a megváltás lehetetlen, és ha egy ember rosszá vált, akkor semmilyen remény sem volt az ő megváltására.

De Jézus azt mondta, hogy van remény, azt mondta, hogy megváltani jöttem, és azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket, és reményt hozott az emberek számára. De ők ezt elutasították, megfeszítették Őt, és a kő mögött a megváltás reménye halott volt.

De a hét első napján korán reggel odamentek, és mit találtak? A kő el volt gördítve. Miért? Vajon azért, hogy Jézus kijöhessen? Nem azért.

Jézusnak nem volt arra szüksége, hogy kiengedjék onnan, mert át is léphetett volna a zárt kövön keresztül. Később átlépett annak a háznak a falán, amelyben a tanítványok voltak. A követ tehát azért gördítették el, hogy bejöhessenek, és láthassák Isten munkáját.

Érdekes, hogy amikor mentek a sírhely felé, akkor azon aggodalmaskodtak, hogy ki fogja elgörgetni a követ.

Tipikus aggodalom, mert igazából teljesen fölöslegesen aggódtak.

Mi magunk is gyakran ugyanígy járunk. Mire az aggodalmunk helyszínére érünk, Isten már elkészítette a helyet, és mindenről gondoskodott. Isten elgörgette a követ. Az aggodalom az idő és az energia értelmetlen elhasználása.

Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és dőbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Az angyal azt mondta nekik, hogy mondjátok ezt el a tanítványoknak és Péternek.

Hol volt Péter utoljára, amikor találkoztunk vele?

A kétségbeesés mélységében volt, mert elbukott. Jézus utoljára akkor nézett Péterre, amikor a kakas megszólalt, és Péter, Jézus prófécijája szerint háromszor tagadta meg Őt. Ekkor Péter kiment, és keservesen sírt, mert oly csúfosan elbukott. Hisz Jézus azt mondta előtte:

„Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok.

De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.”

Péter ezt mondta neki: „Ha mindenki meg is botránkozik, én akkor sem.”

Jézus így szólt hozzá: „Bizony, mondom néked: te még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.”

Ő azonban annál inkább mondta: „Ha meg kell is halnom veled, akkor sem tagadlak meg.”

És aztán megtörtént, hogy háromszor megtagadta Őt.

Bukás, és „én egy bukott ember vagyok, Uram”, és keservesen sírni kezdett. Ekkor láttuk utoljára.

A feltámadt Úr első üzenetében egy külön kis adalék volt: „mondjátok meg Péternek”. Az üzenet ezt jelentette: „Tudom, hogy elbuktál, Péter, de én nem végeztem veled. Feltámadtam, Péter, és egy új fejezet kezdődik, új élet.”

Nagyon érdekes nyomkövetni azt a különleges utat, amelyen keresztül az Úr helyreállítja Péter hitét.

Vannak olyan Biblia kritikusok, akik szerint Márk evangéliumában nem kell belefoglalni ennek a fejezetnek a 9.-ik versztől a végéig tartó részét, mert ezt csak egy későbbi író toldotta hozzá, így nem volt benne az eredeti kéziratban. Ezen feltevésüket arra alapozzák, hogy ez a rész hiányzik két ókori kéziratból, a Sinaiticus és a Vatikáni kézirat nem tartalmazza őket. Ez a két legrégebbi ma is ismert teljes kézirat.

A Sinaiticus K.sz. kb. 400-ban írták. A Sínai hegyen találták meg a Szent-Katalin kolostorban, és ez a kézirat valóban nem tartalmazza ezt a részt.

Viszont a kéziratok legnagyobb részében ott található. Ezeket igaz, hogy később másolták, viszont két korai egyház atya, Iraneus és Hipolatus, mindketten idéznek Márk evangéliumának ebből a részéből. Az érdekesség az, hogy mindketten K.sz. 200 és 300 között éltek, és kétségtelen, hogy a Sinaiticusnál régebbi kéziratokból kellett idézzenek, mert már halottak voltak mielőtt ezt a kéziratot lemásolták volna.

Erőteljes bizonyíték ez tehát arra, hogy ez a rész valóban az eredeti Márk evangélium része volt, és kitörölték a Sinaiticusból és a Vaticanusból, amelyek mind az egyiptomi Alexandriából származtak. Az Antiókiából származó összes kézirat viszont egytől egyig tartalmazza ezt a részt.

A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki.

Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak.

Ez már a harmadik nap volt, és ők még mindig síratták, hiszen teljesen ki voltak bukva. Minden reményüket Jézusba vetették, abban reménykedtek, hogy Ő megalapítja a királyságot, és teljesen összetörtek a keresztre feszítése miatt. Mária odament hozzájuk, és elmondta, hogy látta Jézust a kertben, de nem hittek neki.

Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el.

Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek.

Lukács evangéliumában többet olvashatunk erről, amikor az emmausi úton megjelent Jézus e két embernek.

Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek.

Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.

Bizonyos értelemben véve megnyugtató, hogy ezek ilyen szkeptikusok voltak, mert ez még inkább bizonyítja a feltámadt Krisztust. De az igazi bizonyítékok a megváltozott életeik voltak: figyeljük meg őket a feltámadás előtt és után.

Ezután így szólt hozzájuk: „Menjetek el szerte az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

A megbízás most az egész világra szól. Eredetileg Jézus Izrael elveszett bárányaihoz küldte őket, de most már az egész világra szóló megbízást kaptak.

Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Jánosnál azt olvashatjuk, hogy

Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Vagy az egyik vagy a másik hajóban ülsz. Vagy hiszel, vagy nem, vagy megváltott vagy, vagy átkozott.

Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.”

Ezek a jelek akkor igazak, ha a tanítványok elmennek, és az egész világban hirdetik az evangéliumot. Ennek hirdetése közben beszélhetnek új nyelveken, ördögöket űzhetnek ki, kígyókat vehetnek kezükbe.

Emlékezzünk, hogy Málta szigetén egy mérges kígyó tekeredett Pál kezére, és a helyiek azt mondták, hogy bizonyára igen gonosz ember lehet, mert annak ellenére, hogy megmenekült a hajótörésből az istenek nem engedik, hogy tovább éljen. Várták, hogy Pál egyszer csak felfordul és meghal. Pál pedig csak lerázta ezt a kígyót a tűzbe, és miután nem halt meg, az emberek egy idő után azt kezdték mondogatni, hogy bizonyára isten lehet, és istenként akarták imádni.

Vannak olyan kultuszok, akik manapság igen buta módon mérges kígyókkal szórakoznak, nyelveken beszélnek, és egymásnak adogatják a kígyókat.

Egy másik extrém pásztor pedig mérges italt itatott a véneivel, hogy megtudja, hogy van-e elég hitük arra, hogy a templomban szolgáljanak. Egyeseknek nem volt elég hitük, és a pásztorot gyilkossági kísérlettel vádolják.

Amikor a Sátán Jézust a templom tetejére állította azt mondta neki:

„Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a köbe.”

Jézus ezt mondta neki: *„Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”*

Az Úr sohasem kér senkit arra, hogy szándékosan veszélybe kerüljön azért, hogy bármit is bebizonyítson.

Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbára ült.

Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.)

A Biblia világosan mutatja a sorrendet. A jeleket sohasem lehet játékra, erőfitogtatásra, szórakoztatásra használni azért, hogy felkeltsük az emberek érdeklődését. A Bibliában a jeleket arra használták, hogy megerősítsék a kijelentett igazságokat.

Akik manapság csodaszolgálatokkal járnak a világot, és reklámozzák magukat azzal, hogy meggyógyítanak embereket, azok a jeleket és a csodákat arra használják, hogy az emberek figyelmét magukra vonják, és nem követik a Szentírásban leírtakat.

A jelek célja az, hogy megerősítsék az általuk hirdetett valóságot, hogy Jézus feltámadt a halálból. A jelek csak követték ezt, és nem jártak elől. Minden esetben, amikor a jeleket teszik első helyre, megváltoztatják az Isten által felállított sorrendet.

Mert az első Isten igazságának kijelentése, és a jelek csak utána következhetnek.